Projekt z 8 września 2026 r.

U S T A W A

z dnia ……

Prawo o ustroju Prokuratury

DZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Rozdział 1

Zagadnienia ogólne

Art. 1. § 1. Prokuratura jest niezależną instytucją państwową.

§ 2. Prokuratura stoi na straży praworządności a w szczególności podejmuje działania na rzecz wymiaru sprawiedliwości.

§ 3. Prokuratura posiada autonomię budżetową.

Art. 2. § 1. Prokuraturę stanowią:

1) Prokurator Generalny;
2) prokuratorzy;
3) młodsi prokuratorzy.

§ 2. Inne osoby zatrudnione w Prokuraturze, w tym w szczególności asystenci i urzędnicy wspierają prokuratorów w wykonywaniu zadań Prokuratury.

§ 3. Jednostkami Prokuratury są Prokuratura Generalna, prokuratury okręgowe i prokuratury rejonowe.

§ 4. Prokurator Generalny stoi na czele Prokuratury.

Art. 3. Zadania Prokuratury, na zasadach określonych w ustawach realizowane są w interesie publicznym i w celu ochrony praw i wolności jednostki i obejmują w szczególności:

1) oskarżanie w sprawach karnych;
2) ściganie przestępstw;
3) uczestnictwo w innych postępowaniach.

Art. 4. § 1. Prokuratura na zasadach określonych w umowach międzynarodowych lub aktach wydanych na ich podstawie uczestniczy w międzynarodowych i europejskich

strukturach mających na celu, w szczególności, zapewnienie bezpieczeństwa międzynarodowego, ochrony praw i wolności jednostki, ochrony prawa i interesów finansowych Unii Europejskiej, a także wspiera działania w tym zakresie.

§ 2. Prokuratura współpracuje z Prokuraturą Europejską.

Art. 5. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) szefie jednostki – rozumie się Prokuratora Generalnego, prokuratora okręgowego i prokuratora rejonowego;
2) prokuratorze referencie – rozumie się prokuratora, któremu na zasadach określonych w ustawie i przepisach wykonawczych, została przydzielona sprawa prowadzona na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 2026 r. poz. 490, 421 i 638), zwanej dalej „Kodeks postępowania karnego” oraz innych ustaw określających udział prokuratora w stosownym postępowaniu;
3) prokurator Prokuratury Europejskiej – osoba wskazana przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej i powołana na podstawie rozporządzenia Rady (UE) 2017/1939 z dnia 12 października 2017 r. wdrażającego wzmocnioną współpracę w zakresie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (Dz. Urz. UE L 283 z 31.10.2017, str. 1, z późn. zm.[1)]), zwanego dalej „rozporządzeniem 2017/1939”, na urząd prokuratora europejskiego lub na urząd delegowanego prokuratora europejskiego;
4) prokuratorze bezpośrednio przełożonym w rozumieniu Kodeksu postępowania karnego – rozumie się szefa jednostki w stosunku do prokuratorów wykonujących obowiązki w tej jednostce;
5) poleceniach – rozumie się akty określające porządek i organizację określonej czynności służbowej lub zespołu czynności w indywidualnej sytuacji związanej z realizacją zadań ustawowych przez prokuratora, które mogą dotyczyć w szczególności:
   a) wykonywania obowiązków służbowych poza godzinami urzędowania,
   b) wykonywania obowiązków w zastępstwie innych prokuratorów,
   c) sprawności wykonywania czynności procesowych,
   d) czynności służbowych i zadań wykonywanych w imieniu i na rzecz Prokuratora Generalnego oraz szefa jednostki,
   e) czynności i zadań związanych z podjęciem decyzji kadrowych,

---

[1)] Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 1.

f) majątku oraz budżetu Prokuratury, w tym sposobu realizacji czynności procesowych obciążających majątek lub budżet Prokuratury;

6) wytycznych – rozumie się akty wydawane przez Prokuratora Generalnego regulujące metodykę postępowania w określonej kategorii spraw i zmierzające do ukształtowania:
   a) jednolitej interpretacji przepisów prawa,
   b) wspólnych zasad mających znaczenie dla formułowania wniosków przed sądem,
   c) kodeksu dobrych praktyk w określonych dziedzinach działalności Prokuratury;

7) zarządzeniach – rozumie się wewnętrzne akty regulujące funkcjonowanie jednostek i komórek organizacyjnych Prokuratury, w szczególności organizację, porządek pracy i podział zadań;

Rozdział 2

Zasady ustroju Prokuratury

Art. 6. § 1. Prokuratura i prokuratorzy są w swojej działalności niezależni od innych organów i instytucji władzy publicznej.

§ 2. Czynności prokuratora podlegają kontroli sądowej w wypadkach wskazanych w ustawie.

Art. 7. Prokurator jest niezależny w prowadzeniu przydzielonych spraw.

Art. 8. Prokurator Generalny i prokuratorzy podejmują działania określone w ustawach, z poszanowaniem ochrony praw i wolności jednostki, zgodnie z zasadami bezstronności, obiektywizmu i równego traktowania wszystkich obywateli i innych osób.

Art. 9. § 1. Jednostkami Prokuratury kierują:

1) Prokurator Generalny – Prokuraturą Generalną;
2) prokuratorzy okręgowi – prokuraturami okręgowymi;
3) prokuratorzy rejonowi – prokuraturami rejonowymi.

§ 2. Szefowie jednostek wydają polecenia i zarządzenia.

Art. 10. Prokurator może podjąć każdą czynność związaną z zadaniami Prokuratury, chyba że dana czynność przewidziana jest do wyłącznej kompetencji określonego prokuratora.

Art. 11. Szef jednostki może powierzyć podległym prokuratorom wykonywanie czynności należących do jego zakresu działania, chyba że ustawa zastrzega określoną czynność wyłącznie do jego kompetencji.

Rozdział 3

Niezależność wewnętrzna prokuratora

Art. 12. § 1. Prokurator referent samodzielnie podejmuje decyzje w zakresie powierzonych mu spraw, w tym:

1) wytycza kierunki postępowania;
2) realizuje czynności procesowe;
3) formułuje końcowe rozstrzygnięcia;
4) formułuje wnioski na etapie postępowania sądowego;
5) ocenia wydane przez sąd rozstrzygnięcie i zasadność wniesienia środka odwoławczego lub nadzwyczajnego środka zaskarżenia;
6) wnosi środki odwoławcze.

§ 2. Prokurator referent prowadząc sprawę jest obowiązany wykonywać zarządzenia i wytyczne, o których mowa w art. 5 pkt 6 i 7.

Art. 13. § 1. W sprawach karnych prokurator referent prowadzi albo nadzoruje postępowanie przygotowawcze oraz podejmuje decyzję o sposobie jego zakończenia.

§ 2. W postępowaniu sądowym w sprawach karnych, w których prokurator referent skierował do sądu akt oskarżenia lub inną skargę pełni także funkcję oskarżyciela publicznego. Prokurator referent wykonuje czynności oskarżyciela publicznego również w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

§ 3. W sprawach określonych w § 2 prokurator referent samodzielnie formułuje wnioski co do rodzaju oraz wymiaru kar i środków karnych, a także innych środków oddziaływania karnego przewidzianych w ustawach.

§ 4. Prokurator referent podejmuje także czynności po prawomocnym zakończeniu przydzielonej mu sprawy karnej.

Art. 14. § 1. W postępowaniu cywilnym i w postępowaniu przed sądem administracyjnym udział w sprawie bierze prokurator referent, który wystąpił z żądaniem wszczęcia takiego postępowania, wstąpił do niego lub złożył środek zaskarżenia.

§ 2. W innych postępowaniach w sprawie udział bierze prokurator referent, który podjął w niej czynności.

Art. 15. § 1. W razie niemożności wykonania czynności przez prokuratora referenta w przydzielonej mu sprawie czynności w jego imieniu wykonuje prokurator zastępujący, a w przypadku jego nieobecności prokurator wyznaczony przez szefa jednostki.

§ 2. Wykonując czynności w ramach zastępstwa prokurator związany jest kierunkiem postępowania i merytorycznym stanowiskiem prokuratora referenta, chyba że nie zostało ono sformułowane pisemnie. Stanowisko prokuratora referenta przestaje obowiązywać, jeżeli zastępstwo trwa dłużej niż miesiąc lub nastąpi istotna zmiana okoliczności faktycznych.

§ 3. W przypadku wykonywania czynności w trybie § 2 prokurator zastępujący samodzielnie rozstrzyga istotne kwestie związane z biegiem postępowania, jeżeli ich zaniechanie wpływałoby negatywnie na prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania.

Art. 16. § 1. Prokurator referent na polecenie Prokuratora Generalnego jest zobowiązany do wszczęcia i przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach karnych.

§ 2. W innych przydzielonych sprawach niż wskazane w § 1 prokurator referent na polecenie Prokuratora Generalnego co do zbadania okoliczności sprawy samodzielnie podejmuje decyzję co do sposobu dalszego prowadzenia sprawy.

Art. 17. Prokurator Generalny oraz szef jednostki mogą na etapie postępowania sądowego wnieść środek zaskarżenia, nawet jeżeli prokurator referent podjął decyzję o braku zasadności wniesienia takiego środka.

Art. 18. Szef jednostki uprawniony jest do przedstawienia pisemnych zastrzeżeń co do sprawności prowadzonej przez prokuratora referenta sprawy, które włącza się do akt podręcznych sprawy.

Art. 19. § 1. Szef jednostki Prokuratury ustala podział czynności, który określa:

1) przydział prokuratorów oraz asystentów prokuratorów do poszczególnych komórek organizacyjnych Prokuratury;
2) zakres obowiązków prokuratorów oraz asystentów prokuratorów;
3) plan dyżurów oraz zastępstw prokuratorów

– przy uwzględnieniu specjalizacji prokuratorów oraz asystentów prokuratorów w rozpoznawaniu poszczególnych rodzajów spraw, konieczności zapewnienia właściwego rozmieszczenia prokuratorów oraz asystentów prokuratorów w poszczególnych komórkach organizacyjnych Prokuratury i równomiernego rozłożenia ich obowiązków oraz potrzeby zagwarantowania sprawnego postępowania.

§ 2. Szef jednostki może ustalić nowy podział czynności w całości lub części w każdym czasie, jeżeli przemawiają za tym względy, o których mowa w § 1.

§ 3. Zakres i zmiana podziału czynności prokuratora, o których mowa w § 1 i 2, mogą być zaskarżone przez niego w drodze odwołania do właściwego kolegium prokuratury okręgowej z powodu naruszenia niezależności, jeżeli zostały dokonane bez jego zgody.

§ 4. Odwołanie, o którym mowa w § 3, wnosi się za pośrednictwem szefa jednostki Prokuratury, który dokonał podziału czynności objętego odwołaniem. Odwołanie przysługuje w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania nowego podziału czynności i nie wstrzymuje obowiązku wykonania zadań wynikających z tego podziału albo jego zmiany. Szef jednostki Prokuratury przekazuje odwołanie właściwemu kolegium prokuratury okręgowej w terminie siedmiu dni od dnia jego otrzymania wraz ze stanowiskiem w sprawie. Kolegium prokuratury okręgowej podejmuje uchwałę uwzględniającą albo oddalającą odwołanie prokuratora, mając na uwadze względy, o których mowa w § 1. Uchwała kolegium prokuratury okręgowej w sprawie odwołania, o którym mowa w § 3, nie wymaga uzasadnienia. Od uchwały kolegium prokuratury okręgowej odwołanie nie przysługuje.

§ 5. Zmiana podziału czynności nie stanowi podstawy do odebrania prokuratorowi referentowi spraw pozostających dotychczas w jego referacie.

§ 6. Od zarządzeń o strukturze i podziale czynności w Prokuraturze Generalnej odwołanie nie przysługuje.

Art. 20. § 1. Prokurator jest obowiązany wykonywać polecenia szefa jednostki, w której wykonuje obowiązki.

§ 2. Szef jednostki jest obowiązany wykonywać polecenia Prokuratora Generalnego.

§ 3. Na żądanie prokuratora polecenie wydaje się na piśmie.

Art. 21. § 1. Sprawy są przydzielane prokuratorom według kolejności wpływu, w ramach poszczególnych kategorii spraw biorąc pod uwagę równomierne obciążenie obowiązkami prokuratorów w danej jednostce oraz okoliczności wskazujące na ich specjalizację i doświadczenie zawodowe, chyba że sprawa podlega przydziałowi prokuratorowi pełniącemu dyżur.

§ 2. Przydział spraw w ramach poszczególnych kategorii jest równy z uwzględnieniem ich wagi, chyba że został zmniejszony z uwagi na funkcję pełnioną przez prokuratora, uczestniczenie w przydziale spraw innej kategorii lub z innych przyczyn przewidzianych ustawą.

§ 3. Szef jednostki określa przed przydziałem kategorię i wagę sprawy, stosując kryteria określone w systemie ważenia spraw ustanowionym w zarządzeniu Prokuratora Generalnego.

Po przydzieleniu sprawy szef jednostki na wniosek referenta złożony przed podjęciem w sprawie pierwszej czynności może zmienić wagę sprawy.

§ 4. Na wniosek prokuratora szef jednostki może przydzielić mu sprawę do referatu poza kolejnością wpływu.

Art. 22. § 1. Zmiana prokuratora referenta, z zastrzeżeniem § 3, może nastąpić wyłącznie w przypadkach:

1) ujawnienia się okoliczności skutkujących wyłączeniem od czynności w sprawie;
2) dołączenia prowadzonego postępowania do innej sprawy;
3) ujawnienia okoliczności uzasadniających przekazanie sprawy zgodnie z właściwością rzeczową do innej jednostki Prokuratury;
4) czasowej niezdolności do pracy, ustalonej na podstawie zwolnienia lekarskiego, trwającej dłużej niż miesiąc w sposób nieprzerwany;
5) udzielenia prokuratorowi dwukrotnie w tej samej sprawie prawomocnego wytyku służbowego, o którym mowa w art. 201;
6) zawieszenia prokuratora w czynnościach;
7) w związku z przekazaniem sprawy poza właściwością w przypadkach wskazanych w ustawie.

§ 2. Pisemną decyzję z uzasadnieniem w przedmiocie zmiany prokuratora referenta podejmuje szef jednostki.

§ 3. W szczególnie uzasadnionych wypadkach Prokurator Generalny może podjąć decyzję o zmianie prokuratora referenta danej sprawy także z przyczyn innych niż określone w § 1 niezależnie od miejsca wykonywania przez tego prokuratora obowiązków służbowych.

Art. 23. § 1. W przypadku zmiany miejsca wykonywania obowiązków służbowych przez prokuratora referenta sprawy przez niego prowadzone pozostają w jego referacie i są przekazywane do jednostki Prokuratury, w której prokurator rozpoczyna pełnienie służby.

§ 2. Od zasady kontynuacji prowadzenia sprawy można odstąpić, jeżeli przekazanie sprawy do innej jednostki łączyłoby się z negatywnymi konsekwencjami dla stron postępowania lub jej dalszego toku. Decyzję w tym przedmiocie podejmuje szef jednostki, w której prokurator referent dotąd pełnił służbę w porozumieniu z szefem jednostki, w której prokurator referent rozpoczyna służbę. W przypadku braku porozumienia decyzję podejmuje Prokurator Generalny.

§ 3. Sprawy, które pozostały w jednostce, w której czynności wykonywał dotychczas przeniesiony prokurator, o których mowa w § 2 przekazywane są według kolejności do referatów innych prokuratorów w określonej komórce organizacyjnej z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 21. Decyzję w tym przedmiocie podejmuje szef jednostki.

DZIAŁ II

ORGANIZACJA PROKURATURY

Rozdział 1

Prokurator Generalny

Oddział 1

Zakres kompetencji Prokuratora Generalnego

Art. 24. § 1. Prokurator Generalny wykonuje konstytucyjne i ustawowe uprawnienia w zakresie zapewnienia prawidłowego i zgodnego z przepisami stosowania prawa, a także zapewnia warunki prawidłowego realizowania kompetencji przyznanych prokuratorom.

§ 2. Prokurator Generalny podejmuje działania zmierzające do zapewnienia skutecznego wykonania zadań Prokuratury, w tym:

1) reprezentuje Prokuraturę w relacjach z innymi organami państwowymi i zagranicznymi;
2) ujednolica praktykę prowadzenia postępowań w określonych kategoriach spraw karnych, cywilnych i administracyjnych, w tym podejmowania przez prokuratorów z własnej inicjatywy czynności w tych sprawach;
3) opracowuje wnioski o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w przypadku ujawnienia rozbieżności w wykładni przepisów prawa będących podstawą orzekania sądów powszechnych, sądów wojskowych lub Sądu Najwyższego;
4) określa sposób i tryb rozstrzygania sporów o właściwość między jednostkami Prokuratury;
5) określa zasady ważenia spraw;
6) może wydawać wytyczne;
7) może wydawać polecenia wszczęcia i przeprowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawie karnej oraz zbadania okoliczności w każdej innej sprawie;
8) wykonuje określone w Kodeksie postępowania karnego czynności procesowe dokonywane przez prokuratora nadrzędnego w sprawach prowadzonych albo nadzorowanych przez prokuratury okręgowe oraz Biura Śledcze;

9) wykonuje czynności z zakresu nadzoru nad czynnościami operacyjnymi realizowanymi przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Policję, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Więzienną, Służbę Ochrony Państwa, Żandarmerię Wojskową, Straż Graniczną i Krajową Administrację Skarbową;
10) koordynuje działania związane z realizacją zadań z zakresu ochrony praworządności;
11) prowadzi politykę kadrową i etatową Prokuratury;
12) wykonuje uprawnienia w zakresie odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej prokuratorów oraz zapewnia administracyjną i finansową obsługę działania Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów oraz Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów;
13) współpracuje z Ministrem Sprawiedliwości;
14) współpracuje z Prokuraturą Europejską;
15) współpracuje z organizacjami i instytucjami międzynarodowymi, ponadnarodowymi oraz zagranicznymi w zakresie zwalczania i zapobiegania przestępczości;
16) współpracuje z Ministrem Obrony Narodowej w zakresie dotyczącym realizacji i organizacji zadań prokuratorów wojskowych;
17) współpracuje z Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury;
18) współpracuje z organami państwowymi, państwowymi jednostkami organizacyjnymi i organizacjami społecznymi w zakresie zwalczania przestępczości i zapobiegania innym naruszeniom prawa oraz w upowszechnianiu idei praworządności, w tym w zakresie działalności edukacyjnej i naukowej;
19) realizuje czynności związane ze sporządzeniem oraz wykonaniem budżetem Prokuratury oraz zarządza majątkiem Prokuratury;
20) zapewnia administracyjną i finansową obsługę działania Krajowej Rady Prokuratury;
21) zapewnia obsługę Rady Społecznej przy Prokuratorze Generalnym;
22) podejmuje działania w zakresie informatyzacji Prokuratury;
23) wykonuje inne czynności określone w ustawach.

Art. 25. § 1. Obsługę Prokuratora Generalnego w zakresie realizacji jego zadań zapewnia Prokuratura Generalna.

§ 2. Zadania, o których mowa w art. 24, w imieniu Prokuratora Generalnego realizują zgodnie z podziałem czynności prokuratorzy pełniący obowiązki w Prokuraturze Generalnej przy wsparciu asystentów prokuratorów, urzędników i innych pracowników Prokuratury.

Oddział 2

Powołanie i odwołanie Prokuratora Generalnego

Art. 26. § 1. Na stanowisko Prokuratora Generalnego może być powołana osoba, która:

1) jest prokuratorem w stanie czynnym;
2) ma co najmniej 20-letni staż na stanowisku prokuratora lub sędziego, w stanie czynnym;
3) zajmowała stanowisko prokuratora przez okres 10 lat bezpośrednio poprzedzających dzień zgłoszenia kandydatury na stanowisko Prokuratora Generalnego;
4) nie była karana dyscyplinarnie ani nie toczy się przeciwko niej postępowanie o czyn zabroniony ścigany z oskarżenia publicznego.

§ 2. Do stażu zalicza się zatrudnienie na stanowisku młodszego prokuratora i asesora sądowego.

Art. 27. Krajowa Rada Prokuratury ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej Prokuratury Generalnej informację o możliwości, sposobie i terminie zgłaszania kandydatów na Prokuratora Generalnego:

1) nie później niż na sześć miesięcy przed dniem zakończenia kadencji Prokuratora Generalnego;
2) w przypadku odwołania Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji – w terminie 14 dni od tego zdarzenia, a w przypadku określonym w art. 33 w terminie 14 dni od dnia upływu terminu do wniesienia skargi od uchwały Sejmu o odwołaniu Prokuratora Generalnego albo w przypadku wniesienia takiej skargi, od dnia podjęcia przez Sąd Najwyższy uchwały oddalającej skargę;
3) w przypadku śmierci Prokuratora Generalnego – w terminie 14 dni od powzięcia przez Krajową Radę Prokuratury informacji o tej okoliczności.

Art. 28. § 1. Swoją kandydaturę na stanowisko Prokuratora Generalnego może zgłosić prokurator, który uzyskał poparcie co najmniej 100 prokuratorów, z wyłączeniem prokuratorów w stanie spoczynku.

§ 2. Kandydaturę zgłasza się do Krajowej Rady Prokuratury w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia informacji, o której mowa w art. 27.

§ 3. Zgłoszenie kandydata na Prokuratora Generalnego obejmuje następujące informacje o kandydacie: imiona i nazwisko, datę urodzenia, numer PESEL, stanowisko i miejsce służbowe, okresy pełnienia służby na poszczególnych stanowiskach prokuratorskich, funkcje pełnione w prokuraturze lub sądownictwie i okresy ich pełnienia oraz informację o wszczętych

bądź zakończonych postępowaniach dyscyplinarnych wobec kandydata. Do zgłoszenia dołącza się:

1) wykaz prokuratorów popierających zgłoszenie;
2) koncepcję funkcjonowania Prokuratury;
3) dokumenty potwierdzające doświadczenie z zakresu zarządzania;
4) inne dokumenty potwierdzające wiedzę i doświadczenie zawodowe.

§ 4. Wykaz prokuratorów popierających zgłoszenie musi zawierać na każdej stronie adnotację: „Udzielam poparcia zgłoszeniu prokuratora …… (imiona i nazwisko prokuratora) jako kandydata na Prokuratora Generalnego.”. Wykaz dodatkowo zawiera ich imiona, nazwiska, stanowiska i miejsca służbowe i własnoręcznie złożone podpisy wraz z datą złożenia podpisu. Wycofanie udzielonego poparcia nie rodzi skutków prawnych. Listy poparcia są jawne.

§ 5. Krajowa Rada Prokuratury weryfikuje prawidłowość zgłoszeń kandydatów na Prokuratora Generalnego. Jeżeli Krajowa Rada Prokuratury stwierdzi, że kandydat nie spełnia wymagań określonych w art. 26 lub zgłoszenie jest niekompletne lub liczba podpisów uprawnionych w wykazie, o którym mowa w § 4, jest mniejsza niż wymagana, odmawia przyjęcia zgłoszenia. Od decyzji Krajowej Rady Prokuratury przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.

§ 6. Krajowa Rada Prokuratury zwraca się o przedstawienie akt osobowych kandydata oraz innych dokumentów do właściwych organów. Akta osobowe kandydata mogą być przedstawione za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

Art. 29. § 1. Krajowa Rada Prokuratury organizuje wysłuchanie publiczne kandydatów na stanowisko Prokuratora Generalnego, obejmujące ich wystąpienie i możliwość zadawania pytań przez uczestników wysłuchania. Formę i porządek wysłuchania publicznego określa Krajowa Rada Prokuratury.

§ 2. Wysłuchanie publiczne jest transmitowane za pośrednictwem Internetu.

§ 3. Krajowa Rada Prokuratury wyłania trzech kandydatów wyróżniających się najwyższymi kwalifikacjami, biorąc pod uwagę:

1) wiedzę i doświadczenie zawodowe;
2) kompetencje związane z zarządzaniem;
3) przedstawioną przez kandydata koncepcję funkcjonowania Prokuratury.

§ 4. Krajowa Rada Prokuratury wybiera kandydatów w głosowaniu tajnym, bezwzględną większością głosów, w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby członków. Uchwała

Krajowej Rady Prokuratury w przedmiocie wyłonienia kandydatów zawiera listę trzech kandydatów ułożoną według kryterium liczby uzyskanych głosów, rozpoczynając od największej liczby głosów. Jeżeli w konkursie zgłosiły się mniej niż trzy osoby, uchwała Krajowej Rady Prokuratury zawiera listę wszystkich zgłoszonych kandydatów.

§ 5. Krajowa Rada Prokuratury wyłania kandydatów nie później niż na cztery miesiące przed upływem kadencji Prokuratora Generalnego, a w przypadku odwołania Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji albo w razie jego śmierci – w terminie dwóch miesięcy od tego zdarzenia.

§ 6. Krajowa Rada Prokuratury przedstawia Marszałkowi Sejmu uchwałę, o której mowa w § 4 wraz z protokołem oraz zapisem audiowizualnym posiedzenia. Do uchwały dołącza się zgłoszenia tych kandydatów z dołączonymi do nich dokumentami.

Art. 30. § 1. Prokuratora Generalnego powołuje Sejm, za zgodą Senatu spośród kandydatów przedstawionych przez Krajową Radę Prokuratury.

§ 2. Uchwałę w sprawie powołania Prokuratora Generalnego Sejm podejmuje bezwzględną większością głosów.

§ 3. Marszałek Sejmu niezwłocznie przekazuje uchwałę o powołaniu Prokuratora Generalnego Marszałkowi Senatu.

§ 4. Senat podejmuje uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na powołanie Prokuratora Generalnego w terminie 30 dni od dnia otrzymania uchwały, o której mowa w § 3. Niepodjęcie uchwały przez Senat w terminie 30 dni oznacza wyrażenie zgody na powołanie Prokuratora Generalnego.

§ 5. Jeżeli Senat nie wyrazi zgody na powołanie Prokuratora Generalnego, Sejm może, w terminie 30 dni od dnia podjęcia przez Senat uchwały, powołać na to stanowisko inną osobę, spośród pozostałych kandydatów wyłonionych przez Krajową Radę Prokuratury. Przepisy § 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

§ 6. Krajowa Rada Prokuratury ogłasza ponownie informację, o której mowa w art. 27, w razie:

1) niepodjęcia przez Sejm uchwały o powołaniu Prokuratora Generalnego:
   a) w terminie 3 miesięcy od dnia przedstawienia przez Krajową Radę Prokuratury kandydatów na Prokuratora Generalnego Marszałkowi Sejmu,
   b) w terminie, o którym mowa w § 5;
2) niewyrażenia przez Senat zgody na powołanie Prokuratora Generalnego na podstawie uchwały Sejmu podjętej w trybie określonym w § 5.

§ 7. Po zakończeniu kadencji dotychczasowy Prokurator Generalny pełni swoje obowiązki do czasu złożenia ślubowania przez nowego Prokuratora Generalnego.

Art. 31. § 1. Przed przystąpieniem do wykonywania obowiązków Prokurator Generalny składa przed Sejmem następujące ślubowanie: „Obejmując stanowisko Prokuratora Generalnego, uroczyście ślubuję przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i prawa, strzec praworządności, praw i wolności jednostki oraz niezależności prokuratorów, a powierzone mi obowiązki wypełniać bezstronnie, z najwyższą starannością i dbałością o godność powierzonego mi stanowiska.”. Ślubowanie może być złożone z dodaniem zwrotu: „Tak mi dopomóż Bóg.”.

§ 2. Prokurator Generalny składa ślubowanie na posiedzeniu Sejmu następującym bezpośrednio po powołaniu na stanowisko Prokuratora Generalnego.

§ 3. Odmowa złożenia ślubowania jest równoznaczna z nieobjęciem stanowiska Prokuratora Generalnego.

Art. 32. § 1. Sejm odwołuje Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji, jeżeli:

1) zrzekł się stanowiska Prokuratora Generalnego;
2) stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków na skutek choroby lub utraty sił;
3) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego;
4) złożył niezgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, co zostało stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu;
5) został prawomocnie ukarany karą dyscyplinarną.

§ 2. Sejm za zgodą Senatu odwołuje Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji, jeżeli Prokurator Generalny sprzeniewierzył się złożonemu ślubowaniu przez działania lub zaniechania, którymi rażąco lub uporczywie naruszył przyjęte na siebie zobowiązania, w szczególności naruszając przepisy Konstytucji i ustaw, prawa i wolności obywatelskie lub niezależność prokuratorów.

§ 3. Sejm podejmuje uchwałę w sprawie odwołania Prokuratora Generalnego, w przypadkach określonych w § 1, na wniosek Marszałka Sejmu.

§ 4. Trwała niezdolność do pełnienia obowiązków na skutek choroby lub utraty sił w przypadku określonym w § 1 pkt 2 jest stwierdzana prawomocnym orzeczeniem lekarza orzecznika albo komisję lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Krajowa Rady Prokuratury kieruje Prokuratora Generalnego do lekarza orzecznika ZUS z urzędu lub na

wniosek Prokuratora Generalnego. Od orzeczenia lekarza orzecznika Prokuratorowi Generalnemu oraz Krajowej Radzie Prokuratury przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

§ 5. Prokurator Generalny może być odwołany także jeżeli nie poddał się badaniom bez uzasadnionej przyczyny, o których mowa w § 4.

§ 6. W przypadku określonym w § 2 Sejm podejmuje uchwałę w sprawie odwołania Prokuratora Generalnego na wniosek Krajowej Rady Prokuratury, większością co najmniej 3/5 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

§ 7. Marszałek Sejmu niezwłocznie przekazuje uchwałę o odwołaniu Prokuratora Generalnego, o której mowa w § 6, Marszałkowi Senatu.

§ 8. Senat podejmuje uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na odwołanie Prokuratora Generalnego w terminie 30 dni od dnia otrzymania uchwały, o której mowa w § 7. Niepodjęcie uchwały przez Senat w tym terminie oznacza wyrażenie zgody na odwołanie Prokuratora Generalnego.

§ 9. Z dniem odwołania przez Sejm osoba zajmująca stanowisko Prokuratora Generalnego obejmuje stanowisko, które zajmowała w dniu powołania na stanowisko Prokuratora Generalnego, chyba że podstawą odwołania była kara dyscyplinarna, o której mowa w art. 204 § 1 pkt 4.

Art. 33. § 1. Od uchwały Sejmu o odwołaniu Prokuratora Generalnego w przypadku określonym w art. 32 § 2 przysługuje osobie odwołanej skarga do Sądu Najwyższego.

§ 2. Skargę wnosi się bezpośrednio do Sądu Najwyższego w terminie 14 dni od dnia podjęcia przez Senat uchwały w sprawie wyrażenia zgody na odwołanie Prokuratora Generalnego albo od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 32 § 7.

§ 3. Sąd Najwyższy rozpatruje skargę w terminie 30 dni od dnia jej wniesienia.

§ 4. W sprawach, o których mowa w § 1, Sąd Najwyższy orzeka w składzie całej Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w formie uchwały, na posiedzeniu z udziałem Przewodniczącego Krajowej Rady Prokuratury, przedstawiciela Sejmu oraz skarżącego. Niestawiennictwo osób, o których mowa w zdaniu pierwszym, nie wstrzymuje rozpatrzenia skargi.

§ 5. Uznając skargę za zasadną, Sąd Najwyższy podejmuje uchwałę o bezskuteczności odwołania Prokuratora Generalnego. Z dniem podjęcia uchwały osoba odwołana powraca na stanowisko Prokuratora Generalnego. W tym przypadku kadencję Prokuratora Generalnego uważa się za nieprzerwaną.

§ 6. Do czasu rozpoznania skargi nie podejmuje się czynności dotyczących powołania Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 28–30.

Oddział 3

Status Prokuratora Generalnego

Art. 34. Osobie wybranej na stanowisko Prokuratora Generalnego przysługuje prawo posługiwania się tytułem „Prokuratorka Generalna” lub „Prokurator Generalny”.

Art. 35. § 1. Kadencja Prokuratora Generalnego trwa sześć lat, licząc od dnia złożenia ślubowania.

§ 2. Osiągnięcie przez Prokuratora Generalnego wieku, z którym ustawa wiąże przejście w stan spoczynku, nie skutkuje zakończeniem jego kadencji.

§ 3. Prokurator Generalny, po zakończeniu kadencji, nie może być ponownie powołany na to stanowisko.

§ 4. Po zakończeniu sześcioletniej kadencji Prokurator Generalny może przejść w stan spoczynku.

§ 5. Z dniem zakończenia kadencji osoba zajmująca stanowisko Prokuratora Generalnego obejmuje stanowisko służbowe w Prokuraturze Generalnej, chyba że przechodzi w stan spoczynku.

Art. 36. Prokurator Generalny nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia, innych zajęć zarobkowych i sposobów zarobkowania, z wyjątkiem zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, badawczym lub badawczo-dydaktycznym w łącznym wymiarze nieprzekraczającym pełnego wymiaru czasu pracy pracowników zatrudnionych na tych stanowiskach oraz działalności twórczej.

Oddział 4

Działalność sprawozdawczo-informacyjna Prokuratora Generalnego

Art. 37. § 1. Prokurator Generalny przedstawia Sejmowi i Senatowi, corocznie, nie później niż do dnia 30 kwietnia, sprawozdanie z działalności Prokuratury, zawierające w szczególności informacje o:

1) realizacji zadań Prokuratury;
2) stanie kadry Prokuratury;
3) sytuacji finansowej Prokuratury;
4) współpracy Prokuratury z innymi organami władzy publicznej

– załączając opinię Krajowej Rady Prokuratury o sprawozdaniu, w tym stanowisko Krajowej Rady Prokuratury w przedmiocie przestrzegania niezależności prokuratorskiej.

§ 2. Sprawozdanie może być przedmiotem debaty, w której udział Prokuratora Generalnego jest obowiązkowy. Nad sprawozdaniem nie przeprowadza się głosowania.

§ 3. Sprawozdanie jest jawne i podlega publikacji na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Prokuratora Generalnego.

Art. 38. Marszałek Sejmu, Marszałek Senatu, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Rady Ministrów, Minister Sprawiedliwości, Rzecznik Praw Obywatelskich Rzecznik Praw Dziecka oraz Krajowa Rada Prokuratury, każdy w zakresie swojej właściwości, mogą w każdym czasie złożyć do Prokuratora Generalnego uzasadniony pisemny wniosek o przedstawienie informacji dotyczącej określonego aspektu działalności Prokuratury, przy czym żądanie to nie może dotyczyć przedstawienia informacji o ustaleniach dokonanych w konkretnej sprawie.

Art. 39. § 1. Prokurator Generalny do dnia 30 czerwca każdego roku przedstawia Sejmowi i Senatowi jawną roczną informację o łącznej liczbie osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów lub wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej, ze wskazaniem liczby osób, co do których:

1) sąd zarządził kontrolę i utrwalanie rozmów lub kontrolę operacyjną;
2) sąd odmówił zarządzenia kontroli i utrwalania rozmów lub kontroli operacyjnej;
3) wniosek o kontrolę operacyjną nie uzyskał zgody prokuratora.

§ 2. Delegowany prokurator europejski w terminie wskazanym przez Prokuratora Generalnego przekazuje mu dane, o których mowa w § 1, dotyczące spraw, w których składał wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów.

Art. 40. Prokurator Generalny może przedstawić organom władzy publicznej informacje dotyczące konkretnych spraw, jeżeli informacje takie mogą być istotne dla bezpieczeństwa państwa lub jego prawidłowego funkcjonowania. Szczegółowy zakres przedstawionej informacji przekazujący ją dokumentuje pisemnie; pismo włącza się do akt podręcznych sprawy, z zachowaniem w razie potrzeby przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Oddział 5

Rada Społeczna przy Prokuratorze Generalnym

Art. 41. § 1. Przy Prokuratorze Generalnym działa Rada Społeczna.

§ 2. Do zadań Rady Społecznej należy:

1) wyrażanie stanowisk w istotnych sprawach dotyczących organizacji i funkcjonowania Prokuratury, w szczególności:
   a) wskazywanie obszarów zagrożeń przestępczością i przedstawianie kierunkowych propozycji dotyczących formułowania wytycznych przez Prokuratora Generalnego,
   b) ocena przedsięwzięć podejmowanych przez Prokuratora Generalnego w zakresie wsparcia osób pokrzywdzonych, dostępności prokuratury dla osób ze szczególnymi potrzebami, a także psychologicznego wsparcia prokuratorów i pracowników Prokuratury;
2) wysłuchiwanie rocznej informacji Prokuratora Generalnego o realizacji zadań Prokuratury.

§ 3. Rada Społeczna może wyrażać stanowiska w sprawach, o których mowa w § 2 pkt 1, z własnej inicjatywy lub na wniosek Prokuratora Generalnego.

Art. 42. § 1. W skład Rady Społecznej wchodzą:

1) przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej;
2) przedstawiciel Krajowej Izby Radców Prawnych;
3) przedstawiciel Krajowej Rady Komorniczej;
4) przedstawiciel Krajowej Rady Notarialnej;
5) przedstawiciel Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
6) przedstawiciel Rzecznika Praw Dziecka;
7) przedstawiciel Rzecznika Praw Pacjenta;
8) przedstawiciel Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców;
9) przedstawiciel Rady Ochrony Pracy;
10) trzech przedstawicieli organizacji pozarządowych wskazanych przez Radę Działalności Pożytku Społecznego;
11) trzy osoby wskazane przez Radę Dialogu Społecznego, w tym dwie będące przedstawicielami związków zawodowych i jedna będąca przedstawicielem pracodawców.

§ 2. W skład Rady Społecznej wchodzą osoby niebędące prokuratorami.

§ 3. Członkiem Rady Społecznej nie może być osoba skazana choćby nieprawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe.

§ 4. Kadencja Rady Społecznej trwa 4 lata i rozpoczyna się z dniem pierwszego posiedzenia tej kadencji.

§ 5. Członkostwo w Radzie Społecznej wygasa przed upływem kadencji, o której mowa w § 4, wskutek:

1) śmierci członka Rady Społecznej;
2) rezygnacji członka Rady Społecznej;
3) skazania członka Rady Społecznej prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe.

§ 6. W przypadku wygaśnięcia członkostwa w Radzie Społecznej przed upływem kadencji, o której mowa w § 4, właściwy podmiot niezwłocznie wskazuje Prokuratorowi Generalnemu nowego członka na okres do zakończenia kadencji Rady Społecznej.

§ 7. Rada Społeczna wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i jego zastępcę.

§ 8. Obsługę Rady Społecznej zapewnia Prokuratura Generalna.

§ 9. Koszty funkcjonowania Rady Społecznej są pokrywane z budżetu państwa z części, o której mowa w art. 322 § 1.

§ 10. Członkom Rady Społecznej biorącym udział w posiedzeniu Rady Społecznej, zamieszkałym poza miejscowością, w której odbywa się posiedzenie, przysługuje zwrot kosztów przejazdu i zakwaterowania oraz dieta na podstawie przepisów dotyczących należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

§ 11. Posiedzenie Rady Społecznej zwołuje przewodniczący Rady Społecznej, z tym, że pierwsze posiedzenie danej kadencji zwołuje Prokurator Generalny.

§ 12. Rada Społeczna określa w regulaminie tryb swojego działania.

Rozdział 2

Prokuratura Generalna

Art. 43. Prokuratura Generalna zapewnia realizację zadań Prokuratora Generalnego, a także kierowania Prokuraturą i w ramach tego:

1) opracowuje nadzwyczajne środki zaskarżenia, a następnie zapewnia udział prokuratora w postępowaniach przed sądem w tym przedmiocie;
2) podejmuje działania w sprawach o ułaskawienie;

3) opracowuje wnioski o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego w przypadku ujawnienia rozbieżności w wykładni przepisów prawa będących podstawą orzekania sądów powszechnych, sądów wojskowych lub Sądu Najwyższego; a także zajmuje stanowisko przy rozstrzyganiu wniosków innych uprawnionych podmiotów;
4) zapewnia obsługę Prokuratora Generalnego w postępowaniach cywilnych oraz administracyjnych;
5) wykonuje czynności z zakresu nadzoru nad czynnościami operacyjnymi realizowanymi przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Policję, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Więzienną, Służbę Ochrony Państwa, Żandarmerię Wojskową, Straż Graniczną i Krajową Administrację Skarbową;
6) koordynuje sposób realizacji czynności oskarżycielskich przez prokuratorów przed sądami;
7) wykonuje czynności w sprawach kadrowych oraz związanych z właściwą etatyzacją;
8) realizuje czynności związane ze sporządzeniem i wykonaniem budżetu Prokuratury oraz zarządza majątkiem Prokuratury;
9) podejmuje działania w zakresie informatyzacji Prokuratury;
10) wykonują uprawnienia w zakresie odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej prokuratorów oraz zapewnia administracyjną i finansową obsługę działania Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów oraz Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów;
11) zapewnia administracyjną i finansową obsługę działania Krajowej Rady Prokuratury;
12) opracowuje sprawozdania i informacje w zakresie określonym ustawami;
13) zapewnia obsługę Rady Społecznej przy Prokuratorze Generalnym;
14) zapewnia współpracę z Ministrem Obrony Narodowej w zakresie dotyczącym realizacji zadań z zakresu obronności.

Art. 44. § 1. Prokurator Generalny realizuje swoje uprawnienia i obowiązki osobiście, a także za pośrednictwem zastępców Prokuratora Generalnego. Prokurator Generalny wydaje w tym zakresie zarządzenie.

§ 2. W razie czasowej niezdolności do wykonywania obowiązków Prokuratora Generalnego zastępuje go wyznaczony przez niego zastępca Prokuratora Generalnego. W przypadku niewyznaczenia zastępcy, o którym mowa w zdaniu pierwszym, kompetencje i zadania Prokuratora Generalnego wynikające z ustaw realizuje najstarszy służbą zastępca

Prokuratora Generalnego, a w przypadku jego braku najstarszy stażem prokurator wykonujący obowiązki w Prokuraturze Generalnej.

§ 3. W przypadku odwołania Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji, w razie jego śmierci, a także w przypadku jego zawieszenia, obowiązki Prokuratora Generalnego, do czasu objęcia stanowiska przez nowo powołanego Prokuratora Generalnego, uchylenia zawieszenia albo powrotu odwołanego Prokuratora Generalnego na stanowisko w trybie art. 33 § 5 pełni najstarszy służbą zastępca Prokuratora Generalnego, a w przypadku jego braku najstarszy stażem prokurator wykonujący obowiązki w Prokuraturze Generalnej.

Art. 45. § 1. Zastępców Prokuratora Generalnego spośród prokuratorów powołuje i odwołuje Prokurator Generalny.

§ 2. Zastępcą Prokuratora Generalnego może zostać osoba z co najmniej 15-letnim stażem na stanowisku prokuratora. Do tego stażu zalicza się zatrudnienie na stanowisku młodszego prokuratora.

§ 3. Prokurator Generalny może powołać nie więcej niż pięciu zastępców Prokuratora Generalnego.

§ 4. Jednym z zastępców Prokuratora Generalnego jest Zastępca Prokuratora Generalnego do Spraw Bezpieczeństwa Państwa i Spraw Wojskowych.

Art. 46. § 1. W Prokuraturze Generalnej tworzy się komórki odpowiadające zakresowi zadań Prokuratora Generalnego, w szczególności:

1) Departament Organizacyjny, do którego należy w szczególności:
   a) bezpośrednia obsługa działalności Prokuratora Generalnego i jego Zastępców,
   b) realizacja zadań z zakresu polityki kadrowej i szkoleniowej Prokuratury,
   c) realizacja zadań z zakresu informatyzacji Prokuratury,
   d) realizacja zadań w zakresie statystyki i sprawozdawczości Prokuratury,
   e) zapewnienie bezpieczeństwa fizycznego oraz informatycznego działalności Prokuratury Generalnej, w tym Kancelarii Tajnej;
2) Departament Bezpieczeństwa Państwa, do którego należy ściganie i oskarżanie w sprawach o przestępstwa stanowiące szczególne zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa (przestępczość krytyczna);
3) Departament Sądownictwa, do którego należy w szczególności:
   a) realizacja zadań Prokuratora Generalnego przed Trybunałem Konstytucyjnym,
   b) realizacja zadań Prokuratora Generalnego przed Sądem Najwyższym,

c) realizacja zadań Prokuratora Generalnego przed Naczelnym Sądem Administracyjnym,

d) realizacja zadań Prokuratora Generalnego w zakresie ułaskawień,

e) prowadzenie studiów i analiz orzecznictwa sądowego;

4) Departament Postępowania Przygotowawczego, który realizuje zadania:

a) kontrolne, koordynacyjne i analityczne w zakresie przestępczości kryminalnej, przestępczości zorganizowanej, cyberprzestępczości oraz przestępczości finansowej, skarbowej i gospodarczej,

b) w zakresie nadzoru Prokuratora Generalnego nad czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi;

5) Departament Spraw Wojskowych, który realizuje zadania kontrolne, koordynacyjne i analityczne w zakresie spraw wojskowych wskazane w art. 52 § 2 oraz 55 § 2;

6) Departament Współpracy Międzynarodowej i Prokuratury Europejskiej, do którego zadań należy realizowanie, wspieranie i koordynowanie współpracy międzynarodowej;

7) Departament Administracji, Budżetu i Majątku, do którego zadań należy realizowanie, wspieranie i koordynowanie polityki budżetowej, finansowej i inwestycyjnej Prokuratury.

§ 2. W Prokuraturze Generalnej mogą być tworzone, w zależności od potrzeb, biura i wydziały. W Prokuraturze Generalnej mogą funkcjonować samodzielne stanowiska.

§ 3. Departamentami w Prokuraturze Generalnej kierują dyrektorzy, a tworzonymi w nich wydziałami i biurami – naczelnicy, którzy kierują podległymi im komórkami organizacyjnymi w zakresie ustalonym przez Prokuratora Generalnego w zarządzeniu o podziale czynności.

§ 4. Dyrektorów, zastępców dyrektorów oraz naczelników we wszystkich komórkach organizacyjnych Prokuratury Generalnej powołuje i odwołuje Prokurator Generalny. Dyrektora Departamentu Spraw Wojskowych powołuje się po zasięgnięciu opinii Ministra Obrony Narodowej.

Art. 47. Do zadań Departamentu Bezpieczeństwa Państwa należy:

1) prowadzenie i nadzorowanie postępowań przygotowawczych oraz pełnienie czynności oskarżyciela publicznego w sprawach przestępstw:

a) o charakterze terrorystycznym i finansowania terroryzmu,

b) popełnianych w ramach zorganizowanych grup przestępczych stwarzających szczególne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego,

c) korupcji w naczelnych i centralnych organach państwa,

d) określonych w rozdziale XVI ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383,1818 i 1872), zwanej dalej „Kodeks karny” oraz przestępstw określonych w Rzymskim Statucie Międzynarodowego Trybunału Karnego, sporządzonym w Rzymie dnia 17 lipca 1998 r. (Dz. U. z 2003 r. poz. 708 oraz z 2018 r. poz. 1753), z wyjątkiem przestępstw określonych w art. 119 k.k. oraz art. 126a w zw. z art. 119 k.k.,

e) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, określonych w rozdziale XVII Kodeksu karnego, z wyjątkiem art.133, art.135 § 2, art.136 § 4 i art.137,

f) dotyczących innych, szczególnie poważnych zdarzeń, jeżeli sprawa została przekazana do prowadzenia decyzją Prokuratora Generalnego;

2) dokonywanie analiz oraz koordynowanie zwalczania przestępczości, o której mowa w pkt. 1;

3) inicjowanie i ustalanie zasad współpracy z innymi instytucjami państwowymi, w zakresie których leży zwalczanie przestępczości krytycznej;

4) merytoryczne współdziałanie w zakresie prowadzenia baz danych w Prokuraturze ułatwiających realizację ustawowych zadań Departamentu;

5) współpraca z właściwymi sądami oraz instytucjami w kraju i za granicą w zakresie monitorowania przebiegu odbywania kary pozbawienia wolności oraz wykonania środków probacyjnych, a także kar i środków karnych o charakterze finansowym i majątkowym przez osoby skazane za popełnienie przestępstw objętych właściwością Departamentu;

6) współpraca z Departamentem Współpracy Międzynarodowej i z Prokuraturą Europejską w zakresie współdziałania z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi w przedmiocie zwalczania przestępczości krytycznej.

Art. 48. § 1. Departament Bezpieczeństwa Państwa składa się w szczególności z:

1) Biura Analiz i Koordynacji;

2) Biur Śledczych obejmujących właściwością miejscową obszar co najmniej dwóch województw.

§ 2. Prokurator Generalny w drodze zarządzenia określa siedziby oraz właściwość miejscową Biur Śledczych w Departamencie Bezpieczeństwa Państwa.

§ 3. Prokurator Generalny może określić właściwość rzeczową danego Biura Śledczego w określonych kategoriach postępowań.

Art. 49. § 1. Obsługę administracyjną i finansową Biur Śledczych zapewnia Prokurator Generalny.

§ 2. Prokurator Generalny przenosi asystentów, urzędników i innych pracowników prokuratury znajdujących się w obszarze właściwości Biura Śledczego za ich zgodą na czas wykonywania obowiązków w tym Biurze do pracy w Prokuraturze Generalnej.

§ 3. Asystent prokuratora, urzędnik oraz pracownik mogą powrócić do poprzedniego miejsca pracy na skutek złożonego oświadczenia lub decyzji szefa jednostki za 3 miesięcznym uprzedzeniem. Okres za zgodą stron może ulec skróceniu.

§ 4. W przypadku braku stanowiska w poprzednim miejscu pracy, osobie, o której mowa w § 3 oferuje się stanowisko równorzędne zapewniające warunki płacy wynikające z zajmowanego stanowiska.

§ 5. Asystentom urzędnikom i pracownikom Biura Śledczego przysługuje dodatek, którego wysokość corocznie określa Prokurator Generalny w zarządzeniu. .

Rozdział 3

Prokuratura okręgowa

Art. 50. § 1. Prokuraturę okręgową tworzy się dla obszaru województwa. W szczególnie uzasadnionych przypadkach można tworzyć więcej prokuratur okręgowych dla obszaru jednego województwa.

§ 2. Każda prokuratura okręgowa obejmuje swoją właściwością miejscową nie mniej niż pięć i nie więcej niż piętnaście prokuratur rejonowych.

§ 3. Prokuraturę okręgową tworzy i znosi rozporządzeniem Minister Sprawiedliwości na wniosek Prokuratora Generalnego, wskazując jej właściwość miejscową i siedzibę.

Art. 51. § 1. W prokuraturze okręgowej tworzy się następujące komórki organizacyjne:

1) Wydział do spraw Przestępczości Kryminalnej;
2) Wydział do spraw Przestępczości Gospodarczej;
3) Wydział do spraw Cyberprzestępczości;
4) Wydział Organizacyjny;
5) Wydział Administracyjno-Budżetowy;
6) Wydział Bezpieczeństwa.

§ 2. W co najmniej czterech prokuraturach okręgowych Prokurator Generalny po uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej zarządzeniem tworzy wydziały do spraw

wojskowych określając ich właściwość miejscową uwzględniając rozmieszczenie, skład i potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. Prokurator Generalny na wniosek prokuratora okręgowego wydaje zarządzenie określające strukturę organizacyjną danej prokuratury okręgowej, w tym w ramach Wydziałów Organizacyjnego, Administracyjno-Budżetowego oraz Bezpieczeństwa może zarządzić dodatkowo o utworzeniu:

1) Działu Informacji Niejawnych z Kancelarią Tajną;
2) Działu Informatyzacji;
3) Działu do spraw Obrotu Zagranicznego;
4) Działu Spraw Pozakarnych.

§ 4. W razie konieczności można zarządzić o utworzeniu większej liczby wydziałów śledczych, w szczególności, jeśli taka potrzeba będzie wynikać z określenia właściwości rzeczowej prokuratury okręgowej w odrębnych przepisach.

Art. 52. § 1. W prokuraturze okręgowej prowadzone oraz nadzorowane są postępowania karne w sprawach:

1) przestępstwa z rozdziału XVIII Kodeksu karnego;
2) o przestępstwa, których skutkiem albo następstwem jest śmierć człowieka, gdy osobą podejrzaną jest osoba wskazana w art. 309 pkt 2 lub 3 Kodeksu postępowania karnego;
3) o przestępstwa, których skutkiem albo następstwem jest śmierć obywatela polskiego, jeśli czyn popełniony został zagranicą;
4) o przestępstwa na szkodę interesów finansowych Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczących szkody o wartości określonej w art. 115 § 6 Kodeksu karnego albo art. 53 § 15 i 16 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2025 r.
poz. 633, z 2026 r. poz. 347 i 421);
5) o przestępstwa z ustawy o giełdach towarowych, ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi, ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym, ustawy Prawo energetyczne, ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym;
6) o przestępstwa z art. 166, art. 170, art. 189a, art. 247a, art. 252, art. 263 § 1, art. 265 § 1 i 2, art. 269 z Kodeksu karnego;
7) o przestępstwa z art. 211 i 211a Kodeksu karnego o charakterze transgranicznym;

8) o przestępstwa przeciwko środowisku o charakterze transgranicznym;
9) o przestępstwa z art. 171 Kodeksu karnego i ustawy o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych o charakterze transgranicznym;
10) w sprawach, w których ze względu na liczbę osób pokrzywdzonych lub podejrzanych prowadzenie postępowania w prokuraturze rejonowej jest szczególnie utrudnione.

§ 2. Do właściwości rzeczowej wydziałów do spraw wojskowych prokuratur okręgowych należą:

1) postępowania z zakresu właściwości rzeczowej wojskowego sądu okręgowego;
2) inne postępowania powierzone przez właściwego prokuratora okręgowego albo przez Dyrektora Departamentu do spraw Wojskowych Prokuratury Generalnej.

§ 3. Do właściwości rzeczowej prokuratury okręgowej w zakresie spraw cywilnych należą postępowania z zakresu właściwości rzeczowej sądu okręgowego.

§ 4. Do właściwości rzeczowej prokuratury okręgowej w zakresie spraw administracyjnych należą postępowania, w których decyzję administracyjną w pierwszej instancji wydał organ naczelny lub centralny albo terenowe organy administracji rządowej w województwie.

§ 5. Do właściwości rzeczowej prokuratury okręgowej należą postępowania lustracyjne oraz karne określone w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. z 2023 r. poz. 102).

§ 6. W prokuraturze okręgowej wykonywane są czynności w ramach obrotu zagranicznego w prowadzonych albo nadzorowanych sprawach, a także w sprawach prowadzonych albo nadzorowanych przez właściwe miejscowo prokuratury rejonowe, w zakresie w jakim nie są one uprawnione do samodzielnego prowadzenia obrotu zagranicznego.

§ 7. W prokuraturze okręgowej wykonywane są czynności związane z wydaniem osoby ściganej na wniosek państwa obcego, przekazywaniem do państwa obcego osoby ściganej na podstawie nakazu aresztowania.

§ 8. W prokuraturze okręgowej wykonywane są określone w Kodeksie postępowania karnego czynności procesowe dokonywane przez prokuratora nadrzędnego w sprawach prowadzonych albo nadzorowanych przez właściwe miejscowo prokuratury rejonowe.

Rozdział 4

Prokuratura rejonowa

Art. 53. § 1. Prokuraturę rejonową tworzy się na obszarze jednego lub więcej powiatów. W uzasadnionych wypadkach może być utworzona więcej niż jedna prokuratura rejonowa na obszarze tego samego powiatu.

§ 2. W prokuraturze rejonowej można tworzyć ośrodki zamiejscowe. Ośrodkiem zamiejscowym kieruje zastępca prokuratora rejonowego.

§ 3. Prokuraturę rejonową i ośrodek zamiejscowy prokuratury rejonowej tworzy i znosi rozporządzeniem Minister Sprawiedliwości na wniosek Prokuratora Generalnego, wskazując ich właściwość miejscową i siedzibę.

Art. 54. § 1. W prokuraturze rejonowej mogą być tworzone wydziały oraz działy śledcze, w tym dla określonego rodzaju spraw lub dla spraw z określonej właściwości miejscowej.

§ 2. Prokurator Generalny na wniosek prokuratora rejonowego wydaje zarządzenie określające strukturę organizacyjną danej prokuratury rejonowej wskazującą podział na komórki organizacyjne wymienione w § 1, uwzględniając zakres ich działania, kompetencje oraz obowiązki.

§ 3. Prokurator Generalny po uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej zarządzeniem tworzy i znosi w prokuraturach rejonowych komórki organizacyjne do spraw wojskowych, określając ich właściwość miejscową, uwzględniając rozmieszczenie, skład i potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 55. § 1. W prokuraturze rejonowej rozpoznawane są wszystkie sprawy, z wyjątkiem spraw przekazanych ustawą do właściwości Departamentu Bezpieczeństwa Państwa oraz prokuratury okręgowej.

§ 2. Do zadań komórek organizacyjnych do spraw wojskowych w prokuraturze rejonowej należą:

1) postępowania z zakresu właściwości rzeczowej wojskowego sądu garnizonowego;
2) inne postępowania powierzone przez właściwego prokuratora rejonowego, okręgowego albo przez Dyrektora Departamentu Spraw Wojskowych Prokuratury Generalnej.

Rozdział 5

Szefowie jednostek Prokuratury

Art. 56. § 1. Szefów jednostek powołuje Prokurator Generalny po przeprowadzeniu postępowania konkursowego.

§ 2. Prokurator Generalny ogłasza konkurs na stanowisko szefa jednostki w Monitorze Polskim. W konkursie, zgłaszając swoją kandydaturę w terminie 14 dni od jego ogłoszenia, może wziąć udział każdy prokurator, którzy spełnia następujące warunki:

1) posiadają co najmniej 10-letni staż w przypadku prokuratora okręgowego lub 5-letni staż w przypadku prokuratora rejonowego, na stanowisku prokuratora lub sędziego;
2) zajmowali stanowisko prokuratora przez okres 5 lat w przypadku prokuratora okręgowego lub 2 lat w przypadku prokuratora rejonowego, bezpośrednio poprzedzających dzień zgłoszenia kandydatury na stanowisko prokuratora okręgowego;
3) nie byli karani dyscyplinarnie ani nie toczy się przeciwko nim postępowanie o czyn zabroniony ścigany z oskarżenia publicznego.

§ 3. Ocena merytoryczna kandydata na stanowisko szefa jednostki obejmuje jego wiedzę i doświadczenie zawodowe, wyniki ewaluacji pracy oraz kompetencje społeczne.

§ 4. Prokurator Generalny, po stwierdzeniu spełnienia przez kandydatów wymogów formalnych niezwłocznie przedstawia zgromadzeniu prokuratorów właściwej jednostki wszystkich kandydatów na stanowiska objęte konkursem wraz z ich oceną merytoryczną.

§ 5. Zgromadzenie w głosowaniu tajnym wybiera dwóch kandydatów, a następnie przedstawia te kandydatury Prokuratorowi Generalnemu. Prokurator Generalny w terminie 14 dni powołuje na stanowisko szefa jednostki jednego z przedstawionych kandydatów. Jeżeli w konkursie zgłosił się tylko jeden kandydat, Prokurator Generalny powołuje go, jeśli w głosowaniu zgromadzenia prokuratorów prokuratury okręgowej uzyskał on bezwzględną większość głosów w obecności co najmniej połowy członków zgromadzenia.

§ 6. Kadencja szefa jednostki wynosi 4 lata i może zostać powtórzona bezpośrednio po sobie jeden raz.

§ 7. Dotychczasowy szef jednostki pełni obowiązki do czasu objęcia stanowiska przez nowo wybranego szefa jednostki albo przez osobę, której Prokurator Generalny powierzył pełnienie tych obowiązków.

Art. 57. § 1. Jeżeli do konkursu nie zgłosił się nikt albo nie wyłoniono kandydata w sposób określony w art. 56 § 5, Prokurator Generalny powierza wybranej przez siebie osobie,

spełniającej kryteria wskazane w art. 56 § 2, obowiązki szefa jednostki do czasu jego skutecznego wyboru w ponowionym postępowaniu konkursowym przeprowadzonym co najmniej raz po upływie miesiąca. Osobie, której powierzono obowiązki szefa jednostki przysługuje dodatek funkcyjny.

§ 2. Jeżeli w ciągu 6 miesięcy od powierzenia obowiązków szefa jednostki nie doszło do wyboru osoby na to stanowisko, Prokurator Generalny samodzielnie powołuje na nie osobę spełniającą kryteria wskazane w art. 56 § 2.

Art. 58. § 1. Prokurator Generalny odwołuje Szefa jednostki przed upływem kadencji, jeżeli:

1) zrzekł się pełnienia funkcji;
2) stał się trwale niezdolny do pełnienia funkcji co stwierdzono orzeczeniem lekarskim;
3) został prawomocnie ukarany karą dyscyplinarną;
4) został prawomocnie zawieszony w czynnościach służbowych;
5) został skazany, choćby nieprawomocnym, wyrokiem sądu powszechnego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe;
6) w sposób rażący narusza obowiązki szefa jednostki.

§ 2. Odwołanie na podstawie § 1 pkt 6 wymaga zgody Krajowej Rady Prokuratury.

§ 3. Przepis art. 32 § 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 59. § 1. Prokurator Generalny na wniosek prokuratora okręgowego powołuje i odwołuje jego zastępców w liczbie zapewniającej właściwe funkcjonowanie jednostki.

§ 2. Prokurator okręgowy na wniosek prokuratora rejonowego powołuje i odwołuje jego zastępców w liczbie zapewniającej właściwe funkcjonowanie jednostki.

§ 3. Uprawnienie do odwołania osób, o których mowa w § 1 i 2 przysługuje w każdym czasie Prokuratorowi Generalnemu.

§ 4. W jednostkach, w których utworzono komórki organizacyjne do spraw wojskowych zastępcę szefa jednostki do spraw wojskowych powołuje i odwołuje Prokurator Generalny po uzyskaniu opinii Ministra Obrony Narodowej, na wniosek właściwego szefa jednostki spośród prokuratorów wojskowych.

§ 5. Zastępca szefa jednostki kieruje jednostką w zakresie ustalonym przez szefa jednostki w zarządzeniu o podziale czynności.

Art. 60. § 1. Naczelników wydziałów, zastępców naczelników wydziałów oraz kierowników działów w prokuraturze okręgowej powołuje i odwołuje prokurator okręgowy.

§ 2. Naczelników wydziałów, zastępców naczelników wydziałów oraz kierowników działów w prokuraturze rejonowej powołuje i odwołuje prokurator okręgowy na wniosek prokuratora rejonowego.

§ 3. Uprawnienie do odwołania osób, o których mowa w § 1 i 2 przysługuje w każdym czasie Prokuratorowi Generalnemu.

§ 4. Osoby o których mowa w § 1 i 2 kierują komórką organizacyjną w zakresie ustalonym przez szefa jednostki w zarządzeniu o podziale czynności.

Art. 61. Szef jednostki w ramach kierowania jednostką:

1) dba o właściwą organizację pracy w jednostce, w tym analizuje równomierność obciążenia podległych prokuratorów, urzędników i innych pracowników w zarządzanej jednostce;
2) dba o dobór odpowiednich kadr, a także kulturę pracy w jednostce;
3) przeciwdziała mobbingowi oraz wszelkim przejawom dyskryminacji i nierównego traktowania;
4) zapewnia bieżącą współpracę z podmiotami uprawnionymi do prowadzenia postępowań przygotowawczych;
5) kieruje wykonaniem budżetu w zarządzanej jednostce;
6) wykonuje zarząd i zapewnia racjonalne gospodarowanie mieniem jednostki Prokuratury;
7) czuwa nad przestrzeganiem zasad ochrony i bezpieczeństwa obiektów zarządzanej jednostki;
8) dba o rzetelną i terminową sprawozdawczość statystyczną;
9) zapewnia ochronę informacji niejawnych;
10) dba o ochronę danych osobowych;
11) zapewnia wykonanie zadań z zakresu obronności państwa, zarządzania kryzysowego i współpracy cywilno-wojskowej.

Art. 62. Szef jednostki wykonuje czynności kontrolne przez:

1) możliwość uzyskania relacji o przebiegu czynności w poszczególnych sprawach;
2) zapoznawanie się z aktami prowadzonych w jednostce postępowań;
3) ocenę sprawności prowadzonych w jednostce postępowań.

Art. 63. § 1. Szefowie jednostek Prokuratury zapewniają równomierne obciążenie obowiązkami służbowymi podległych im prokuratorów.

§ 2. Prokurator pełniący funkcję w jednostkach Prokuratury, niezależnie od przydzielonych zadań wykonuje także funkcję oskarżyciela publicznego, w szczególności w sprawach, w których skierował akt oskarżenia lub wykonywał czynności oskarżyciela publicznego przed objęciem funkcji.

§ 3. Jeżeli nie wpłynie to na sposób i zakres zadań związanych z pełnioną funkcją prokurator, o którym mowa w § 2 wykonuje także czynności związane z prowadzeniem lub nadzorowaniem postępowań przygotowawczych. Prokurator Generalny wydając zarządzenie o strukturze jednostki może dodatkowo określić sposób wykonywania zadań przez poszczególne osoby pełniące funkcje. Szef jednostki uwzględnia stanowisko w podziale czynności.

DZIAŁ III

ORGANY KOLEGIALNE PROKURATORY

Rozdział 1

Krajowa Rada Prokuratury

Art. 64. § 1. Krajowa Rada Prokuratury:

1) stoi na straży niezależności i prawidłowego funkcjonowania Prokuratury;
2) stoi na straży niezależności prokuratorów;
3) podejmuje działania na rzecz rozwoju Prokuratury w sposób zapewniający dbałość o przestrzeganie standardów konstytucyjnych, praw i wolności jednostki oraz umów międzynarodowych;
4) wspiera działania zmierzające do poprawy warunków pracy prokuratorów i pracowników administracji;
5) współpracuje ze środowiskami reprezentującymi organizacje pozarządowe, społeczne oraz korporacje zawodowe, w szczególności innych zawodów prawniczych, celem realizacji zadań Prokuratury i obowiązków prokuratorów w oparciu o dialog społeczny oraz wymianę doświadczeń.

§ 2. Kadencja Krajowej Rady Prokuratury trwa 4 lata i liczy się od dnia pierwszego posiedzenia Rady.

§ 3. Krajowa Rada Prokuratury określa regulamin swojej organizacji i pracy.

Art. 65. § 1. Krajowa Rada Prokuratury w szczególności:

1) wybiera kandydatów na stanowisko Prokuratora Generalnego;
2) opiniuje kandydatów na miejsca służbowe w Prokuraturze Generalnej;

3) rozpoznaje odwołania prokuratorów od wyniku ewaluacji kompleksowej;
4) wyraża zgodę na odwołanie szefów jednostek na podstawie art. 58 § 1 pkt 6;
5) wydaje opinię w przedmiocie rocznego sprawozdania Prokuratora Generalnego;
6) wydaje opinie w przedmiocie odwołania szefa jednostki z pełnionej funkcji w przypadku uzyskania negatywnej oceny w wyniku ewaluacji zarządczej;
7) przedstawia Prokuratorowi Generalnemu coroczne stanowisko w przedmiocie przestrzegania niezależności prokuratorskiej;
8) uchwala zbiór zasad etyki zawodowej prokuratorów i wyraża stanowisko w kwestii jego wykładni;
9) opiniuje projekty aktów prawnych związanych z organizacją, funkcjonowaniem, działalnością i kompetencjami Prokuratury i prokuratorów;
10) opiniuje projekty wytycznych Prokuratora Generalnego;
11) wyraża stanowisko we wszystkich sprawach dotyczących Prokuratury i prokuratorów, wniesionych pod obrady przez członków Rady lub przez Prokuratora Generalnego oraz inne organy władzy publicznej i organy kolegialne Prokuratury;
12) wybiera sędziów Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów;
13) powołuje przewodniczących i zastępców przewodniczących Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów;
14) wykonuje inne zadania szczegółowe przewidziane w ustawach.

Art. 66. § 1. Krajowa Rada Prokuratury składa się z:

1) prokuratorów, w tym:
   a) dziesięciu przedstawicieli wybranych w okręgach wyborczych spośród prokuratorów wykonujących w nich obowiązki służbowe zgodnie z art. 68,
   b) przedstawiciela wybranego spośród prokuratorów przez zgromadzenie Prokuratury Generalnej;
2) przedstawiciela Krajowej Rady Sądownictwa wybranego przez nią spośród sędziów sądów powszechnych;
3) przedstawiciela Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
4) przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości;
5) przedstawiciela Rzecznika Praw Obywatelskich.

§ 2. Członek wybieralny Krajowej Rady Prokuratury może sprawować swój mandat nie więcej niż przez dwie kadencje Rady następujące po sobie.

§ 3. Krajowa Rada Prokuratury wybiera, spośród wchodzących w jej skład prokuratorów, przewodniczącego, dwóch wiceprzewodniczących oraz sekretarza. Pierwsze posiedzenie Rady w nowej kadencji zwołuje Prokurator Generalny w terminie miesiąca od dokonania wyboru jej członków.

§ 4. Niedopuszczalne jest łączenie przez prokuratora funkcji członka Krajowej Rady Prokuratury z funkcją Prokuratora Generalnego oraz innego szefa jednostki, sędziego Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów oraz sędziego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów i rzecznika dyscyplinarnego.

§ 5. Prokurator Generalny lub jego przedstawiciel ma prawo brać udział w posiedzeniach Krajowej Rady Prokuratury i zabierać głos.

§ 6. Prokuratorom z tytułu pełnienia funkcji członka Krajowej Rady Prokuratury w okresie kadencji przysługuje dodatek funkcyjny.

Art. 67. § 1. Krajowa Rada Prokuratury obraduje na posiedzeniach.

§ 2. Posiedzenia Krajowej Rady Prokuratury zwołuje Przewodniczący Krajowej Rady Prokuratury z własnej inicjatywy, co najmniej raz na dwa miesiące lub na wniosek 1/3 członków jej ustawowego składu albo na wniosek Prokuratora Generalnego.

§ 3. W razie potrzeby posiedzenia lub głosowania mogą odbywać się w trybie zdalnym o czym decyduje Przewodniczący Krajowej Rady Prokuratury z urzędu lub na wniosek 1/3 członków jej ustawowego składu. Posiedzenia są jawne, transmitowane i utrwalane, chyba że stoi temu na przeszkodzie ważny interes państwa, ważny interes wymiaru sprawiedliwości lub ważny interes prywatny.

§ 4. Uchwały Krajowej Rady Prokuratury zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy członków jej ustawowego składu w głosowaniu jawnym, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 68. § 1. Wybory przedstawicieli prokuratorów do Krajowej Rady Prokuratury przeprowadza się w dziesięciu okręgach w głosowaniu powszechnym, w formie elektronicznej.

§ 2. Prokurator Generalny określi obszar okręgów, o których mowa w § 1 uwzględniając równą i proporcjonalną reprezentację prokuratorów.

§ 3. Kandydatem na członka Krajowej Rady Prokuratury może być prokurator posiadający co najmniej trzyletni staż na stanowisku prokuratora, z wyłączeniem stanowiska młodszego prokuratora oraz niekarany dyscyplinarnie.

§ 4. Wybory do Krajowej Rady Prokuratury zarządza Prokurator Generalny, wyznaczając datę wyborów, wskazując zasady i tryb zgłaszania kandydatów, przeprowadzania wyborów oraz warunki ważności wyborów, nie później niż na trzy miesiące przed upływem kadencji Krajowej Rady Prokuratury. Zarządzenia ogłasza się w Biuletynie Informacji Publicznej.

§ 5. Kandydatury zgłaszane są do Prokuratora Generalnego w formie pisemnej, nie później niż na dwa miesiące przed upływem kadencji Krajowej Rady Prokuratury.

§ 6. W terminie czternastu dni od upływu terminu zgłaszania kandydatów Prokurator Generalny ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej listę kandydatów w okręgach, o których mowa w § 1.

§ 7. Wybory przeprowadza się nie wcześniej niż na dwa miesiące i nie później niż na jeden miesiąc przed upływem kadencji Krajowej Rady Prokuratury.

Art. 69. § 1. Mandat członka Krajowej Rady Prokuratury wygasa przed upływem kadencji w razie:

1) śmierci;
2) zrzeczenia się mandatu;
3) prawomocnego ukarania karą dyscyplinarną;
4) ustanie stosunku służbowego sędziego albo prokuratora;
5) przejścia albo przeniesienia prokuratora albo sędziego w stan spoczynku.

§ 2. Zrzeczenie się mandatu w Krajowej Radzie Prokuratury jest skuteczne z chwilą powiadomienia o tym na piśmie Przewodniczącego Krajowej Rady Prokuratury.

§ 3. W przypadku wygaśnięcia mandatu przeprowadza się wybory uzupełniające w trybie określonym w art. 68 w okręgu, z którego wybrany był prokurator.

§ 4. Członek Krajowej Rady Prokuratorów, o którym mowa w art. 66 § 1 pkt 2–5 może być w każdym momencie odwołany przez organ, który go powołał. Na miejsce odwołanego członka odpowiedni organ wskazuje inną osobę.

§ 5. Osobom powołanym w trybie § 3 i 4 na członka Krajowej Rady Prokuratury mandat wygasa wraz z końcem danej kadencji.

Rozdział 2

Organy kolegialne w Prokuraturze Generalnej

Art. 70. § 1. W Prokuraturze Generalnej działa zgromadzenie, które składa się z prokuratorów wykonujących w niej obowiązki służbowe.

§ 2. Przewodniczącym zgromadzenia jest prokurator wybrany przez członków zgromadzenia w głosowaniu tajnym. Przewodniczący może być odwołany przez zgromadzenie w każdym czasie.

§ 3. Posiedzenie zgromadzenia zwołuje jego przewodniczący z inicjatywy własnej lub na wniosek Prokuratora Generalnego, albo co najmniej 1/5 liczby członków zgromadzenia. W razie nieobecności przewodniczącego posiedzenie może zwołać Prokurator Generalny.

§ 4. Uchwały zgromadzenia zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej 1/3 członków zgromadzenia.

§ 5. Do zadań zgromadzenia Prokuratury Generalnej należy:

1) wybór jednego przedstawiciela do Krajowej Rady Prokuratury spośród prokuratorów wykonujących obowiązki w Prokuraturze Generalnej;
2) wybór czterech sędziów Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów;
3) wybór co najmniej pięciu kandydatów na stanowisko sędziego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów;
4) wyrażanie opinii w innych sprawach przedstawionych przez Prokuratora Generalnego, przewodniczącego zgromadzenia albo przez co najmniej 1/5 liczby członków zgromadzenia;
5) wyrażanie opinii w sprawach zgłaszanych przez pracowników Prokuratury Generalnej.

Rozdział 3

Organy kolegialne w prokuraturach okręgowych

Art. 71. § 1. W prokuraturze okręgowej działa zgromadzenie, w skład którego wchodzą wszyscy prokuratorzy wykonujący obowiązki służbowe w tej jednostce.

§ 2. Przewodniczącym zgromadzenia jest prokurator okręgowy, chyba że przedmiotem zgromadzenia jest opiniowanie jego kandydatury na to stanowisko, wówczas zastępuje go najstarszy stażem prokurator.

§ 3. Posiedzenie zgromadzenia zwołuje jego przewodniczący z inicjatywy własnej lub na wniosek Prokuratora Generalnego albo co najmniej 1/5 liczby członków zgromadzenia.

§ 4. Uchwały zgromadzenia zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej 1/3 członków zgromadzenia.

§ 5. Do zadań zgromadzenia prokuratury okręgowej należy:

1) wybór dwunastu członków kolegium prokuratury okręgowej, przy zachowaniu połowy miejsc dla prokuratorów pełniących obowiązki w prokuraturze okręgowej oraz połowy

dla prokuratorów pełniących obowiązki w prokuraturach rejonowych spośród kandydatów wskazanych przez zgromadzenia prokuratur rejonowych;

2) wybór kandydatów na stanowisko prokuratora okręgowego;

3) wybór sędziów Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów;

4) wybór i przedstawienie Krajowej Radzie Prokuratury co najmniej trzech kandydatów na stanowisko sędziego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów;

5) wyrażenie opinii w innych sprawach przedstawionych przez prokuratora okręgowego, kolegium prokuratury okręgowej, przewodniczącego zgromadzenia albo przez co najmniej 1/5 liczby członków zgromadzenia;

6) podejmowanie uchwał w zakresie dotyczącym funkcjonowania jednostki albo związanego z realizacją obowiązków przez prokuratorów, na które podmiot, do którego skierowano uchwałę ma obowiązek udzielić odpowiedzi;

7) wyrażanie opinii w sprawach zgłaszanych przez pracowników prokuratury okręgowej.

Art. 72. § 1. W prokuraturze okręgowej działa kolegium, które składa się z:

1) prokuratora okręgowego;

2) sześciu prokuratorów wykonujących obowiązki służbowe w prokuraturze okręgowej;

3) sześciu prokuratorów wykonujących obowiązki służbowe w prokuraturach rejonowych w okręgu tej prokuratury okręgowej.

§ 2. Kadencja członków kolegium trwa 3 lata. Członek kolegium może sprawować swój mandat nie więcej niż przez dwie następujące po sobie kadencje.

§ 3. Kolegium wybiera spośród swoich członków przewodniczącego.

§ 4. Posiedzenie kolegium zwołuje jego przewodniczący, którym jest prokurator okręgowy z inicjatywy własnej, na wniosek Prokuratora Generalnego, 1/3 ustawowej liczby członków kolegium albo co najmniej 1/5 liczby członków zgromadzenia.

§ 5. Uchwały kolegium zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy członków kolegium.

§ 6. Do zadań kolegium prokuratury okręgowej należy:

1) przedstawienie Prokuratorowi Generalnemu kandydata na wolne stanowisko w prokuraturze rejonowej oraz okręgowej;

2) wyrażanie opinii w sprawach przedstawionych przez Prokuratora Generalnego, prokuratora okręgowego, przewodniczącego kolegium albo przez co najmniej 1/3 liczby członków kolegium;

3) rozpatrywanie pisemnych zastrzeżeń osób uczestniczących w konkursie na pierwsze stanowisko prokuratorskie, której zgłoszenie pozostawiono bez rozpatrzenia na podstawie art. 90;
4) rozpatrywanie odwołań od zarządzenia o zmianie podziału czynności prokuratora – szef jednostki, który wydał zaskarżone zarządzenie nie bierze udziału w głosowaniu.

Rozdział 4

Organy kolegialne w prokuraturach rejonowych

Art. 73. § 1. W prokuraturze rejonowej działa zgromadzenie, w skład którego wchodzą wszyscy prokuratorzy wykonujący obowiązki służbowe w tej jednostce.

§ 2. Przewodniczącym zgromadzenia jest prokurator rejonowy, chyba że przedmiotem zgromadzenia jest opiniowanie jego kandydatury na to stanowisko, wówczas zastępuje go najstarszy stażem prokurator.

§ 3. Posiedzenie zgromadzenia zwołuje jego przewodniczący z inicjatywy własnej lub na wniosek Prokuratora Generalnego, prokuratora okręgowego albo co najmniej 1/5 członków zgromadzenia.

§ 4. Uchwały zgromadzenia zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej 1/3 członków zgromadzenia.

§ 5. Do zadań zgromadzenia prokuratury rejonowej należy:
1) wybór delegatów do kolegium prokuratury okręgowej;
2) wybór kandydatów na stanowisko prokuratora rejonowego;
3) wyrażenie opinii w innych sprawach przedstawionych przez prokuratora okręgowego, przewodniczącego zgromadzenia albo przez co najmniej 1/5 liczby członków zgromadzenia.
4) podejmowanie uchwał w zakresie dotyczącym funkcjonowania jednostki lub związanego z realizacją obowiązków przez prokuratorów, na które podmiot, do którego skierowano uchwałę ma obowiązek udzielić odpowiedzi;
5) wyrażanie opinii w sprawach zgłaszanych przez pracowników prokuratury rejonowej.

DZIAŁ IV

KADRA PROKURATURY

Rozdział 1

Prokuratorzy

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 74. § 1. Prokurator jest obowiązany postępować zgodnie ze ślubowaniem prokuratorskim.

§ 2. Prokurator powinien w służbie i poza służbą strzec powagi sprawowanego urzędu, postępować zgodnie z zasadami etyki zawodowej i unikać zachowań, które mogłyby przynieść ujmę godności prokuratora.

Art. 75. Osobie powołanej na stanowisko prokuratora przysługuje prawo posługiwania się tytułem zawodowym „prokuratorka” lub „prokurator”.

Art. 76. § 1. Prokurator otrzymuje legitymację służbową. Legitymację otrzymuje także prokurator w stanie spoczynku.

§ 2. Prokurator Generalny określa w drodze zarządzenia wzór legitymacji służbowej prokuratora. Legitymacja może mieć formę elektroniczną.

Art. 77. § 1. Strojem urzędowym prokuratora jest toga.

§ 2. Prokurator biorąc udział w rozprawie używa stroju urzędowego. W przypadku udziału w rozprawie w trybie zdalnym sąd może zwolnić prokuratora z tego obowiązku.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, określi w drodze rozporządzenia, wzór stroju urzędowego prokuratora, uwzględniając uroczysty charakter stroju, odpowiedni dla powagi sądu i utrwalonej tradycji.

Art. 78. § 1. Prokuratura Generalna jest pracodawcą dla prokuratorów pełniących służbę w Prokuraturze Generalnej.

§ 2. Prokuratura okręgowa jest pracodawcą dla prokuratorów pełniących służbę w prokuraturze okręgowej, dla prokuratorów pełniących służbę w prokuraturach rejonowych objętych właściwością miejscową tej prokuratury okręgowej oraz dla asystentów prokuratora zatrudnionych w tych jednostkach.

Art. 79. § 1. Prokurator Generalny prowadzi dla każdego prokuratora elektroniczne akta osobowe.

§ 2. Elektroniczne akta osobowe prokuratora powinny zawierać:

1) podstawowe dane dotyczące stosunków służbowych i osobistych prokuratora w zakresie mającym wpływ na pełnienie służby;
2) dane na temat odbytych szkoleń i form doskonalenia zawodowego oraz innych okoliczności wskazujących na specjalizację w poszczególnych dziedzinach prawa lub rozpoznawaniu poszczególnych rodzajów spraw;
3) odpisy dokumentów dotyczących wytyku służbowego i odpis prawomocnego wyroku skazującego na karę dyscyplinarną oraz orzeczenia określonego w art. 204 § 2;
4) ewaluacje prokuratora.

§ 3. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór elektronicznych akt osobowych oraz sposób ich prowadzenia oraz zasady ich udostępniania i podmioty uprawnione.

Art. 80. § 1. W uzasadnionych wypadkach na wniosek szefa jednostki Komendant Główny Policji albo Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego wdraża ochronę osobistą wskazanego prokuratora oraz jego osób najbliższych.

§ 2. Prokuratorowi Generalnemu i Dyrektorowi Departamentu Bezpieczeństwa Państwa przysługuje na jego wniosek stała ochrona osobista wykonywana przez Służbę Ochrony Państwa zgodnie z odrębnymi przepisami. Na wniosek Prokuratora Generalnego ochrona ta może zostać przedłużona przez Prezesa Rady Ministrów także na czas po zakończeniu kadencji Prokuratora Generalnego lub Dyrektora Departamentu Bezpieczeństwa Państwa.

Oddział 2

Powołanie na stanowisko prokuratora

Art. 81. § 1. Prokuratorem jest osoba powołana na to stanowisko przez Prokuratora Generalnego na wniosek Krajowej Rady Prokuratury, która złożyła ślubowanie wobec Prokuratora Generalnego.

§ 2. Powołując na stanowisko prokuratora, Prokurator Generalny wyznacza miejsce pełnienia służby. Zmiana miejsca pełnienia służby przez prokuratora może być dokonana tylko w przypadkach i w trybie określonych w ustawie.

Art. 82. Na stanowisko prokuratora może być powołana osoba, która:

1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i publicznych;

2) nie była prawomocnie skazana za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe;
3) jest nieskazitelnego charakteru;
4) jest zdolna, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia służby;
5) ukończyła jednolite wyższe studia magisterskie na kierunku „prawo” w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskał tytuł magistra lub ukończył zagraniczne studia prawnicze, odpowiadające jednolitym studiom magisterskim na kierunku „prawo” i uznane w Rzeczypospolitej Polskiej;
6) nie pełniła służby zawodowej, nie pracowała lub nie była współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ani też nie była sędzią, który orzekając uchybił godności urzędu sprzeniewierzając się niezawisłości sędziowskiej, co zostało stwierdzone prawomocnym orzeczeniem;
7) zajmowała stanowisko młodszego prokuratura i wykonywała czynności prokuratorskie co najmniej przez 2 lata.

Art. 83. Na stanowisko prokuratora może być powołana także osoba, która spełnia wymagania określone w art. 82 pkt 1 oraz:
1) zajmowała stanowisko sędziego, sędziego sądu administracyjnego lub sądu wojskowego;
2) wykonywała zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza – co najmniej przez sześć lat;
3) zajmowała stanowisko prezesa, wiceprezesa lub radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej – co najmniej przez sześć lat;
4) mając tytuł naukowy profesora albo stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki prawne jest zatrudniona w podmiocie uprawnionym do nadawania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie nauki prawne jako pracownik badawczy lub badawczo-dydaktyczny na stanowisku, o którym mowa w art. 116 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2024, poz. 1571 z późn. zm.[2)]), lub pracownik naukowy na stanowisku, o którym mowa w art. 89 ust. 1 pkt 1, 2 i 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U.

[2)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1871 i 1897, z 2025 r. poz. 619, 620, 621, 622, 1162, 1794, 1837 i 1864 oraz z 2026 r. poz. 187, 203, 328, 370, 635 i 637.

z 2026 r. poz. 168), lub pracownik naukowy na stanowisku, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2024 r. poz. 534, z 2025 r. poz. 1017 i 1080 oraz z 2026 r. poz. 160.) lub na stanowisku równorzędnym jako pracownik naukowy.

Art. 84. § 1. Na stanowisko prokuratora nie może być powołana osoba, która w okresie co najmniej 5 lat przed zgłoszeniem na wolne stanowisko prokuratorskie:

1) należała do partii politycznej;
2) sprawowała urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, mandat posła, senatora, posła do Parlamentu Europejskiego;
3) pełniła funkcję członka Rady Ministrów, sekretarza stanu, podsekretarza stanu, pełnomocnika rządu;
4) sprawowała mandat radnego w organach stanowiących samorządu terytorialnego,
5) pełniła funkcję w organach wykonawczych samorządu terytorialnego.

§ 2. Osoba, o której mowa w § 1 pkt 4–5, która spełnia warunki do powołania na stanowisko prokuratora nie może wykonywać czynności służbowych w jednostce organizacyjnej Prokuratury, której właściwość miejscowa obejmuje obszar pełnienia tych funkcji samorządowych.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się do młodszych prokuratorów.

Art. 85. § 1. Przy powołaniu prokurator składa ślubowanie wobec Prokuratora Generalnego według następującej roty: „Ślubuję uroczyście na powierzonym mi stanowisku prokuratora służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, stać na straży Konstytucji i strzec praworządności, obowiązki mojego urzędu wypełniać sumiennie, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności, rzetelności i uczciwości”, składający ślubowanie może dodać na końcu zwrot: „Tak mi dopomóż Bóg”.

§ 2. W razie odmowy złożenia ślubowania a także w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa osoby powołanej na stanowisko prokuratora w celu złożenia ślubowania w miejscu i terminie określonym przez Prokuraturę Generalną, powołanie traci moc. Okoliczność tę stwierdza Prokurator Generalny.

Art. 86. § 1. Stosunek służbowy prokuratora nawiązuje się po doręczeniu prokuratorowi aktu powołania i złożeniu ślubowania.

§ 2. Prokurator, o którym mowa w § 1, zgłasza się do miejsca pełnienia służby wyznaczonego przez Prokuratora Generalnego w terminie 14 dni od dnia ślubowania.

§ 3. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa w terminie, o którym mowa w § 2, stosunek służbowy prokuratora ustaje, co niezwłocznie stwierdza Prokurator Generalny.

Oddział 3

Konkurs na stanowisko służbowe w prokuraturze rejonowej

Art. 87. Prokurator Generalny obwieszcza o wolnym stanowisku służbowym prokuratora w prokuraturze rejonowej w Biuletynie Informacji Publicznej Prokuratury Generalnej, chyba że obsadzenie tego stanowiska następuje w drodze przeniesienia służbowego prokuratora. Jedno postępowanie konkursowe może dotyczyć kilku stanowisk prokuratora w tej samej jednostce.

Art. 88. § 1. Zgłoszenie na wolne stanowisko służbowe w prokuraturze rejonowej składa się właściwemu prokuratorowi okręgowemu przez przesłanie karty zgłoszenia w terminie miesiąca od obwieszczenia, o którym mowa w art. 87.

§ 2. Kandydat dołącza do karty zgłoszenia informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą jego osoby i zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora. Zgłaszający urodzony przed dniem 1 sierpnia 1972 r. dołącza do kary zgłoszenia także pisemne oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2025 r. poz. 1519), albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, określi w drodze rozporządzenia wzór karty zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko służbowe w prokuraturze rejonowej, zakres zawartych w niej danych, mając na uwadze konieczność zapewnienia przejrzystości oraz sprawności postępowania w sprawie wyboru kandydata na to stanowisko.

§ 4. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, określi w drodze rozporządzenia szczegółowy zakres i sposób przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych kandydatów na stanowisko prokuratora oraz kwalifikacje wymagane od lekarzy i psychologów uprawnionych do przeprowadzania badań i wydawania zaświadczeń o zdolności do pełnienia obowiązków prokuratora, jak również terminy wykorzystania wydawanych zaświadczeń w postępowaniu w sprawie powołania na stanowisko prokuratora, mając na względzie zapewnienie należytej

zdolności kandydatów do pełnienia obowiązków prokuratora, uwzględniając charakter tego urzędu.

Art. 89. § 1. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie w prokuraturze rejonowej, który zajmuje stanowisko młodszego prokuratora, do zgłoszenia dołącza wykaz sygnatur akt 100 spraw, w których prowadził lub nadzorował postępowanie przygotowawcze, sporządził akt oskarżenia lub środki zaskarżenia, występował przed sądem lub składał pisma procesowe bądź wykonywał inne czynności związane z realizacją zadań prokuratury, a w przypadku mniejszej liczby takich spraw – wykaz sygnatur akt wszystkich tych spraw.

§ 2. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie w prokuraturze rejonowej, który zajmuje stanowisko sędziego, do zgłoszenia dołącza wykaz sygnatur akt 100 spraw sądowych różnych kategorii, w których rozpoznawaniu brał udział, a w przypadku mniejszej liczby takich spraw – wykaz sygnatur akt wszystkich tych spraw.

§ 3. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie w prokuraturze rejonowej, który wykonuje zawód adwokata lub radcy prawnego bądź zajmuje stanowisko radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, do zgłoszenia dołącza wykaz sygnatur akt 100 spraw sądowych różnych kategorii, w których występował w charakterze zastępcy procesowego, a jeżeli występował w mniejszej liczbie spraw – wykaz sygnatur akt wszystkich tych spraw, ze wskazaniem sądów, w których sprawy te toczyły się lub toczą, lub odpisy wszystkich, jednak nie więcej niż 50 opinii prawnych i innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa; radca Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej dołącza ponadto opinię przełożonego.

§ 4. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie w prokuraturze rejonowej, który wykonuje zawód notariusza, do zgłoszenia dołącza wykaz 100 aktów notarialnych, obejmujących różne kategorie spraw, a jeżeli sporządził mniejszą ich liczbę – wykaz wszystkich tych aktów.

§ 5. Kandydat na wolne stanowisko prokuratorskie, który ma tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie nauk prawnych, do karty zgłoszenia dołącza opis kariery zawodowej oraz wykaz osiągnięć ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięć naukowych, rodzaju i jakości publikacji, opinii recenzentów, jakości i rzetelności opinii prawnych bądź innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa oraz potwierdzających uczestnictwo w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbycie stażu naukowego w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, lub prowadzenie

badań naukowych lub prac rozwojowych w uczelniach lub instytucjach naukowych, w tym zagranicznych.

§ 6. Do kandydata na wolne stanowisko prokuratorskie w prokuraturze rejonowej, który zajmuje stanowisko prezesa albo wiceprezesa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, stosuje się odpowiednio, stosownie do zawodu wykonywanego przed powołaniem na to stanowisko, przepisy § 1–5.

§ 7. Do kandydata na wolne stanowisko prokuratorskie w prokuraturze rejonowej, który wykonywał więcej niż jeden z zawodów wskazanych w § 1–5, stosuje się przepisy § 1–6, z tym, że łączna liczba zamieszczonych w wykazie sygnatur akt spraw lub opinii prawnych i innych dokumentów, o których mowa w tych przepisach, nie może przekraczać 100.

Art. 90. Jeżeli swoją kandydaturę zgłosiła osoba, która nie spełnia warunków do objęcia stanowiska prokuratora, o których mowa w art. 82, zgłoszenie nastąpiło po upływie terminu, o którym mowa w art. 88 § 1 lub nie zawiera dokumentów wymaganych zgodnie z art. 88 i 89, prokurator okręgowy zawiadamia zgłaszającego o pozostawieniu zgłoszenia bez rozpatrzenia, podając przyczynę. Osoba, której zgłoszenie pozostawiono bez rozpatrzenia, może w terminie 7 dni złożyć pisemne zastrzeżenie do kolegium prokuratury okręgowej. Jeżeli kolegium prokuratury okręgowej uwzględni zastrzeżenie zgłoszenie uznaje się za spełniające wymogi formalne.

Art. 91. § 1. Prokurator okręgowy zarządza dokonanie oceny kwalifikacji kandydata przez wyznaczonego prokuratora.

§ 2. Oceny kwalifikacji kandydatów nie może dokonać prokurator będący małżonkiem, krewnym albo powinowatym chociażby jednego z kandydatów lub pozostający chociażby z jednym z kandydatów w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności.

§ 3. Jeżeli na jedno wolne stanowisko prokuratorskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, oceny ich kwalifikacji przeprowadza ten sam prokurator, chyba że z uwagi na liczbę kandydatów lub z innych ważnych przyczyn nie jest to możliwe.

§ 4. Sprawozdanie z oceny kwalifikacji kandydata powinno zawierać:

1) dane o przebiegu pracy zawodowej kandydata, obejmujące w szczególności informacje o rodzaju powierzonych mu zadań lub funkcji oraz podnoszeniu kwalifikacji zawodowych;
2) wskazanie akt, opinii prawnych, publikacji, aktów notarialnych lub innych dokumentów, na podstawie których jest dokonywana ocena;

3) opis wyników pracy lub dorobku naukowego kandydata oraz opinię w tym zakresie;
4) wnioski.

§ 5. Przy ocenie kwalifikacji kandydata na stanowisko prokuratora w prokuraturze rejonowej uwzględnia się wiedzę i doświadczenie zawodowe, a także predyspozycje osobowościowe kandydata do zawodu prokuratora i jego kompetencje społeczne oraz przestrzeganie zasad etyki wykonywanego zawodu.

§ 6. Minister Sprawiedliwości po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb i sposób dokonywania oceny kwalifikacji kandydata na wolne stanowisko prokuratorskie w prokuraturze rejonowej, mając na uwadze konieczność zachowania metodyki uwzględniającej specyfikę wykonywanego przez kandydata zawodu lub zajmowanego stanowiska oraz potrzebę jej dostosowania do zakresu badań i kryteriów wskazanych w ustawie.

Art. 92. § 1. Prokurator okręgowy zwraca się do organów sprawujących nadzór administracyjny nad sądami, organów samorządów zawodowych adwokatów i radców prawnych, Prezesa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, organów sprawujących nadzór nad działalnością notariuszy o udzielenie informacji lub nadesłanie dokumentów niezbędnych do przeprowadzenia oceny kwalifikacji kandydata.

§ 2. Ocena kwalifikacji kandydata, mającego tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego w dyscyplinie nauk prawnych jest dokonywana z uwzględnieniem osiągnięć naukowych, rodzaju i jakości publikacji, opinii recenzentów, jakości i rzetelności opinii prawnych bądź innych dokumentów sporządzonych w związku ze stosowaniem lub tworzeniem prawa oraz uczestnictwa w pracach zespołów badawczych realizujących projekty finansowane w drodze konkursów krajowych lub zagranicznych lub odbytych staży naukowych w instytucjach naukowych, w tym zagranicznych, lub prowadzonych badań naukowych lub prac rozwojowych w uczelniach lub instytucjach naukowych, w tym zagranicznych

§ 3. Do oceny kwalifikacji dołącza się informację o postępowaniach karnych, dyscyplinarnych bądź wyjaśniających toczących się przeciwko kandydatowi.

Art. 93. § 1. Prokurator okręgowy zapoznaje kandydata z oceną kwalifikacyjną za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej. Za dzień zapoznania się przez kandydata z oceną kwalifikacji uważa się dzień, w którym ocena została wysłana za pośrednictwem poczty elektronicznej.

§ 2. Kandydat w terminie 7 dni od daty zapoznania z oceną ma prawo złożyć pisemne uwagi do oceny kwalifikacji. Uwagi złożone po terminie pozostawia się bez rozpoznania, podając przyczynę pozostawienia złożonych uwag bez rozpoznania.

§ 3. Prokurator okręgowy zarządza rozpatrzenie uwag kandydata do oceny kwalifikacji przez trzech wyznaczonych prokuratorów, z wyłączeniem prokuratora, który dokonał oceny kwalifikacji. Prokuratorzy rozpatrują uwagi w terminie nie dłuższym niż 14 dni. Prokuratorzy po rozpatrzeniu uwag podtrzymują ocenę kwalifikacji kandydata, do której uwagi zgłoszono albo dokonują oceny odmiennej. Stanowisko sporządza się na piśmie wraz z uzasadnieniem i doręcza się kandydatowi za pośrednictwem poczty elektronicznej.

Art. 94. Ocena kwalifikacji kandydata zachowuje ważność przez okres 2 lat od daty zakończenia procedury konkursowej dla potrzeb której została wydana i może być wykorzystywana w przypadku udziału kandydata w tym okresie w innych konkursach na stanowisko prokuratora. Okres przechowywania dokumentów, które mogą być wykorzystane w innych postępowaniach w sprawie powołania na stanowisko prokuratora dotyczących danego kandydata, wynosi 7 lat. Po upływie okresu przechowywania dokumenty podlegają brakowaniu w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164 oraz z 2025 r. poz. 1173).

Art. 95. § 1. Prokurator okręgowy przedstawia kolegium prokuratury okręgowej kandydatów na wolne stanowisko prokuratora w prokuraturze rejonowej wraz z oceną kwalifikacji.

§ 2. Jeżeli na wolne stanowisko prokuratora zgłosi więcej niż jeden kandydat, głosowanie nad wszystkimi kandydatami odbywa się na tym samym posiedzeniu kolegium prokuratury okręgowej.

§ 3. W posiedzeniu, o którym mowa w § 2 nie może brać udziału prokurator będący małżonkiem, krewnym albo powinowatym chociażby jednego z kandydatów lub pozostający chociażby z jednym z kandydatów w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności prokuratora.

§ 4. Prokurator okręgowy zasięga od właściwego ze względu na miejsce zamieszkania kandydata komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji informacji o kandydacie. Informacje o kandydacie na stanowisko prokuratora uzyskuje się i sporządza w oparciu o dane zawarte w policyjnych systemach teleinformatycznych.

§ 5. Komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji przedstawia prokuratorowi okręgowemu pisemną informację o kandydacie w terminie 14 dni od daty wpływu wniosku i przekazuje mu wszystkie zebrane materiały służące do sporządzenia informacji.

§ 6. Prokurator okręgowy zawiadamia kandydata na stanowisko prokuratora o treści informacji uzyskanej od komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji.

§ 7. Uchwałę wraz z uzasadnieniem doręcza się wszystkim osobom biorącym udział w konkursie na wolne stanowisko w prokuraturze rejonowej za pośrednictwem poczty elektronicznej.

§ 8. Przewodniczący kolegium prokuratury okręgowej w terminie 7 dni od podjęcia uchwały o wyborze kandydata przedstawia Prokuratorowi Generalnemu wniosek o powołanie na stanowisko prokuratora wraz z uzasadnieniem wyboru kandydata.

Art. 96. W razie cofnięcia zgłoszenia na wolne stanowisko prokuratora odpowiednio Prokurator Generalny albo prokurator okręgowy niezwłocznie przekazuje oświadczenie o cofnięciu zgłoszenia do kolegium prokuratury okręgowej albo do Prokuratora Generalnego. Nie wstrzymuje to podejmowania dalszych czynności w stosunku do kandydatów, którzy zgłosili się na to samo stanowisko prokuratora.

Art. 97. Kandydat może w tym samym czasie brać udział tylko w jednym postępowaniu konkursowym na wolne stanowisko prokuratora w prokuratorze rejonowej. Zastrzeżenie to nie dotyczy kandydata, który posiada ocenę kwalifikacji wskazaną w art. 94.

Oddział 4

Zmiana miejsca służbowego prokuratora

Art. 98. § 1. Zmiana miejsca pełnienia służby prokuratora może nastąpić na podstawie decyzji Prokuratora Generalnego dotyczącej:

1) przeniesienia prokuratora do innej jednostki równorzędnej – na wniosek albo za zgodą prokuratora;
2) przeniesienia do jednostki wyższego szczebla – na podstawie konkursowego postępowania awansowego;
3) przeniesienia do jednostki niższego szczebla – na wniosek albo za zgodą prokuratora.

§ 2. W razie przeniesienia prokuratora do innej miejscowości przysługuje mu zwrot udokumentowanych kosztów przeniesienia, z wyjątkiem, gdy nastąpiło na wniosek prokuratora.

§ 3. Przeniesienie prokuratora z biura śledczego Departamentu Bezpieczeństwa Państwa do innej komórki organizacyjnej Prokuratury Generalnej nie może nastąpić, przed osiągnięciem stażu, o którym mowa w art. 102 § 1 pkt 3.

Art. 99. § 1. Zgoda prokuratora na przeniesienie na inne miejsce pełnienia służby nie jest wymagana w przypadku likwidacji jednostki.

§ 2. Decyzję w przedmiocie przeniesienia prokuratora w trybie określonym w § 1 wydaje Prokurator Generalny uwzględniając w miarę możliwości wyznaczenie mu miejsca służbowego w jednostce równorzędnej oraz sytuację życiową prokuratora. Decyzja wymaga uzasadnienia.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, od decyzji Prokuratora Generalnego prokuratorowi przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od doręczenia decyzji.

Art. 100. § 1. W razie zmiany miejsca służbowego prokuratorowi nie przysługuje ekwiwalent pieniężny za dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. Prokurator zachowuje prawo do wykorzystania tego urlopu w czasie pełnienia służby w miejscu, do którego przeniesienie nastąpiło.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w przypadku powołania młodszego prokuratora na stanowisko prokuratorskie.

Art. 101. § 1. Prokurator Generalny ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej o konkursie na wolne miejsce pełnienia służby w określonej komórce organizacyjnej prokuratury okręgowej albo Prokuratury Generalnej.

§ 2. Konkursowe postępowanie awansowe jest jawne.

Art. 102. § 1. Do konkursu na wolne miejsce służbowe może zgłosić się:

1) w prokuraturze okręgowej – prokurator mający co najmniej 6 lat stażu na stanowisku prokuratora;
2) w biurze śledczym Departamentu Bezpieczeństwa Państwa – prokurator mający co najmniej 6 lat stażu na stanowisku prokuratora;
3) w innych komórkach organizacyjnych Prokuratury Generalnej – prokurator mający co najmniej 15 lat stażu na stanowisku prokuratora.

§ 2. Do okresu służby, o którym mowa w § 1 nie wlicza się okresu służby na stanowisku młodszego prokuratora.

§ 3. Zgłoszenie o przystąpieniu do konkursu prokurator składa za pośrednictwem systemu teleinformatycznego w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w § 1 odpowiednio do właściwego prokuratora okręgowego albo Prokuratora Generalnego. Do zgłoszenia prokurator dołącza list motywacyjny oraz opinie o przebiegu służby.

§ 4. Jeżeli swoją kandydaturę zgłosiła osoba, która nie spełnia warunków z § 1, albo zgłoszenie złożono po terminie wskazanym w § 3, zgłoszenie pozostawia się bez rozpatrzenia.

Art. 103. § 1. Prokurator Generalny albo prokurator okręgowy zarządza dokonanie oceny kwalifikacji kandydata. Przepisy art. 91 § 2 i 3 oraz art. 93 stosuje się odpowiednio.

§ 2. W konkursowym postępowaniu awansowym ocenie kwalifikacji kandydata podlega:

1) dotychczasowy przebieg pracy zawodowej na stanowiskach młodszego prokuratora i prokuratora;
2) predyspozycje kandydata do pełnienia służby w komórce organizacyjnej, której konkurs dotyczy.

§ 3. Oceny kwalifikacji kandydata dokonuje się na podstawie:

1) zgłoszenia wraz z załączonymi dokumentami;
2) akt osobowych kandydata z uwzględnieniem wyników ewaluacji prokuratora, o której mowa w art. 154, a także o której mowa w art. 159.

§ 4. W konkursowym postępowaniu awansowym na miejsce służbowe w Departamencie Bezpieczeństwa Państwa przeprowadza się rozmowę kwalifikacyjną z kandydatem.

§ 5. Prawomocna ocena kwalifikacji kandydata przedkładana jest:

1) w przypadku konkursu w prokuratorze okręgowej – prokuratorowi okręgowemu;
2) w przypadku konkursu w Prokuraturze Generalnej – dyrektorowi departamentu, w którym znajduje się miejsce służbowe, którego dotyczy konkurs.

§ 6. Prokurator Generalny w drodze zarządzenia określi szczegółowy tryb przeprowadzania konkursowego postępowania awansowego, w tym sposób dokonywania oceny kwalifikacji kandydata do zajmowania miejsca służbowego w prokuraturze okręgowej albo Prokuraturze Generalnej, mając na uwadze konieczność zachowania metodyki uwzględniającej charakter dotychczas wykonywanych czynności służbowych oraz specyfikę miejsca służbowego, którego dotyczy konkurs.

Art. 104. § 1. Prokurator okręgowy przedstawia kolegium prokuratury okręgowej kandydatów na wolne miejsce służbowe w prokuraturze okręgowej wraz z oceną kwalifikacji.

§ 2. Jeżeli w konkursie zgłosi się więcej niż jeden kandydat, głosowanie nad wszystkimi kandydatami odbywa się na tym samym posiedzeniu kolegium prokuratury okręgowej.

§ 3. W posiedzeniu, o którym mowa w § 2 nie może brać udziału prokurator będący małżonkiem, krewnym albo powinowatym chociażby jednego z kandydatów lub pozostający chociażby z jednym z kandydatów w takim stosunku prawnym lub faktycznym, że może to budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności prokuratora.

§ 4. Uchwałę wraz z uzasadnieniem doręcza się wszystkim osobom biorącym udział w konkursie za pośrednictwem poczty elektronicznej.

§ 5. Przewodniczący kolegium prokuratury okręgowej w terminie 7 dni od podjęcia uchwały o wyborze kandydata przedstawia Prokuratorowi Generalnemu wniosek o przeniesienie wybranego przez kolegium kandydata wraz z uzasadnieniem.

Art. 105. § 1. Dyrektor departamentu przedstawia Krajowej Radzie Prokuratury kandydatów na wolne miejsce służbowe w Prokuraturze Generalnej wraz z ich oceną kwalifikacji oraz swoją rekomendacją wraz z uzasadnieniem.

§ 2. Krajowa Rada Prokuratury w terminie 30 dni wydaje opinię co do kandydatów przedstawionych w trybie § 1.

§ 3. Przewodniczący Krajowej Rady Prokuratury przedstawia Prokuratorowi Generalnemu dokumentację konkursową wraz z opinią Krajowej Rady Prokuratury.

Art. 106. § 1. Prokurator Generalny podejmuje decyzję o przeniesieniu na miejsce służbowe w jednostce wyższego szczebla.

§ 2. Od decyzji Prokuratora Generalnego przysługuje odwołanie do Krajowej Rady Prokuratury w terminie 7 dni.

Oddział 5

Ustanie stosunku służbowego prokuratora

Art. 107. § 1. Stosunek służbowy prokuratora ustaje z upływem trzech miesięcy od dnia zrzeczenia się przez niego stanowiska.

§ 2. Prokurator składa oświadczenie o zrzeczeniu się stanowiska Prokuratorowi Generalnemu. Prokurator Generalny stwierdza ustanie stosunku służbowego wskazując jego datę. Na wniosek prokuratora Prokurator Generalny może ustalić wcześniejszy termin ustania stosunku służbowego. Cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się stanowiska jest niedopuszczalne.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się do prokuratorów w stanie spoczynku.

Art. 108. § 1. Prokurator mianowany lub powołany do pełnienia funkcji w organach organizacji międzynarodowych lub ponadnarodowych działających na podstawie umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską zrzeka się stanowiska, chyba że przechodzi w stan spoczynku.

§ 2. Prokurator, który zrzekł się stanowiska z przyczyn określonych w § 1, może powrócić na stanowisko prokuratora.

§ 3. Prokurator Generalny, na wniosek osoby, która zrzekła się stanowiska prokuratora z powodów wskazanych w § 1, powołuje ją ponownie na to stanowisko i wyznacza jej miejsce pełnienia służby w jednostce, w której pełniła służbę bezpośrednio przed dniem zrzeczenia się stanowiska, niezależnie od liczby stanowisk w tej jednostce, chyba że nie spełnia wymogów z 82 pkt 1–3. Powrót na stanowisko prokuratora jest niedopuszczalny, jeżeli przerwa w wykonywaniu obowiązków przekracza dziewięć lat. Zastrzeżenie to nie dotyczy osób, które przez cały okres od momentu zrzeczenia się stanowiska pełniły funkcje prokuratorskie lub sędziowskie w organach międzynarodowych lub ponadnarodowych.

§ 4. W razie odmowy powołania, o którym mowa w § 2, prokuratorowi służy skarga do Sądu Najwyższego.

Art. 109. § 1. Prokurator nie może sprawować urzędu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, mandatu posła lub senatora, radnego albo wójta (burmistrza, prezydenta).

§ 2. Stanowiska prokuratora nie można łączyć z funkcją Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznika Praw Obywatelskich, Rzecznika Praw Dziecka i ich zastępców, członka Rady Polityki Pieniężnej, członka Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, ambasadora oraz zatrudnieniem w Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej lub z zatrudnieniem w administracji rządowej lub samorządowej.

§ 3. Prokurator kandydując w wyborach na Prezydenta RP, do Sejmu, do Senatu albo do organów samorządu terytorialnego oraz obejmując funkcje, o których mowa w § 2 zrzeka się stanowiska prokuratora. Prokurator Generalny stwierdza ustanie stosunku służbowego wskazując jego datę. Art. 107 § 2 zd. 2 stosuje się.

§ 4. W przypadku braku zrzeczenia się braku stanowiska przez prokuratora, w sytuacjach, o których mowa w § 3 Prokurator Generalny odwołuje go ze stanowiska.

§ 5. Przepisy § 1–4 stosuje się do prokuratorów w stanie spoczynku.

Art. 110. § 1. Stosunek służbowy prokuratora wygasa z dniem:

1) śmierci prokuratora;
2) utraty przez prokuratora obywatelstwa polskiego;
3) uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego o pozbawieniu stanowiska prokuratora lub z chwilą uprawomocnienia się wyroku skazującego za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe lub z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia przez sąd środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych lub zakazu zajmowania stanowiska prokuratora;
4) uprawomocnienia się wyroku sądu stwierdzającego, że pełnił służbę, pracował lub był współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

§ 2. W przypadku uchylenia wyroku, o którym mowa w § 1 pkt 3, a następnie prawomocnego uniewinnienia albo umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § pkt 1 albo 2 Kodeksu postępowania karnego, Prokurator Generalny określa datę powrotu do służby i miejsce służbowe. Przepis art. 108 § 2 zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio.

Art. 111. § 1. Prokurator Generalny odwołuje prokuratora, który:
1) otrzymał oceny negatywne w wyniku dwóch kolejnych ewaluacji kompleksowych;
2) bez uzasadnionej przyczyny nie poddał się badaniu, o którym mowa w art. 114, jeżeli z żądaniem badania wystąpił prokurator okręgowy lub Prokurator Generalny.

§ 2. Od decyzji wskazanej w § 1 prokuratorowi przysługuje w terminie 14 dni od daty jej doręczenia odwołanie do Sądu Najwyższego. Wniesienie odwołania wstrzymuje wykonanie decyzji Prokuratora Generalnego.

Oddział 6

Stan spoczynku

Art. 112. Prokurator w stanie spoczynku może używać tytułu zawodowego z dodaniem wyrazów „w stanie spoczynku”.

Art. 113. § 1. Prokurator przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w § 2.

§ 2. Prokurator będąca kobietą może przejść na swój wniosek w stan spoczynku po ukończeniu 60 lat.

§ 3. Przejście w stan spoczynku w trybie określonym w § 2 wyłącza możliwość powrotu do czynnej służby prokuratorskiej.

§ 4. Prokurator Generalny wymienia dane dotyczące prokuratorów w stanie spoczynku, w zakresie określonym w art. 68a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2026 r. poz. 199, 252, 426, 473 i 507), w ramach Systemu Elektronicznej Wymiany Informacji dotyczących Zabezpieczenia Społecznego, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, str. 1, z późn. zm.[3)]), za pośrednictwem punktu kontaktowego prowadzonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 114. § 1. Prokuratora przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego prokuratora okręgowego lub Prokuratora Generalnego, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił uznany został przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia służby.

§ 2. Z żądaniem zbadania niezdolności do pełnienia służby przez prokuratora i wydania orzeczenia, może wystąpić zainteresowany prokurator lub właściwy prokurator okręgowy. W przypadku prokuratora okręgowego albo prokuratora pełniącego służbę w Prokuraturze Generalnej z wnioskiem może wystąpić także Prokurator Generalny.

§ 3. Orzeczenie w sprawie trwałej niezdolności do pełnienia służby przez prokuratora, o którym mowa w § 1 i 2, lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych doręcza zainteresowanemu prokuratorowi oraz szefowi jednostki, w której pełni służbę, a jeżeli orzeczenie dotyczy szefa jednostki doręcza się je także Prokuratorowi Generalnemu.

§ 4. Od orzeczenia lekarza orzecznika, o którym mowa w § 1 i 2, zainteresowanemu prokuratorowi, właściwemu szefowi jednostki, a w przypadku orzeczenia dotyczącego prokuratora okręgowego – również Prokuratorowi Generalnemu przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

§ 5. Koszty badania i wydania orzeczenia pokrywa Skarb Państwa.

Art. 115. Prokuratora przenosi się w stan spoczynku z momentem uprawomocnienia się postanowienia o ubezwłasnowolnieniu.

[3)] Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz.U. L 284 z 30.10.2009, s. 1.

Art. 116. § 1. Prokurator Generalny podejmuje decyzje w sprawach przeniesienia prokuratorów w stan spoczynku.

§ 2. Od decyzji, o której mowa w § 1, prokuratorowi, którego decyzja dotyczy, przysługuje odwołanie. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Prokuratora Generalnego do Sądu Najwyższego w terminie miesiąca od dnia doręczenia skarżącemu decyzji.

Art. 117. § 1. Prokurator przeniesiony w stan spoczynku z przyczyn, o których mowa w art. 114, ma prawo powrócić na stanowisko prokuratora, jeżeli ustały przyczyny będące podstawą przeniesienia w stan spoczynku, po przedstawieniu zaświadczenia stwierdzającego, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków prokuratora, wydanego przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 2. W celu wykonania prawa, o którym mowa w § 1, prokurator zgłasza Prokuratorowi Generalnemu zamiar powrotu na stanowisko prokuratorskie. Prokurator Generalny wyznacza prokuratorowi miejsce służbowe w jednostce, w której bezpośrednio przed przeniesieniem w stan spoczynku pełnił służbę.

§ 3. Na badania, o których mowa w § 1, prokuratora w stanie spoczynku może skierować także właściwy prokurator okręgowy lub Prokurator Generalny. Przepis art. 111 § 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

§ 4. W przypadku prawomocnego stwierdzenia, że prokurator skierowany na badania na podstawie § 3 jest zdolny do pełnienia służby prokuratora Prokurator Generalny wyznacza mu miejsce służbowe w jednostce, w której bezpośrednio przed przeniesieniem w stan spoczynku pełnił służbę.

Art. 118. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi w drodze rozporządzenia sposób i tryb ustalania i wypłacania uposażeń oraz uposażeń rodzinnych prokuratorom w stanie spoczynku i członkom ich rodzin oraz terminy przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek, o których mowa w art. 135 § 11, mając na względzie konieczność zapewnienia osobom uprawnionym ciągłości źródeł utrzymania oraz udogodnień w odbiorze uposażeń i uposażeń rodzinnych.

Oddział 7

Delegowanie prokuratora

Art. 119. § 1. Prokurator Generalny na wniosek Dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury może delegować prokuratora, za jego zgodą, do pełnienia czynności lub prowadzenia zajęć szkoleniowych w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

§ 2. Prokurator delegowany do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury powinien wyróżniać się wysokim poziomem wiedzy prawniczej oraz wykazywać znajomość problematyki w zakresie powierzanych mu obowiązków.

§ 3. Delegowanie następuje na czas określony, nie dłuższy niż 4 lata. Ponowne delegowanie może nastąpić po upływie 4 lat od czasu ustania delegacji.

Art. 120. § 1. Prokurator Generalny może delegować prokuratora, a prokuratora do spraw wojskowych, będącego żołnierzem zawodowym, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków lub pełnienia określonej funkcji poza granicami państwa w ramach działań podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe, działające na podstawie umów międzynarodowych, w tym umów konstytuujących organizacje międzynarodowe, ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską, zgodnie z kwalifikacjami prokuratora, na czas określony, nie dłuższy niż 4 lata, z możliwością ponownego delegowania na kolejny okres, nieprzekraczający 4 lat. Łączny okres wskazany w zdaniu poprzedzającym ulega przedłużeniu do końca kadencji przewidzianej w akcie prawa międzynarodowego.

§ 2. Prokurator Generalny, na wniosek Dyrektora Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, może delegować prokuratora, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków lub określonej funkcji, lub odbycia stażu trwającego dłużej niż miesiąc, poza granicami państwa w ramach współpracy międzynarodowej Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, zgodnie z kwalifikacjami prokuratora, na czas określony, nie dłuższy niż 4 lata, z możliwością ponownego delegowania na kolejny okres nieprzekraczający 4 lat.

Art. 121. § 1. Prokurator Generalny odwołuje prokuratora delegowanego z delegacji przed upływem wyznaczonego terminu delegacji w przypadku:

1) złożenia wniosku o odwołanie prokuratora delegowanego przez uprawniony organ organizacji lub zespołu, o których mowa w art. 119 i 120;
2) gdy stan zdrowia prokuratora delegowanego uniemożliwia dalsze pełnienie obowiązków lub sprawowanie funkcji;
3) zaistnienia innej niż określone w pkt 1–2 ważnej przyczyny, jeżeli dalsza delegacja tego prokuratora nie gwarantuje należytego wykonywania przez niego powierzonych mu obowiązków lub sprawowania przez niego funkcji.

§ 2. Prokurator delegowany na podstawie art. 119 i 120 może być odwołany z delegacji lub z niej ustąpić z 3-miesięcznym uprzedzeniem.

Art. 122. § 1. Prokurator okręgowy może delegować prokuratora do prokuratury rejonowej znajdującej się w okręgu właściwości kierowanej przez niego jednostki na okres nie przekraczający 3-miesięcy, jeżeli wymaga tego konieczność zapewnienia właściwego funkcjonowania prokuratury rejonowej.

§ 2. Miejsce zamieszkania prokuratora delegowanego nie może być oddalone o więcej niż 60 km od miejsca delegowania.

§ 3. Ponowne delegowanie tego samego prokuratora jest niedopuszczalne przed upływem 2 lat od zakończenia delegacji.

§ 4. Delegacja określona w § 1 i 3 nie wymaga zgody prokuratora.

§ 5. Prokuratorowi delegowanemu przysługuje zwrot kosztów dojazdów do miejscowości delegowania w wysokości nie wyższej niż równowartość ceny przejazdu środkami komunikacji publicznej, z uwzględnieniem przysługującej prokuratorowi delegowanemu ulgi na dany środek transportu bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje. Na żądanie prokuratora zwrot następuje z tytułu podróży samochodem prywatnym i w wysokości faktycznie poniesionego kosztu.

Art. 123. Prokurator delegowany do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego przysługującego mu na zajmowanym stanowisku prokuratorskim oraz dodatku za długoletnią pracę. W okresie delegowania prokurator otrzymuje dodatek delegacyjny oraz inne składniki wynagrodzenia, jeżeli ustawa przewiduje je dla danego stanowiska.

Art. 124. § 1. Jeżeli delegowanie do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury następuje do miejscowości innej niż siedziba jednostki prokuratury, w której prokurator pełni służbę, oraz innej niż miejsce jego stałego zamieszkania, prokuratorowi delegowanemu przysługują dodatkowe należności. Należności te rekompensują niedogodności wynikające z delegowania poza stałe miejsce pełnienia służby i przysługują prokuratorowi jako pracownikowi w podróży służbowej przez cały okres delegowania i obejmują:

1) zwrot kosztów faktycznie poniesionych z tytułu najmu lokalu – w wysokości określonej w fakturze lub innym dokumencie, nie więcej niż 80% kwoty bazowej,
2) zwrot kosztów:
   a) pierwszego przejazdu z miejsca stałego zamieszkania do miejsca delegowania;
   b) zwrot kosztów ostatniego przejazdu z miejsca delegowania do miejsca stałego zamieszkania,

c) zwrot kosztów przejazdów odbywanych nie częściej niż raz w tygodniu do miejsca stałego zamieszkania i z powrotem na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77^5 § 2 z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2025 r. poz. 277, 807, 1423 i 1661 oraz z 2026 r. poz. 25), zwanej dalej „Kodeks pracy” według zasad obowiązujących przy podróżach służbowych na obszarze kraju. Na żądanie prokuratora zwrot następuje z tytułu podróży samochodem prywatnym.

§ 2. Świadczenia i należności, o których mowa w § 1 pkt 1 i 2, nie przysługują w przypadkach, gdy odległość od miejscowości, w której prokurator delegowany ma miejsce stałego zamieszkania, do miejscowości delegowania nie przekracza 60 km.

§ 3. Prokurator delegowany, o którym mowa w § 2, któremu nie przysługują świadczenia i należności, o których mowa w § 1 pkt 1 i 2, ma prawo do zwrotu kosztów codziennych dojazdów do miejscowości delegowania w wysokości nie wyższej niż równowartość ceny przejazdu środkami komunikacji publicznej, z uwzględnieniem przysługującej prokuratorowi delegowanemu ulgi na dany środek transportu bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje. Na żądanie prokuratora zwrot następuje z tytułu podróży samochodem prywatnym w wysokości faktycznie poniesionego kosztu.

§ 4. Prokuratorowi delegowanemu do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury nie przysługują z tytułu delegowania diety i ryczałty, uregulowane w przepisach odrębnych.

Art. 125. § 1. Prokurator delegowany na podstawie art. 120 ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego albo uposażenia przysługującego na zajmowanym stanowisku prokuratora oraz dodatku za długoletnią pracę, a także do świadczeń odszkodowawczych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, jeżeli zdarzenie powodujące powstanie prawa do tych świadczeń zaistniało w czasie pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa.

§ 2. Prokuratorowi delegowanemu na podstawie art. 120 w czasie pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa przysługują wypłacane w walucie polskiej lub obcej:

1) dodatek zagraniczny na pokrycie zwiększonych kosztów związanych z pełnieniem obowiązków lub funkcji poza granicami państwa, ustalany odpowiednio do warunków i zakresu ich pełnienia;
2) w przypadku powierzenia pełnienia obowiązków lub funkcji powodujących zmianę miejsca pobytu trwającą co najmniej rok:
   a) jednorazowy dodatek adaptacyjny,

b) pokrycie kosztów podróży przesiedleniowej prokuratora delegowanego i każdego przenoszącego się z nim członka rodziny, w tym przewozu ich mienia, niezależnie od terminów ich faktycznego przesiedlenia,

c) pokrycie, raz na 2 lata, kosztów przejazdu prokuratora delegowanego oraz członków jego rodziny przebywających z nim na stałe poza granicami państwa, z miejsca delegacji do miejsca stałego zamieszkania na urlop wypoczynkowy i z powrotem;

3) zwrot kosztów podróży w związku z rozpoczęciem i zakończeniem pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa, podróży służbowej na terytorium państwa obcego poza miejscem delegowania, przejazdu z miejsca delegowania do kraju i z powrotem w uzasadnionych przypadkach służbowych lub losowych;

4) zwrot kosztów leczenia, gdy delegacja następuje do państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej;

5) pokrycie kosztów zamieszkania w miejscu delegacji do wysokości udokumentowanych wydatków, nieprzekraczających wysokości ustalonego limitu.

§ 3. Sumę należności, o których mowa w § 2, zmniejsza się o kwotę środków pieniężnych otrzymanych przez prokuratora delegowanego od strony zagranicznej na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem przez niego obowiązków lub funkcji poza granicami państwa. Należności te nie przysługują, jeżeli prokurator delegowany nie ponosi kosztów, na pokrycie których są one przeznaczone.

§ 4. Wydatki związane z delegowaniem mogą być również pokrywane w całości lub w części ze środków przeznaczonych na ten cel przez organizację międzynarodową, którymi dysponowanie powierzono odpowiednio Ministrowi Sprawiedliwości lub Ministrowi Obrony Narodowej.

§ 5. Do wydatków związanych z delegowaniem nie zalicza się wynagrodzenia zasadniczego albo uposażenia prokuratora oraz dodatku za długoletnią pracę przysługujących na zajmowanym stanowisku prokuratora, do których prokurator zachowuje prawo w czasie delegacji do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa.

§ 6. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, tryb, warunki przyznawania i wypłaty oraz wysokość należności, o których mowa w § 2, limity, do których wysokości podlegają zwrotowi koszty zamieszkania, oraz walutę, w której należności takie są wypłacane, uwzględniając zakres ich przyznawania zależnie od miejsca pełnienia obowiązków i powierzonej prokuratorowi funkcji, a także potrzebę zapewnienia warunków do prawidłowego ich wykonywania oraz konieczność pokrycia zwiększonych kosztów związanych z

wykonywaniem tych obowiązków lub funkcji poza granicami państwa i z sytuacjami szczególnymi, w tym zdarzeniami losowymi, przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów zakwaterowania i utrzymania się za granicą.

Art. 126. Prokuratorowi delegowanemu do wykonywania czynności służbowych w innej miejscowości niż miejscowość będąca siedzibą jednostki Prokuratury, w której prokurator pełni służbę, przysługują należności określone w przepisach wydanych na podstawie art. 77^5 § 2 Kodeksu pracy.

Oddział 8

Obowiązki prokuratora

Art. 127. § 1. Prokurator pozostający w czynnej służbie jest obowiązany stale podnosić kwalifikacje zawodowe, w tym uczestniczyć w szkoleniach i innych formach doskonalenia zawodowego.

§ 2. Prokuratorowi może zostać powierzony obowiązek sprawowania patronatu nad przebiegiem praktyk aplikantów lub studentów. Prokurator ukarany dyscyplinarnie nie może sprawować patronatu.

Art. 128. § 1. Prokurator nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia ani innego sposobu zarobkowania.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się do:

1) dodatkowego zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, badawczo - dydaktycznym lub badawczym w łącznym wymiarze nieprzekraczającym pełnego wymiaru czasu pracy pracowników zatrudnionych na tych stanowiskach, jeżeli wykonywanie tego zatrudnienia nie przeszkadza w pełnieniu obowiązków prokuratora;
2) innego sposobu zarobkowania, jeżeli nie przeszkadza w pełnieniu obowiązków prokuratora.

§ 3. Prokurator nie może:

1) być członkiem zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego;
2) być członkiem zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółdzielni;
3) być członkiem zarządu fundacji prowadzącej działalność gospodarczą;
4) posiadać w spółce prawa handlowego więcej niż 10% akcji lub udziałów przedstawiających więcej niż 10% kapitału zakładowego;

5) prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem bądź pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

§ 4. O zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, a także o podjęciu innego sposobu zarobkowania prokurator powiadamia szefa jednostki, w której pełni służbę. Obowiązek powiadomienia nie dotyczy okazjonalnego sposobu zarobkowania o charakterze naukowym, popularnonaukowym, publicystycznym, a także artystycznym.

§ 5. Szef jednostki w terminie 14 dni od dnia wpłynięcia zawiadomienia, o którym mowa w § 4 podejmuje decyzję w przedmiocie wyrażenia zgody na podjęcie przez prokuratora dodatkowego zatrudnienia lub innego sposobu zarobkowania. W przypadku istotnej zmiany okoliczności szef jednostki może cofnąć udzieloną uprzednio zgodę. Odmowa udzielenia zgody oraz jej cofnięcie wymagają uzasadnienia.

§ 6. W terminie 7 dni od dnia doręczenia cofnięcia zgody, o którym mowa w § 5 prokuratorowi przysługuje prawo złożenia odwołania do Krajowej Rady Prokuratury. Uchwała Krajowej Rady Prokuratury uwzględniająca odwołanie zastępuje zgodę szefa jednostki.

Art. 129. § 1. Prokurator jest obowiązany zachować w tajemnicy okoliczności sprawy, o których w postępowaniu przygotowawczym, a także poza jawną rozprawą sądową, powziął wiadomość ze względu na swoje stanowisko.

§ 2. Obowiązek zachowania tajemnicy trwa także po ustaniu stosunku służbowego.

§ 3. Obowiązek zachowania tajemnicy ustaje, gdy prokurator składa zeznania jako świadek w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem, chyba że ujawnienie tajemnicy zagraża dobru państwa albo ważnemu interesowi prywatnemu, który nie jest sprzeczny z dobrem wymiaru sprawiedliwości; w takich przypadkach od obowiązku zachowania tajemnicy prokuratora może zwolnić Prokurator Generalny;

Art. 130. § 1. Prokuratorzy składają oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie wypełnia się elektronicznie i może zostać opatrzone podpisem elektronicznym.

§ 2. Oświadczenie o stanie majątkowym zawiera informacje o:

1) wchodzących w skład majątku osobistego prokuratora i majątku objętego małżeńską wspólnością ustawową:
   a) zasobach pieniężnych,
   b) posiadanych nieruchomościach i tytułach prawnych do ich posiadania,
   c) posiadanych rzeczach ruchomych o wartości jednostkowej powyżej 10.000 zł,

d) posiadanych udziałach i akcjach w spółkach prawa handlowego,

e) posiadanych instrumentach finansowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 722 z późn. zm.[4)]), innych niż wskazane w pkt 4;

f) wierzytelnościach i zobowiązaniach pieniężnych o wartości powyżej 10.000 zł;

2) dochodach prokuratora podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych, uzyskanych w okresie roku przed dniem, na który składane jest oświadczenie, o ile ich łączna wartość przekracza 10.000 zł, tytule prawnym do ich uzyskania, z wyłączeniem dochodów uzyskanych w związku z pełnieniem urzędu na stanowisku prokuratora;

3) nabytym przez prokuratora do majątku osobistego lub majątku objętego małżeńską wspólnością ustawową albo nabytym przez jego małżonka do majątku wspólnego od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, jednostek samorządu terytorialnego, ich związków lub samorządowej osoby prawnej, mieniu, które podlegało zbyciu w drodze przetargu;

4) darowiznach uzyskanych przez prokuratora do majątku osobistego lub majątku objętego małżeńską wspólnością ustawową od darczyńców należących do trzeciej grupy podatkowej w rozumieniu ustawy z 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (Dz.U. z 2026 r. poz. 478.) o wartości przekraczającej 10.000 zł.

§ 3. Jeżeli w okresie objętym oświadczeniem zostało wszczęte lub toczy się postępowanie o unieważnienie małżeństwa, o ustalenie istnienia lub nieistnienia małżeństwa, o rozwód, separację lub o ustanowienie rozdzielności majątkowej między małżonkami, prokurator nie ma obowiązku wskazania w oświadczeniu informacji wymienionych w § 1 dotyczących majątku objętego małżeńską wspólnością ustawową.

§ 4. Oświadczenie składa się:

1) Marszałkowi Sejmu – Prokurator Generalny;

2) Prokuratorowi Generalnemu – prokuratorzy pełniący służbę w Prokuraturze Generalnej, prokuratorzy Prokuratury Europejskiej oraz prokuratorzy okręgowi;

3) właściwemu prokuratorowi okręgowemu – prokuratorzy pełniący służbę w prokuraturze okręgowej albo w prokuraturach rejonowych, którzy dokonują analizy formalnej danych zawartych w oświadczeniach w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku.

[4)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. 1863, z 2025 r. poz. 146, 820, 923, 1014, 1069, 1216 i 1556 oraz z 2026 r. poz. 176, 340, 484 i 644.

§ 5. Oświadczenie składa się w terminie 30 dni od dnia objęcia stanowiska prokuratora, według stanu na dzień jego objęcia, a następnie co roku do dnia 30 kwietnia, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, a także w terminie 30 dni od dnia ustania służby czynnej prokuratora, według stanu na dzień jego opuszczenia.

§ 6. Oświadczenie składane w związku z ustaniem służby czynnej prokuratora zawiera informacje, o których mowa w § 2 pkt 2, za okres od dnia 1 stycznia roku ustania służby do dnia ustania służby.

§ 7. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

§ 8. Złożone oświadczenie majątkowe prokurator uprawniony do odebrania oświadczenia przekazuje do urzędu skarbowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania prokuratora. Właściwy urząd skarbowy jest uprawniony do analizy danych zawartych w oświadczeniu, w tym również do porównania jego treści z treścią uprzednio złożonych oświadczeń oraz rocznych zeznań podatkowych (PIT). Jeżeli wynik analizy budzi uzasadnione wątpliwości co do legalności pochodzenia majątku ujawnionego w oświadczeniu, urząd skarbowy kieruje sprawę do właściwego postępowania.

§ 9. Informacje zawarte w oświadczeniu są jawne co do imienia i nazwiska prokuratora oraz składników majątkowych, z wyłączeniem danych adresowych i informacji o miejscu położenia nieruchomości, a także informacji umożliwiających identyfikację ruchomości prokuratora.

§ 10. Na wniosek prokuratora, który złożył oświadczenie, Prokurator Generalny może podjąć decyzję o objęciu informacji zawartych w oświadczeniu ochroną przewidzianą dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „zastrzeżone”, określoną w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1209), jeżeli ujawnienie tych informacji mogłoby powodować zagrożenie dla prokuratora lub osób dla niego najbliższych. Ochrona może zostać cofnięta.

§ 11. Jawne informacje zawarte w oświadczeniach majątkowych Prokurator Generalny, właściwy prokurator okręgowy udostępnia w Biuletynie Informacji Publicznej, o którym mowa w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902 oraz z 2025 r. poz. 1844), nie później niż do dnia 30 czerwca każdego roku.

§ 12. Oświadczenie przechowuje się przez okres 5 lat.

§ 13. Oświadczenia nie składa prokurator w stanie spoczynku.

§ 14. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Prokuratury, określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza oświadczenia, zawierający szczegółowy zakres informacji obejmowanych oświadczeniem oraz klauzulę, o której mowa w § 5, mając na uwadze konieczność rzetelnego wykazania stanu majątkowego osób obowiązanych do składania oświadczeń.

Art. 131. Czas pracy prokuratora jest określony wymiarem jego zadań.

Art. 132. § 1. Poza godzinami urzędowania jednostki Prokuratury wyznacza się prokuratora dyżurującego i w zależności od potrzeb jego zastępcę. Dyżur nie może być dłuższy niż 24 godziny. Plan dyżurów szef jednostki udostępnia prokuratorom z wyprzedzeniem nie krótszym niż miesięcznym.

§ 2. Prokurator okręgowy może zarządzić o wspólnym planie dyżurów obejmującym kilka prokuratur rejonowych.

§ 3. Prokuratorowi przysługuje dzień wolny w najbliższy dzień roboczy lub w inny dzień uzgodniony z szefem jednostki, jeżeli wykonywał obowiązki służbowe podczas dyżuru wyznaczonego w dzień ustawowo wolny od pracy.

§ 4. Prokuratorowi wykonującemu obowiązki podczas dyżuru przysługuje prawo do 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku od momentu zakończenia czynności służbowych.

§ 5. Do prokuratora pozostającego w gotowości w związku z pełnieniem dyżuru albo wykonującemu obowiązki podczas dyżuru jedynie w formie konsultacji za pośrednictwem urządzeń służących do komunikacji na odległość nie stosuje się § 3 i 4.

§ 6. W trakcie pełnienia dyżuru prokurator powinien znajdować się w miejscu zapewniającym efektywne wykonywanie czynności służbowych w razie takiej potrzeby.

Art. 133. § 1. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie do prokuratorów stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu pracy.

§ 2. Do prokuratorów wojskowych, będących żołnierzami zawodowymi, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy dotyczące żołnierzy zawodowych.

Oddział 9

Wynagrodzenie prokuratora

Art. 134. Prokuratorom zapewnia się warunki wynagrodzenia równe do warunków wynagrodzenia sędziów sądów powszechnych.

Art. 135. § 1. Wysokość wynagrodzenia prokuratorów różnicuje staż pracy, miejsce służbowe lub pełnione funkcje.

§ 2. Podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1749 oraz z 2026 r. poz. 26 i 425), z zastrzeżeniem § 3.

§ 3. Jeżeli przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w § 2, jest niższe od przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za drugi kwartał roku poprzedzającego – przyjmuje się podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora w dotychczasowej wysokości.

§ 4. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego, o której mowa w § 2. Stawki wynagrodzenia zasadniczego oraz mnożniki, służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego prokuratora w poszczególnych stawkach, określa załącznik do ustawy.

§ 5. W związku z pełnioną funkcją prokuratorowi przysługuje dodatek funkcyjny.

§ 6. W związku z delegacją prokuratorowi przysługuje dodatek delegacyjny.

§ 7. W związku z miejscem służbowym wykonywania obowiązków prokuratorowi przysługuje dodatek służbowy. Wysokość dodatku służbowego prokuratora wykonującego obowiązki służbowe w prokuraturze okręgowej stanowi 0,3 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora, wskazanej w art. ustawy, a dodatku służbowego prokuratora wykonującego obowiązki służbowe w Prokuraturze Generalnej 0,6 podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego prokuratora, wskazanej w art. ustawy. Kwoty dodatków służbowych zaokrągla się do pełnych złotych, przyjmując, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych.

§ 8. Wynagrodzenie prokuratorów różnicuje ponadto dodatek za długoletnią pracę, wynoszący, począwszy od szóstego roku pracy 5% wynagrodzenia zasadniczego i wzrastający po każdym roku o 1%, aż do osiągnięcia 20% wynagrodzenia zasadniczego.

§ 9. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, funkcje z tytułu których przysługują prokuratorom dodatki funkcyjne oraz sposób ustalania tych dodatków, biorąc pod uwagę rodzaj funkcji, wielkość jednostki organizacyjnej oraz zakres obowiązków.

§ 10. Od wynagrodzenia prokuratorów nie odprowadza się składek na ubezpieczenie społeczne.

§ 11. W razie ustania stosunku służbowego prokuratora od wynagrodzenia wypłaconego prokuratorowi w okresie służby, od którego nie odprowadzano składki na ubezpieczenie społeczne, przekazuje się składkę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przewidzianą za ten okres w przepisach o ubezpieczeniu społecznym.

§ 12. Składka na ubezpieczenie społeczne, o której mowa w § 10, podlega waloryzacji:

1) za okres do 31 grudnia 1998 r. wskaźnikiem wzrostu płac wynikającym ze wzrostu prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia, określanego corocznie w ustawie budżetowej, które stanowiło podstawę do ustalania środków i limitów na wynagrodzenia prokuratorów;
2) za okres od 1 stycznia 1999 r. wskaźnikiem waloryzacji składek określonym na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 13. Przy obliczaniu kwoty należnych składek, waloryzowanych na podstawie § 10 pkt 2, stosuje się odpowiednio art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

§ 14. Składki, o których mowa w § 11, nie przekazuje się, jeżeli prokurator zrzekł się urzędu w związku z powołaniem na stanowisko sędziowskie. Jeżeli stosunek służbowy sędziego ulega następnie rozwiązaniu lub wygaśnięciu w sposób, o którym mowa w art. 91 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Dz. U. z 2024 r. poz. 334 z późn. zm.[5)],), składkę należną za okres pełnienia służby na stanowisku prokuratorskim przekazuje się na zasadach określonych w § 10–12.

Art. 136. § 1. Młodszemu prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce pierwszej.

[5)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2024 r. poz. 1907, z 2025 r. poz. 526, 820, 1172, 1178 i 1609 oraz z 2026 r. poz. 26 i 370.

§ 2. Prokuratorowi obejmującemu po raz pierwszy stanowisko w Prokuraturze przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce drugiej.

§ 3. Jeżeli przed objęciem stanowiska prokuratorskiego prokurator zajmował stanowisko sędziowskie lub prokuratorskie, na obejmowanym stanowisku przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce nie niższej od stawki, w której przysługiwało mu na stanowisku zajmowanym poprzednio.

§ 4. Wynagrodzenie zasadnicze prokuratora określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat pracy.

Art. 137. § 1. Prokuratorowi, którego okres służby na stanowisku prokuratora, sędziego lub asesora sądowego wynosi co najmniej 20 lat, po przejściu lub przeniesieniu w stan spoczynku przysługuje uposażenie w wysokości 75% ostatnio pobieranego wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za długoletnią pracę.

§ 2. Jeżeli okres służby wynosi mniej niż 20 lat, uposażenie określone podlega obniżeniu o 0,2 punktu procentowego za każdy miesiąc, nawet niepełny, brakujący do okresu 20 lat służby. Zdanie poprzedzające nie dotyczy sytuacji, w której przyczyna przeniesienia w stan spoczynku jest bezpośrednio związana z uszczerbkiem na zdrowiu wynikającym z zajmowaniem stanowiska prokuratora.

§ 3. Uposażenie, o którym mowa w § 1, podwyższa się stosownie do zmian wysokości wynagrodzeń zasadniczych prokuratorów czynnych zawodowo.

§ 4. Prokuratorowi z tytułu przejścia albo przeniesieniu w stan spoczynku przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

§ 5. Prokuratorowi, który powrócił na stanowisko prokuratora w trybie art. 108 § 3, w razie przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku przysługuje jednorazowa odprawa w kwocie stanowiącej różnicę między wysokością odprawy wyliczonej na dzień przejścia lub przeniesienia w stan spoczynku a wysokością odprawy wypłaconej. W przypadku, o którym mowa w § 1, odprawa przysługuje z chwilą osiągnięcia wieku 65 lat.

Oddział 10

Inne uprawnienia prokuratora

Art. 138. Prokurator zapewnia się warunki pracy odpowiadające godności urzędu oraz zakresowi jego obowiązków.

Art. 139. § 1. Prokuratorowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania będącego innym miejscem niż jego miejsce zatrudnienia do jednostki

Prokuratury lub ośrodka zamiejscowego, ustalonych na zasadach obowiązujących przy ustalaniu wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

§ 2. Prokuratorowi pełniącemu służbę w Prokuraturze Generalnej, który ma stałe miejsce zamieszkania poza Warszawą, przysługują świadczenia, o których mowa w art. 119.

Art. 140. § 1. W okresie nieobecności w pracy z powodu choroby prokurator otrzymuje 80 % wynagrodzenia, nie dłużej jednak niż przez okres roku. Do okresu tego wlicza się okresy poprzedniej przerwy w pełnieniu służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, jeżeli okres czynnej służby nie przekroczył 30 dni. Po upływie roku w okresie nieobecności w pracy z powodu choroby prokurator otrzymuje 50 % wynagrodzenia.

§ 2. Jeżeli nieobecność prokuratora w pracy nastąpiła z powodu:

1) wypadku przy pracy albo w drodze do pracy lub z pracy;
2) choroby przypadającej w okresie ciąży;
3) choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności prokuratora;
4) choroby spowodowanej przez inną osobę w wyniku popełnienia przez nią umyślnego czynu zabronionego, w związku z wykonywaniem czynności prokuratora, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ;
5) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów

– prokurator zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia, nie dłużej jednak niż przez okres roku; przepis § 1 zdanie drugie i trzecie stosuje się.

§ 3. W razie ujawnienia u prokuratora choroby, co do której zachodzi podejrzenie, że powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności prokuratora, Prokurator Generalny albo prokurator okręgowy kieruje prokuratora do lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z urzędu lub na wniosek prokuratora. Od orzeczenia lekarza orzecznika prokuratorowi przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ciągu 14 dni od dnia doręczenia tego orzeczenia.

§ 4. Za chorobę powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności prokuratora uznaje się chorobę spowodowaną działaniem czynników szkodliwych występujących w miejscu wykonywania czynności prokuratora.

§ 5. Koszty badania i wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych pokrywa Skarb Państwa ze środków pozostających w dyspozycji Prokuratora Generalnego.

§ 6. W razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn, uprawniających do uzyskania świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego przez okres przewidziany w tych przepisach.

§ 7. Okres nieobecności w pracy z powodu choroby oraz niemożności wykonywania pracy, o której mowa w § 6, stwierdza zaświadczenie lekarskie wystawione zgodnie z art. 55 ust. 1 i art. 55a ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2025 r. poz. 501 i 1083 oraz z 2026 r. poz. 26 i 441), albo wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 tej ustawy, z tym, że w przypadku:

1) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz niezdolności do pracy wskutek poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów – zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku, zgodnie z art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.
2) o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – decyzja wydana przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi;
3) urlopu macierzyńskiego – zaświadczenie lekarskie wystawione na zwykłym druku, określające przewidywaną datę porodu – za okres przed porodem, odpis skrócony aktu urodzenia dziecka lub jego kopia – za okres po porodzie;
4) konieczności osobistego sprawowania przez prokuratora opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia przez nie 8 lat w przypadku nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza – oświadczenie prokuratora.

§ 8. Doręczenie zaświadczenia lekarskiego odbywa się przy wykorzystaniu profilu informacyjnego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, na

zasadach określonych w tej ustawie. Prokuratorzy przełożeni wykorzystują lub tworzą profil informacyjny płatnika składek, o którym mowa w art. 58 ust. 1 tej ustawy.

§ 9. Wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zaświadczenie lekarskie, o którym mowa w art. 55a ust. 7 tej ustawy, zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku w przypadkach, o których mowa w § 7 pkt 1 i 3, decyzję, odpis skrócony aktu urodzenia dziecka lub jego kopię, prokurator jest obowiązany dostarczyć Prokuratorowi Generalnemu albo prokuratorowi okręgowemu w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

§ 10. Prokurator jest obowiązany złożyć Prokuratorowi Generalnemu albo prokuratorowi okręgowemu oświadczenie o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w § 7 pkt 4, w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia.

§ 11. W przypadku niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w § 9 lub 10, nieobecność uznaje się za nieusprawiedliwioną, chyba że niedostarczenie zaświadczenia, decyzji, odpisu skróconego aktu urodzenia dziecka lub jego kopii lub niezłożenie oświadczenia nastąpiło z przyczyn niezależnych od prokuratora.

§ 12. Za inną usprawiedliwioną nieobecność w pracy prokuratorowi przysługuje wynagrodzenie.

§ 13. W przypadkach, w których pracownikom podlegającym ubezpieczeniu społecznemu przysługują zasiłki niezależnie od prawa do wynagrodzenia, prokuratorowi przysługuje świadczenie pieniężne w wysokości zasiłku z ubezpieczenia społecznego.

Art. 141. § 1. Na wniosek Prokuratora Generalnego albo prokuratora okręgowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do kontrolowania prawidłowości wykorzystywania przez prokuratora zwolnienia lekarskiego od pracy z powodu choroby zgodnie z jego celem oraz kontrolowania prawidłowości i zasadności orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby.

§ 2. Prokurator wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie lekarskie od pracy z powodu choroby niezgodnie z jego celem traci prawo do wynagrodzenia za cały okres tego zwolnienia.

§ 3. Prokurator traci prawo do wynagrodzenia w przypadku odmowy poddania się badaniom kontrolnym lub w przypadku niedostarczenia dokumentacji medycznej lekarzowi orzecznikowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od dnia następującego po upływie wyznaczonego terminu badania lub po upływie wyznaczonego terminu dostarczenia

dokumentacji medycznej. Utratę prawa do wynagrodzenia stwierdza Prokurator Generalny albo prokurator okręgowy.

§ 4. Koszty postępowań kontrolnych pokrywane są ze środków budżetowych pozostających w dyspozycji Prokuratora Generalnego albo prokuratora okręgowego wnioskującego o kontrolę.

§ 5. Do kontrolowania prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego oraz kontrolowania prawidłowości i zasadności orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz do zasad utraty prawa do wynagrodzenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

§ 6. Uprawnienia pracodawcy wynikające z art. 17 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2023 r. poz. 2151) dotyczą także substancji i produktów wskazanych w art. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1939).

Art. 142. § 1. Prokuratorowi, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

§ 2. Członkom rodziny prokuratora, który zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Odszkodowanie to przysługuje również w razie śmierci w następstwie wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora w stanie spoczynku, który zmarł uznany za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków prokuratora wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

§ 3. Jednorazowe odszkodowanie i jego zwiększenie, a także jednorazowe odszkodowanie dla członków rodziny prokuratora albo prokuratora w stanie spoczynku, ustala się na zasadach i w wysokości określonej w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1644 oraz z 2026 r. poz. 26).

§ 4. Odszkodowanie przewidziane w niniejszym artykule przysługuje niezależnie od innych świadczeń określonych w ustawie.

§ 5. Skarb Państwa pokrywa koszty skutków wypadków przy pracy lub chorób zawodowych, związane ze świadczeniami zdrowotnymi z zakresu stomatologii i szczepień ochronnych, na które prokurator został skierowany przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na wniosek lekarza prowadzącego, a nierefundowane przez

Narodowy Fundusz Zdrowia na podstawie odrębnych przepisów. Skarb Państwa pokrywa także koszty przedmiotów ortopedycznych w wysokości udziału własnego ubezpieczonego, określonego w przepisach o ubezpieczeniu zdrowotnym.

Art. 143. § 1. Oceny uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, a także ustalenia związku śmierci prokuratora albo prokuratora w stanie spoczynku z takim wypadkiem lub chorobą dokonuje, w formie orzeczenia, lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest wydawane na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Koszty badania i wydania orzeczenia pokrywa Skarb Państwa ze środków pozostających w dyspozycji Ministra Sprawiedliwości.

§ 2. Orzeczenie, o którym mowa w § 1, lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych doręcza zainteresowanemu sędziemu albo członkom rodziny zmarłego prokuratora albo zmarłego prokuratora w stanie spoczynku oraz prezesowi sądu apelacyjnego właściwemu do wydania decyzji, o której mowa w § 4, lub Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 3. Jednorazowe odszkodowanie przyznaje się z urzędu albo na wniosek prokuratora, a w razie śmierci prokuratora albo prokuratora w stanie spoczynku – na wniosek uprawnionych członków jego rodziny.

§ 4. Jednorazowe odszkodowanie przyznaje albo odmawia przyznania oraz ustala jego wysokość, w drodze decyzji, a także świadczenie to wypłaca:

1) prokurator okręgowy – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora wykonującego obowiązki w prokuraturze okręgowej albo prokuraturze rejonowej pozostającej w jej właściwości miejscowej;
2) Prokurator Generalny – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora okręgowego, prokuratora wykonującego obowiązki w Prokuraturze Generalnej oraz prokuratora delegowanego poza jednostki Prokuratury.

§ 5. Decyzję, o której mowa w § 4, wydaje się w ciągu 14 dni od dnia:

1) otrzymania orzeczenia lekarza orzecznika;
2) wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

§ 6. Jednorazowe odszkodowanie wypłaca się z urzędu w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji, o której mowa w § 4.

§ 7. Od decyzji, o której mowa w § 4, prokuratorowi lub uprawnionym członkom rodziny prokuratora albo prokuratora w stanie spoczynku, przysługuje odwołanie do sądu okręgowego

– sądu pracy i ubezpieczeń społecznych. Do postępowania w tych sprawach stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

§ 8. W zakresie nieuregulowanym ustawą, do wypadków przy pracy i chorób zawodowych prokuratora stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące pracowników określone w ustawie, o której mowa w art. 142 § 3.

Art. 144. W ramach badań okresowych określonych w art. 229 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, prokurator poddaje się dodatkowym specjalistycznym badaniom konsultacyjnym psychologicznym. Do szczegółowego zakresu i sposobu przeprowadzenia badania, jak i osób uprawnionych do jego przeprowadzenia, stosuje się odpowiednio art. 88.

Art. 145. § 1. Prokuratorom zapewnia się dostęp do doraźnej opieki psychologicznej. Umowy zapewniające dostęp do doraźnej opieki psychologicznej zawierają – Prokurator Generalny dla prokuratorów pełniących służbę w Prokuraturze Generalnej oraz prokurator okręgowy dla prokuratorów pełniących obowiązki służbowe w prokuraturze okręgowej i prokuraturach rejonowych z obszaru właściwości miejscowej danej prokuratury okręgowej.

§ 2. Koszty opieki, o której mowa w § 1 pokrywa Skarb Państwa ze środków pozostających w dyspozycji Prokuratora Generalnego.

Art. 146. § 1. W razie śmierci prokuratora jego rodzinie przysługuje odprawa pośmiertna na zasadach przewidzianych w Kodeksie pracy dla rodzin pracowników. Do okresu zatrudnienia, od którego zależy wysokość odprawy, wlicza się wszystkie okresy zatrudnienia na stanowiskach młodszego prokuratora oraz prokuratora.

§ 2. W razie śmierci prokuratora albo prokuratora w stanie spoczynku lub członka jego rodziny, osobie, która pokryła koszty pogrzebu, przysługuje świadczenie pieniężne w wysokości i na zasadach określonych dla zasiłku pogrzebowego z ubezpieczenia społecznego.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio w razie śmierci osoby pobierającej uposażenie rodzinne albo członka rodziny tej osoby.

§ 4. W razie zbiegu prawa do świadczenia, o którym mowa w § 2 i 3, z prawem do zasiłku pogrzebowego z ubezpieczenia społecznego, przysługuje prawo do jednego ze świadczeń, wybranego przez uprawnionego.

Art. 147. § 1. W razie śmierci prokuratora albo prokuratora w stanie spoczynku, członkom jego rodziny, spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl

przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przysługuje uposażenie rodzinne w wysokości:

1) dla jednej osoby uprawnionej – 85 %;
2) dla dwóch osób uprawnionych – 90 %;
3) dla trzech lub więcej osób uprawnionych – 95 %

– podstawy wymiaru.

§ 2. Podstawę wymiaru uposażenia rodzinnego przysługującego rodzinie stanowi:

1) w przypadku rodziny zmarłego prokuratora w stanie spoczynku – uposażenie, jakie przysługiwało w chwili śmierci zmarłemu prokuratorowi w stanie spoczynku, z zastrzeżeniem pkt 2;
2) w przypadku rodziny zmarłego prokuratora wynagrodzenie, jakie przysługiwałoby mu w chwili śmierci.

§ 3. Uposażenie rodzinne podwyższa się stosownie do zmian wysokości wynagrodzeń zasadniczych prokuratorów czynnych zawodowo. W razie zbiegu prawa do uposażenia rodzinnego z prawem do emerytury lub renty, na wniosek uprawnionego, przysługuje albo uposażenie rodzinne, albo emerytura lub renta.

§ 4. Do uposażenia rodzinnego przysługuje dodatek dla sierot zupełnych w wysokości i na zasadach określonych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 5. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb ustalania i wypłacania uposażeń prokuratora w stanie spoczynku oraz uposażeń rodzinnych członkom rodzin prokuratora i prokuratora w stanie spoczynku oraz terminy przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek, o których mowa w art. 135 § 11 i 14, mając na względzie w szczególności konieczność zapewnienia osobom uprawnionym ciągłości źródeł utrzymania oraz udogodnień w odbiorze uposażeń i uposażeń rodzinnych.

Art. 148. § 1. Prokuratorowi przysługuje gratyfikacja jubileuszowa w wysokości:

1) po 20 latach pracy – 100% wynagrodzenia miesięcznego;
2) po 25 latach pracy – 150% wynagrodzenia miesięcznego;
3) po 30 latach pracy – 200% wynagrodzenia miesięcznego;
4) po 35 latach pracy – 250% wynagrodzenia miesięcznego;
5) po 40 latach pracy – 350% wynagrodzenia miesięcznego;
6) po 45 latach pracy – 400% wynagrodzenia miesięcznego.

§ 2. Do okresu pracy uprawniającego do gratyfikacji jubileuszowej wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia w sądzie i w Prokuraturze oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

§ 3. Do okresu pracy uprawniającego do gratyfikacji jubileuszowej nie wlicza się czasu zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych, chyba że następnie prokurator został prawomocnie uniewinniony w postępowaniu dyscyplinarnym lub postępowanie umorzono.

§ 4. Do obliczania i wypłacania gratyfikacji jubileuszowej stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące nagród jubileuszowych, o których mowa w przepisach o pracownikach urzędów państwowych.

Art. 149. § 1. Prokuratorowi może być przyznana pomoc finansowa w postaci pożyczki finansowej na zaspokojenie jego potrzeb mieszkaniowych, w postaci nabycia własności lokalu mieszkalnego, jeżeli prokurator nie jest właścicielem lub współwłaścicielem takiego lokalu, lub na cele remontowe lokalu mieszkalnego, którego prokurator jest właścicielem lub współwłaścicielem. Dotyczy to także prokuratorów w stanie spoczynku. Pomoc może zostać przyznana tylko w odniesieniu do jednego lokalu mieszkalnego.

§ 2. Środki na pomoc finansową stanowią do 5% rocznego funduszu wynagrodzeń osobowych prokuratorów.

§ 3. W przypadku wygaśnięcia stosunku służbowego prokuratora w sposób, o którym mowa w art. 110, pożyczka podlega zwrotowi wraz z oprocentowaniem w wysokości uwzględniającej średnie oprocentowanie kredytów złotowych dla gospodarstw domowych na nieruchomości mieszkaniowe, publikowane przez Narodowy Bank Polski.

§ 4. Rada Ministrów w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób planowania i wykorzystywania środków na pomoc finansową oraz tryb i warunki jej przyznawania, wysokość środków własnych prokuratora, uwzględniając udział w przyznawaniu pomocy oraz zasadę racjonalności gospodarowania środkami.

§ 5. Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się do prokuratorów będących żołnierzami zawodowymi.

Art. 150. § 1. Do prokuratorów stosuje się odpowiednio przepisy art. 94a i art. 94b ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

§ 2. Jednorazowe odszkodowanie przyznaje lub odmawia jego przyznania oraz ustala jego wysokość, w drodze decyzji:

1) właściwy prokurator okręgowy – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora w prokuraturze okręgowej i rejonowej oraz prokuratora rejonowego;
2) Prokurator Generalny – z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej prokuratora pełniącego służbę w Prokuraturze Generalnej lub prokuratora okręgowego.

§ 3. Odszkodowanie wypłaca organ wydający decyzję.

Art. 151. § 1. Prokuratorowi przysługuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze:

1) 6 dni roboczych – po 10 latach pracy;
2) 12 dni roboczych – po 15 latach pracy.

§ 2. Do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu dodatkowego, wlicza się wyłącznie:

1) wszystkie okresy zatrudnienia na stanowiskach prokuratora, sędziego albo asesora sądowego;

2) inne okresy pracy, jeżeli z tytułu tego zatrudnienia przysługiwał zwiększony wymiar urlopu.

§ 3. W razie zbiegu prawa do urlopu, o którym mowa w § 1 i 2, z prawem do dodatkowego urlopu wypoczynkowego określonego w ustawie z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz. U. z 2025 r. poz. 825 z późn. zm.[6)]). przysługuje jeden urlop w najwyższym wymiarze.

Art. 152. § 1. Prokurator Generalny może udzielić prokuratorowi płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w celu przeprowadzenia zaleconego leczenia, jeżeli leczenie to wymaga powstrzymania się od pełnienia służby.

§ 2. Urlop dla poratowania zdrowia nie może przekraczać 6 miesięcy i nie może być udzielony, jeżeli prokurator nie wykonywał czynności przez okres roku z powodu choroby.

§ 3. W przypadku odmowy udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia prokuratorowi przysługuje w terminie 14 dni od dnia otrzymania odmowy odwołanie do Sądu Najwyższego.

Art. 153. § 1. Za osiągnięcia w pracy zawodowej prokurator albo inna osoba zatrudniona w Prokuraturze może zostać odznaczona przez Prokuratora Generalnego Medalem Prokuratury.

§ 2. Medalem można odznaczyć także prokuratorów w stanie spoczynku oraz emerytowanych pracowników.

---

6) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 1014 i 1080 oraz z 2026 r. poz. 26, 426 i 635.

§ 3. Prokurator Generalny może wystąpić do Prezydenta RP o odznaczenie prokuratora lub innej osoby zatrudnionej w Prokuraturze, o których mowa w ustawie z dnia 16 października 1992 r. o orderach i odznaczeniach (Dz. U. z 2023 r. poz. 2053).

Oddział 11

Ewaluacja pracy prokuratorów

Art. 154. § 1. Prokuratorzy podlegają uproszczonej ewaluacji w zakresie sprawności i efektywności wykonywania obowiązków służbowych.

§ 2. Prokurator podlega ewaluacji uproszczonej nie częściej niż co 4 lata i nie rzadziej niż co 5 lat.

§ 3. Ewaluacji uproszczonej prokuratora dokonuje szef jednostki, w której prokurator pełni służbę, w oparciu o kryteria wskazane w art. 156.

§ 4. Ewaluacja uproszczona prokuratora, który w badanym okresie zajmował miejsce służbowe w różnych jednostkach Prokuratury składa się z ocen cząstkowych dokonywanych przez szefów jednostek, w których prokurator pełnił służbę w badanym okresie.

§ 5. W wyniku ewaluacji uproszczonej prokuratorowi przyznaje się ocenę za badany okres: wyróżniającą, pozytywną albo ostrzegawczą.

§ 6. Prokuratorowi objętemu ewaluacją uproszczoną przysługuje prawo do złożenia pisemnych zastrzeżeń do jej wyniku.

Art. 155. § 1. Ewaluacji uproszczonej nie podlegają:

1) szefowie jednostek Prokuratury za okres sprawowania przez nich tych funkcji z zastrzeżeniem § 2;
2) prokuratorzy za okres delegowania do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury;
3) prokuratorzy za okres delegowania do pełnienia obowiązków lub funkcji poza granicami państwa.

§ 2. Szefowie jednostek Prokuratury podlegają co dwa lata ewaluacji zarządczej dokonywanej przez Prokuratora Generalnego zgodnie z art. 162. Prokurator Generalny nie podlega ewaluacji zarządczej.

Art. 156. § 1. Ewaluacja uproszczona prokuratora dokonywana jest w oparciu o kryteria ilościowe i jakościowe wskazane w niniejszym przepisie z uwzględnieniem specyfiki stanowiska, które zajmuje oraz powierzonych prokuratorowi zadań.

§ 2. Ewaluacja uproszczona prokuratora, który prowadzi albo nadzoruje postępowania karne, następuje w oparciu o następujące kryteria ilościowe obejmujące badany okres, na podstawie danych zawartych w systemie informatycznym Prokuratury:

1) łączną liczbę zakończonych postępowań przygotowawczych;
2) liczbę aktów oskarżenia, wniosków o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego, wniosków o warunkowe umorzenie postępowania oraz wniosków o umorzenie postępowania i zastosowanie środka zabezpieczającego, wniesionych do sądu przez prokuratora, w których:
   a) zapadło prawomocne orzeczenie uznające winę oskarżonego,
   b) zapadł prawomocny wyrok uniewinniający;
3) skuteczność wniesionych zażaleń, apelacji oraz kasacji;
4) skuteczność innych wniosków wniesionych do sądu przez prokuratora;
5) liczba postanowień o odmowie wszczęcia śledztwa lub dochodzenia, albo o ich umorzeniu, w których nastąpiła sądowa kontrola zasadności tych decyzji;
6) liczba innych uwzględnionych przez sąd zażaleń na czynności służbowe prokuratora;
7) liczba prawomocnych zarządzeń, o których mowa w art. 337 Kodeksu postępowania karnego;
8) liczba prawomocnych postanowień, o których mowa w art. 344a Kodeksu postępowania karnego;
9) liczba prawomocnych orzeczeń sądu, w których stwierdzono przewlekłość postępowania przygotowawczego prowadzonego lub nadzorowanego przez prokuratora.

§ 3. Ewaluacja uproszczona prokuratora, który wykonuje inne czynności niż określone w § 2, następuje w oparciu o kryteria ilościowe odnoszące się do innych obowiązków służbowych obejmujących badany okres, na podstawie danych zawartych w systemie informatycznym Prokuratury.

§ 4. Ewaluacja uproszczona prokuratora następuje nadto w oparciu o następujące kryteria jakościowe:

1) pisemną analizę realizacji obowiązków służbowych sporządzoną przez ocenianego prokuratora;
2) pisemną ocenę sporządzoną przez prokuratorów kierujących komórkami organizacyjnymi, w których prokurator pełnił czynności służbowe w okresie objętym badaniem;

3) prawomocne orzeczenia skazujące w postępowaniu dyscyplinarnym oraz wytyki służbowe;
4) skargi wniesione na postępowanie lub zachowanie, które zostały uznane za zasadne.

§ 5. Dokonując ewaluacji uproszczonej prokuratora, uwzględnia się także:
1) rodzaj i stopień zawiłości przydzielonych mu spraw lub powierzonych zadań bądź funkcji;
2) indywidualne obciążenie pracą prokuratorów w skali jednostki Prokuratury i komórki organizacyjnej, w której prokurator wykonywał czynności służbowe;
3) obciążenie pracą jednostki Prokuratury, w której prokurator wykonywał czynności służbowe;
4) inne okoliczności mogące mieć wpływ na ocenę, w tym wskazane przez zainteresowanego w ramach samooceny, o której mowa w § 4 pkt 1.

Art. 157. § 1. Ewaluacja uproszczona prokuratora trwa nie dłużej niż miesiąc.

§ 2. Ewaluacja uproszczona obejmuje okres 36 miesięcy wstecz licząc od dnia rozpoczęcia ewaluacji.

§ 3. Szef jednostki do dnia 31 stycznia każdego roku wyznacza 12-miesięczny harmonogram przeprowadzenia ewaluacji uproszczonych, podając go do wiadomości prokuratorom pełniącym służbę w tej jednostce.

Art. 158. § 1. Dokumentację ewaluacji uproszczonej włącza się do akt osobowych prokuratora, w tym pisemne zastrzeżenia prokuratora podlegającego ewaluacji, jeżeli zostały złożone.

§ 2. W razie uzyskania oceny ostrzegawczej ewaluację uproszczoną ponawia się po upływie roku. W razie uzyskania w wyniku ewaluacji uproszczonej dwukrotnie z rzędu oceny ostrzegawczej przeprowadza się ewaluację kompleksową.

Art. 159. § 1. Ewaluacja kompleksowa prokuratora trwa nie dłużej niż 3 miesiące.

§ 2. Do przeprowadzenia ewaluacji kompleksowej Prokurator Generalny albo prokurator okręgowy wyznacza zespół prokuratorów.

§ 3. W ramach ewaluacji kompleksowej zbadaniu podlega pełnienie obowiązków służbowych przez prokuratora na podstawie pogłębionej analizy danych wynikających z ewaluacji uproszczonej, materiałów prowadzenia spraw przydzielonych w okresie objętym badaniem i ich wyniku, a w miarę potrzeby także innych okoliczności.

§ 4. Po przeprowadzeniu oceny sporządza się raport z ewaluacji kompleksowej, który podpisują wszyscy członkowie zespołu ewaluacyjnego. Każdy członek zespołu ma prawo zgłosić zastrzeżenia lub zdanie odrębne.

§ 5. Kierujący zespołem ewaluacyjnym przedkłada raport do wiadomości zainteresowanego prokuratora, któremu w terminie 30 dni przysługuje prawo do zgłoszenia uwag na piśmie do raportu.

§ 6. Raport z ewaluacji kompleksowej zawiera ocenę ostateczną: pozytywną albo negatywną.

Art. 160. Prokuratorowi objętemu ewaluacją kompleksową przysługuje odwołanie do Krajowej Rady Prokuratury, która po wysłuchaniu prokuratora może zmienić ocenę albo utrzymać ją w mocy. Decyzja Rady jest ostateczna.

Art. 161. § 1. Dokumentację ewaluacji kompleksowej włącza się do akt osobowych prokuratora.

§ 2. W razie uzyskania oceny negatywnej w wyniku ewaluacji kompleksowej ewaluację uproszczoną ponawia się co roku przez trzy lata biorąc pod uwagę okres, który upłynął od ostatniej ewaluacji. Jeżeli choćby w wyniku jednej z nich prokurator otrzymał ocenę ostrzegawczą, ewaluacja kompleksowa ulega ponowieniu, biorąc pod uwagę okres pracy, który upłynął od ostatniej ewaluacji kompleksowej. Art. 160 stosuje się odpowiednio.

Art. 162. Ewaluacja zarządcza szefa jednostki Prokuratury dotyczy administrowania przez niego jednostką z uwzględnieniem jej wielkości, szczebla i obciążenia prowadzonymi w niej sprawami oraz sposobów wykorzystywania przez niego instrumentów ograniczających niezależność prokuratora.

Art. 163. W razie uzyskania przez szefa jednostki oceny negatywnej w wyniku ewaluacji zarządczej, Prokurator Generalny po uzyskaniu opinii Krajowej Rady Prokuratorów, odwołuje go z pełnionej funkcji.

Oddział 12

Prokuratorzy wojskowi

Art. 164. § 1. W sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych zadania, o których mowa w art. 647–649 Kodeksu postępowania karnego, wykonują prokuratorzy jednostek Prokuratury w Departamencie Spraw Wojskowych Prokuratury Generalnej oraz w

komórkach organizacyjnych do spraw wojskowych w prokuraturach okręgowych i prokuraturach rejonowych, zwani dalej „prokuratorami wojskowymi”.

§ 2. Prokuratorzy wojskowi wykonują również zadania w sprawach nienależących do właściwości sądów wojskowych. Zarządzenie w tym przedmiocie wydaje Prokurator Generalny albo prokurator okręgowy w zakresie swojej właściwości miejscowej.

§ 3. Za zgodą Prokuratora Generalnego, prokurator wojskowy, będący żołnierzem zawodowym, może zostać wyznaczony przez Ministra Obrony Narodowej do pełnienia służby na stanowisku wojskowym poza granicami państwa na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych poza granicami państwa (Dz. U. z 2023 r. poz. 755 oraz z 2026 r. poz. 50); W sprawach nieuregulowanych, do prokuratorów pełniących służbę poza granicami państwa stosuje się art. 203 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny.

§ 4. Prokuratorzy wojskowi wykonują ponadto zadania służbowe w przypadku ogłoszenia mobilizacji, stanu wojennego i w czasie wojny.

§ 5. Do prokuratorów wojskowych, będących żołnierzami zawodowymi, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy ustawy o obronie Ojczyzny.

Art. 165. § 1. Na stanowisko prokuratora wojskowego powołuje Prokurator Generalny wyłącznie oficera pełniącego czynną służbę wojskową oraz która spełnia warunki, o których mowa w art. 82.

§ 2. Na stanowisko młodszego prokuratora wojskowego powołuje Prokurator Generalny wyłącznie oficera pełniącego czynną służbę wojskową, oficera rezerwy albo kandydata na oficera rezerwy, który spełnia warunki, o których mowa w art. 172.

§ 3. Prokuratorów wojskowych pełniących czynną służbę wojskową wyznacza na stanowiska służbowe i zwalnia z tych stanowisk w drodze decyzji administracyjnej Minister Obrony Narodowej na wniosek Prokuratora Generalnego; bez wniosku Prokuratora Generalnego Minister Obrony Narodowej nie może wyznaczyć ani zwolnić ze stanowiska służbowego prokuratora wojskowego pełniącego czynną służbę wojskową, a w przypadku złożenia takiego wniosku przez Prokuratora Generalnego, Minister Obrony Narodowej nie może odmówić jego uwzględnienia.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się do młodszego prokuratora, przy czym w stosunku do oficera rezerwy i kandydata na oficera rezerwy Minister Obrony Narodowej przyjmuje ich do służby czynnej a w stosunku do kandydata występuje do Prezydenta RP o nadanie pierwszego stopnia oficerskiego.

Art. 166. Prokurator Generalny w przypadku przeniesienia do rezerwy prokuratora wojskowego albo młodszego prokuratora wojskowego wyznacza mu miejsce służbowe w innej komórce organizacyjnej w równorzędnej jednostce Prokuratury niezależnie od liczby etatów, chyba że przechodzi na emeryturę, co traktuje się jako równoznaczne ze zrzeczeniem się stanowiska prokuratora.

Art. 167. § 1. W zakresie czynności służbowych prokuratora, prokuratorzy wojskowi w czasie pokoju podlegają zwierzchnictwu Prokuratora Generalnego oraz szefów jednostek Prokuratury, w których pełnią służbę, na zasadach określonych w ustawie.

§ 2. W zakresie czynnej służby wojskowej prokuratorzy wojskowi podlegają Ministrowi Obrony Narodowej. Rozkaz wydany prokuratorowi będącemu żołnierzem zawodowym w zakresie pełnionej przez niego czynnej służby wojskowej przekazuje się bezzwłocznie do wiadomości Prokuratorowi Generalnemu oraz szefowi jednostki Prokuratury, w której prokurator pełni służbę. Prokurator Generalny może sprzeciwić się treści rozkazu, który nie podlega wówczas wykonaniu.

Art. 168. Działalność jednostek Prokuratury w zakresie spraw podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, w tym uposażenia prokuratorów wojskowych oraz wynagrodzenia urzędników i innych pracowników w tych jednostkach, jest finansowana ze środków budżetowych Prokuratury, z wyjątkiem świadczeń przysługujących żołnierzom zawodowym na podstawie przepisów ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny.

Art. 169. § 1. W razie naruszenia przez organ wojskowy prawa oraz stwierdzenia okoliczności wpływających ujemnie na stan dyscypliny wojskowej i porządku wojskowego, prokurator wojskowy wnosi wystąpienie do właściwego organu wojskowego.

§ 2. O sposobie załatwienia wystąpienia zawiadamia się niezwłocznie prokuratora wojskowego, który wniósł wystąpienie, nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia.

§ 3. Prokurator wojskowy może przeprowadzić kontrolę problemową lub kompleksową przestrzegania prawa przez organy i przedstawicieli jednostek wojskowych i związków organizacyjnych wchodzących w skład Sił Zbrojnych lub jednostek i komórek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, z wyłączeniem sądów wojskowych.

Rozdział 2

Młodsi prokuratorzy

Art. 170. § 1. Młodszych prokuratorów powołuje i odwołuje Prokurator Generalny. Młodszym prokuratorem jest osoba powołana na to stanowisko na okres 4 lat przez Prokuratora Generalnego, która złożyła ślubowanie wobec Prokuratora Generalnego.

§ 2. Powołując na stanowisko młodszego prokuratora, Prokurator Generalny wyznacza w akcie powołania miejsce pełnienia służby. Zmiana miejsca pełnienia służby przez młodszego prokuratora może być dokonana tylko w przypadkach i w trybie określonych w ustawie.

§ 3. Prokurator Generalny zasięga od właściwego komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji informacji o każdym z kandydatów do objęcia stanowiska młodszego prokuratora. Informacje o kandydacie do objęcia tego stanowiska uzyskuje się i sporządza na podstawie danych zawartych w policyjnych systemach teleinformatycznych.

Art. 171. W prokuraturach rejonowych zadania Prokuratury wykonują także młodsi prokuratorzy, z wyłączeniem wykonywania czynności prokuratorskich w okresie dwóch lat od powołania na stanowisko młodszego prokuratora, obejmujących:

1) występowanie przed Sądem Najwyższym, sporządzanie środków zaskarżenia i wniosków do Sądu Najwyższego;
2) prowadzenie postępowań w sprawach o zbrodnie określone w kodeksie karnym oraz w ustawach szczególnych;
3) prowadzenie postępowań, o których mowa w art. 309 pkt 2 i 3 Kodeksu postępowania karnego.

Art. 172. Na stanowisko młodszego prokuratora może być powołana osoba, która:

1) spełnia warunki określone w art. 82 pkt 1–6;
2) ukończyła aplikację albo aplikację uzupełniającą w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury;
3) złożyła egzamin prokuratorski lub sędziowski.

Art. 173. § 1. Na stanowisko młodszego prokuratora może być powołana także osoba, która spełnia wymagania określone w art. 82 pkt 1-6 oraz:

1) zajmowała stanowisko asesora sądowego lub wykonywała zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza lub zajmowała stanowisko prezesa, wiceprezesa lub radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej – co najmniej przez trzy lata albo

2) zdała egzamin prokuratorski, adwokacki lub radcowski i przez co najmniej pięć lat wykonywała obowiązki służbowe na stanowisku asystenta prokuratora lub asystenta sędziego.

§ 2. Prokurator Generalny obwieszcza o wolnym stanowisku służbowym młodszego prokuratora w prokuraturze rejonowej w Biuletynie Informacji Publicznej Prokuratury Generalnej, chyba że obsadzenie tego stanowiska następuje w drodze przeniesienia służbowego młodszego prokuratora lub w trybie art. x ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury. Jedno postępowanie konkursowe może dotyczyć kilku stanowisk młodszego prokuratora w tej samej jednostce. Przepisy Działu 4 Rozdział 1 Oddział 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 174. § 1. Młodszy prokurator składa ślubowanie wobec Prokuratora Generalnego według następującej roty: „Ślubuję uroczyście na powierzonym mi stanowisku młodszego prokuratora służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, stać na straży Konstytucji i strzec praworządności, obowiązki mojego urzędu wypełniać sumiennie, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności, rzetelności i uczciwości”; składający ślubowanie może dodać na końcu zwrot: „Tak mi dopomóż Bóg”.

§ 2. W razie odmowy złożenia ślubowania, a także w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa osoby powołanej na stanowisko młodszego prokuratora w celu złożenia ślubowania w miejscu i terminie określonym przez Prokuraturę Generalną, powołanie traci moc. Okoliczność tę stwierdza Prokurator Generalny.

Art. 175. § 1. Stosunek służbowy młodszego prokuratora nawiązuje się po doręczeniu młodszemu prokuratorowi aktu powołania i złożeniu ślubowania.

§ 2. Młodszy prokurator, o którym mowa w § 1, zgłasza się do miejsca pełnienia służby wyznaczonego przez Prokuratora Generalnego w terminie 14 dni od dnia ślubowania.

§ 3. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo w terminie, o którym mowa w § 2, jest równoznaczne ze zrzeczeniem się stanowiska młodszego prokuratora.

§ 4. W sytuacji, o której mowa w § 3 Prokurator Generalny odwołuje młodszego prokuratora ze stanowiska.

Art. 176. § 1. Młodszy prokurator pełni obowiązki prokuratora przez okres 4 lat od dnia powołania. Do tego okresu nie wlicza się urlopu wychowawczego oraz okresu niezdolności do pracy.

§ 2. Okresu niezdolności do pracy, o którym mowa w § 1, nie stosuje się, jeśli jest on następstwem ciąży albo wypadku w pracy oraz w drodze do lub z pracy.

Art. 177. Młodszy prokurator podlega ewaluacji uproszczonej po pierwszym roku służby a po drugim roku służby ewaluacji kompleksowej.

Art. 178. Stosunek służbowy młodszego prokuratora wygasa w przypadku:

1) powołania na stanowisko prokuratora;
2) upływu okresu, na który został powołany;
3) śmierci;
4) utraty obywatelstwa polskiego;
5) uprawomocnienia się o pozbawieniu stanowiska prokuratorskiego lub z chwilą uprawomocnienia się wyroku skazującego za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
6) uprawomocnienia się wyroku sądu stwierdzającego, że pełnił służbę, pracował lub był współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Art. 179. § 1. Prokurator Generalny odwołuje młodszego prokuratora ze stanowiska, jeżeli zrzekł się urzędu.

§ 2. Rozwiązanie stosunku służbowego młodszego prokuratora następuje po upływie trzech miesięcy od dnia złożenia Prokuratorowi Generalnemu oświadczenia o zrzeczeniu się urzędu, chyba że na wniosek młodszego prokuratora Prokurator Generalny określi inny termin. Cofnięcie oświadczenia o zrzeczeniu się urzędu jest niedopuszczalne.

§ 3. Prokurator Generalny może odwołać ze służby z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia młodszego prokuratora, który otrzymał ocenę negatywną w wyniku ewaluacji kompleksowej.

Art. 180. Jeżeli w ustawie mówi się o prokuratorze, oznacza to także młodszego prokuratora z wyłączeniem art. 88.

Rozdział 3

Aplikanci prokuratorscy

Art. 181. § 1. Aplikant prokuratorski w zastępstwie i na podstawie pisemnego upoważnienia prokuratora uprawniony jest do:

1) wykonywania bieżących czynności nadzoru nad dochodzeniem;
2) przeprowadzania w toku postępowania przygotowawczego czynności procesowych:
   a) przesłuchania świadka,
   b) zatrzymania rzeczy i przeszukania,
   c) oględzin,
   d) eksperymentu.

§ 2. Aplikant prokuratorski wykonuje samodzielnie czynności administracyjne związane z prowadzeniem i nadzorowaniem postępowań przygotowawczych oraz z przygotowaniem decyzji kończących te postępowania.

§ 3. Aplikant prokuratorski, po ukończeniu 12 miesięcy aplikacji prokuratorskiej może występować przed sądem rejonowym w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o przestępstwa zagrożone karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności lub karą łagodniejszego rodzaju oraz o wykroczenia, a także przed tym sądem w postępowaniu wykonawczym.

Art. 182. Do aplikanta prokuratorskiego, w zakresie nieuregulowanym w ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, stosuje się odpowiednio przepisy niniejszej ustawy.

Rozdział 4

Asystenci prokuratorscy

Art. 183. § 1. W prokuraturach rejonowych, prokuraturach okręgowych oraz biurach śledczych mogą być zatrudnieni asystenci prokuratorów i starsi asystenci prokuratorów. Ilekroć w przepisach niniejszej ustawy jest mowa o asystentach prokuratorów, rozumie się przez to także starszych asystentów prokuratorów.

§ 2. Podstawowym zadaniem asystenta prokuratora jest wspieranie prokuratora w wykonywaniu jego czynności w zakresie merytorycznym i techniczno-organizacyjnym.

§ 3. Asystent prokuratora w zastępstwie i na podstawie pisemnego upoważnienia prokuratora jest uprawniony do wykonywania czynności, o których mowa w art. 181 § 1 i 2.

Art. 184. § 1. Na stanowisku asystenta prokuratora może być zatrudniony ten, kto:
1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i publicznych, a także nie był prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego;
2) jest nieskazitelnego charakteru;

3) ukończył wyższe studia w Polsce i uzyskał tytuł licencjata lub magistra lub zagraniczne studia uznane w Polsce;
4) ukończył 23 lata.

§ 2. Na stanowisku starszego asystenta prokuratora może być zatrudniona:
1) osoba, która zajmowała stanowisko asystenta prokuratora przez co najmniej 10 lat i uzyskiwał pozytywne oceny okresowe;
2) osoba, która zdała egzamin prokuratorski, sędziowski, adwokacki lub radcowski z wynikiem pozytywnym.

§ 3. Szef właściwej jednostki przed zatrudnieniem asystenta prokuratora zasięga informacji o kandydacie z Krajowego Rejestru Karnego.

§ 4. Szef właściwej jednostki zasięga od właściwego komendanta Policji informację o każdym z kandydatów do objęcia stanowiska asystenta prokuratorskiego, zawierającą istotne dla oceny spełniania wymogu nieskazitelnego charakteru dane o:
1) zachowaniu świadczącym o naruszeniu przez niego porządku prawnego;
2) kontaktach ze środowiskami przestępczymi lub grupami środowiskowymi patologii społecznej i o charakterze tych kontaktów;
3) okolicznościach wskazujących na uzależnienie od alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Art. 185. § 1. Prokurator Generalny lub prokurator okręgowy organizuje w drodze konkursu nabór kandydatów na stanowisko asystenta prokuratora, który ma na celu wyłonienie kandydata o największej wiedzy i najwyższych kwalifikacjach, predyspozycjach i zdolnościach ogólnych, niezbędnych do wykonywania obowiązków asystenta prokuratora.

§ 2. Prokurator Generalny lub prokurator okręgowy informuje o konkursie przez umieszczenie ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej.

§ 3. Konkurs przeprowadza komisja konkursowa powołana przez szefa jednostki, o którym mowa w § 1.

§ 4. Konkurs ma na celu sprawdzenie wiedzy, umiejętności, predyspozycji oraz zdolności ogólnych kandydatów, niezbędnych do wykonywania obowiązków asystenta prokuratora.

§ 5. Komisja konkursowa po przeprowadzeniu konkursu, na podstawie jego wyników, może wyłonić rezerwową listę kandydatów na wypadek możliwości zatrudnienia większej liczby osób lub rezygnacji kandydata wyłonionego w drodze konkursu.

§ 6. Warunkiem ubiegania się o zatrudnienie na stanowisku asystenta jest złożenie przez osobę ubiegającą się o zatrudnienie oświadczenia, że nie jest prowadzone przeciwko niej

postępowanie o umyślne przestępstwo lub przestępstwo skarbowe ścigane z oskarżenia publicznego.

§ 7. Prokurator Generalny określi, w drodze zarządzenia, szczegółowy sposób i tryb przeprowadzania konkursów na stanowisko asystenta prokuratora, w szczególności skład komisji konkursowych oraz sposób i tryb ich działania, etapy i przebieg konkursu, a także zakres i sposób udostępniania informacji kandydatowi, mając na uwadze właściwy dobór kadry asystentów w prokuraturze.

§ 8. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb uzyskiwania informacji przez komendanta Policji o osobie ubiegającej się o zatrudnienie na stanowisku asystenta prokuratora oraz wzór kwestionariusza informacji, mając na względzie charakter i miejsce pracy, sprawność uzyskiwania informacji, dbałość o ochronę dóbr osobistych kandydatów oraz ich praw i wolności chronionych konstytucyjnie.

Art. 186. § 1. Osoby podejmujące po raz pierwszy pracę na stanowisku asystenta prokuratora odbywają staż asystencki trwający 12 miesięcy, którego co najmniej połowa odbywa się w sposób ciągły w prokuraturze rejonowej.

§ 2. Do czasu ukończenia stażu asystenta prokuratora zatrudnia się na podstawie umowy o pracę na czas określony, z możliwością jej wcześniejszego rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem.

§ 3. Obowiązek odbycia stażu w prokuraturze rejonowej nie dotyczy osób, które zdały egzamin prokuratorski, sędziowski, adwokacki, radcowski.

§ 4. Asystent prokuratora w pierwszym roku pracy, w ramach stażu asystenckiego, odbywa szkolenie z zakresu metodyki pracy organizowane przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury. Szef jednostki kieruje asystenta na szkolenie w najbliższym terminie przewidzianym w harmonogramie działalności szkoleniowej Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury na dany rok.

Art. 187. § 1. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego wynosi:

1) w przypadku asystenta prokuratora w okresie stażu – 60 % wynagrodzenia zasadniczego młodszego prokuratora;
2) w przypadku asystenta prokuratora zatrudnionego na czas nieokreślony – 70 % wynagrodzenia zasadniczego młodszego prokuratora;
3) w przypadku starszego asystenta prokuratora wynosi 80 % wynagrodzenia zasadniczego młodszego prokuratora.

§ 2. Poza wynagrodzeniem asystentowi prokuratora przysługują:

1) dodatek za wieloletnią pracę;
2) nagrody jubileuszowe;
3) jednorazowa odprawa w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę.

§ 3. Asystentowi przysługuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze:

1) 5 dni roboczych – po 10 latach pracy w tym charakterze;
2) 10 dni roboczych – po 15 latach pracy w tym charakterze.

Art. 188. Asystent prokuratora może przystąpić do egzaminu prokuratorskiego po przepracowaniu 5 lat.

Art. 189. 1. Prokurator Generalny określi, w drodze zarządzenia, szczegółowy zakres i sposób wykonywania czynności przez asystentów prokuratorów, mając na uwadze zasady sprawności, racjonalności, ekonomicznego i szybkiego działania, zapewniając rzetelne wykonywanie powierzonych zadań.

§ 2. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie do asystentów prokuratora stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury.

Rozdział 5

Dyrektor do spraw finansów i administracji

Art. 190. § 1. Prokurator Generalny powołuje w Prokuraturze Generalnej oraz w prokuraturach okręgowych dyrektora do spraw finansów i administracji zwanego dalej „dyrektorem finansowym”.

§ 2. Prokurator Generalny powołuje zastępców dyrektora finansowego Prokuratury Generalnej, a prokurator okręgowy zastępcę dyrektora finansowego prokuratury okręgowej, jeżeli przemawiają za tym wielkość jednostki i zakres zadań.

§ 3. Dyrektor finansowy podlega służbowo odpowiednio Prokuratorowi Generalnemu albo prokuratorowi okręgowemu.

Art. 191. Na stanowisko dyrektora finansowego lub jego zastępcy może być powołana osoba, która spełnia następujące warunki:

1) korzysta z pełni praw cywilnych i obywatelskich;

2) posiada tytuł zawodowy magistra albo równorzędny, o których mowa w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
3) posiada udokumentowaną wiedzę w zakresie zarządzania instytucjami publicznymi, finansów publicznych, prowadzenia inwestycji i gospodarowania mieniem Skarbu Państwa;
4) posiada co najmniej 5-letni staż pracy;
5) nie została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe; przed zatrudnieniem dyrektora i zastępcy dyrektora zasięga się informacji o kandydacie z Krajowego Rejestru Karnego;
6) nie była karana zakazem pełnienia funkcji związanych z dysponowaniem środkami publicznymi, o którym mowa w art. 31 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 289);
7) nie jest przeciwko niej prowadzone postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.

Art. 192. § 1. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego dyrektora finansowego oraz jego zastępcy, a także sposób ustalania wysokości dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy, które mogą być przyznane dyrektorowi lub jego zastępcy określa się odpowiednio na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości wydawanego na podstawie art. 32c § 3 1ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

§ 2. Prokurator Generalny może przyznać dyrektorowi finansowemu lub jego zastępcy dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań, a także nagrodę za szczególne osiągnięcia w pracy.

Art. 193. Do zadań dyrektora finansowego należy:
1) przygotowywanie rocznego planu budżetu jednostki, a w wypadku dyrektora finansowego prokuratury okręgowej także podległych prokuratur rejonowych, przedkładanie go po akceptacji przez szefa jednostki Dyrektorowi Generalnemu Prokuratury i kierowanie jego wykonaniem;
2) kierowanie działalnością administracyjną jednostki, a w wypadku dyrektora finansowego prokuratury okręgowej także podległych prokuratur rejonowych, zapewniając

odpowiednie warunki techniczno-organizacyjne oraz majątkowe ich funkcjonowania, w ramach przydzielonego budżetu, w tym zwłaszcza organizuje:

a) prawidłowe zaopatrzenie jednostki w urządzenia techniczne i materiały niezbędne do realizacji ustawowych obowiązków jednostki Prokuratury,

b) ochronę, użytkowanie i prawidłowy stan techniczny obiektów jednostki Prokuratury, w tym sieci telekomunikacyjnych i teleinformatycznych,

c) użytkowanie i prawidłowy stan techniczny pojazdów jednostki Prokuratury;

3) prowadzenie działalności inwestycyjnej;

4) wykonywanie zadań przypisane szefowi jednostki na podstawie odrębnych przepisów, w zakresie finansowym, gospodarczym, kontroli finansowej, gospodarowania mieniem Skarbu Państwa oraz audytu wewnętrznego w tych obszarach;

5) sporządzanie rocznego sprawozdania ze swojej działalności.

Art. 194. Z zajmowaniem stanowiska dyrektora finansowego lub jego zastępcy nie można łączyć przynależności do partii politycznych ani brać udziału w działalności politycznej.

Art. 195. Dyrektor finansowy i jego zastępca składają coroczne oświadczenia majątkowe na zasadach i w trybie, o którym mowa w art. 130.

Art. 196. § 1. Do dyrektora finansowego oraz jego zastępcy stosuje się odpowiednio przepisy art. 6–7, art. 9–11 oraz art. 14a–18 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz. U. z 2025 r. poz. 1332.).

§ 2. Do ustalania uprawnień do dodatku za wieloletnią pracę i nagrody jubileuszowej stosuje się zasady określone w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury.

Rozdział 6

Urzędnicy Prokuratury

Art. 197. § 1. W powszechnych jednostkach Prokuratury zatrudnieni są urzędnicy i inni pracownicy.

§ 2. Zasady zatrudniania urzędników i innych pracowników oraz ich obowiązki i prawa określają odrębne przepisy.

§ 3. Najniższe wynagrodzenie zasadnicze urzędnika Prokuratury nie może być niższe niż 50% wynagrodzenia prokuratora w stawce pierwszej.

§ 4. Urzędnikowi Prokuratury przysługuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze:

1) 5 dni roboczych – po 10 latach pracy w tym charakterze;
2) 10 dni roboczych – po 15 latach pracy w tym charakterze.

DZIAŁ V

ODPOWIEDZIALNOŚĆ PROKURATORÓW

Rozdział 1

Odpowiedzialność służbowa

Art. 198. § 1. Prokurator jest odpowiedzialny za:

1) prawidłową i terminową realizację czynności procesowych;
2) formę i treść wydawanych orzeczeń;
3) dopuszczalność i prawidłowość innych podejmowanych działań lub zaniechań w toku prowadzonych i nadzorowanych spraw, w tym również formułowanych wniosków i wnoszonych środków odwoławczych.

§ 2. Prokurator ponosi odpowiedzialność za naruszenie obowiązków wynikających ze stosunku służbowego prokuratora, zasad równego traktowania i niedyskryminacji oraz kultury urzędowania.

Art. 199. W przypadku wyrządzenia pracodawcy szkody prokurator ponosi odpowiedzialność na zasadach określonych w Kodeksie pracy.

Art. 200. § 1. Szef jednostki Prokuratury w sytuacji istotnego naruszenia zasad wynikających z obowiązków pracowniczych o których mowa w art. 198 lub art. 199 przeprowadza niezwłocznie postępowanie służbowe w celu ustalenia i wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy. Postępowanie służbowe nie może trwać dłużej niż 30 dni.

§ 2. W toku postępowania służbowego można przeprowadzić dowody z dokumentów, w tym materiałów audiowizualnych, odebrać oświadczenia od pracowników, a także przedsięwziąć inne czynności zmierzające do ustalenia okoliczności sprawy.

§ 3. W zakreślonym terminie umożliwia się prokuratorowi złożenie pisemnego lub ustnego oświadczenia. Niezłożenie takiego oświadczenia nie wstrzymuje biegu postępowania służbowego.

§ 4. Jeżeli w toku postępowania okaże się, że zachowanie prokuratora może stanowić delikt dyscyplinarny, szef jednostki Prokuratury lub Prokurator Generalny kieruje sprawę do właściwego rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 201. § 1. Jeżeli w wyniku zbadania sprawy stwierdzono:

1) istotne uchybienie w zakresie sprawności prowadzenia sprawy przez prokuratora, albo
2) oczywistą obrazę prawa przy prowadzeniu sprawy przez prokuratora, jeżeli w jej wyniku doszło do naruszenia uprawnień strony postępowania albo utrudnienia osiągnięcia celów postępowania karnego albo innego postępowania

– szef jednostki, niezależnie od innych uprawnień, może zwrócić prokuratorowi uwagę na piśmie i żądać, w miarę możliwości, usunięcia skutków tego uchybienia lub obrazy prawa (wytyk służbowy).

§ 2. Prokurator, którego dotyczy wytyk służbowy, może w terminie 7 dni złożyć pisemne zastrzeżenie co do niego do szefa jednostki.

§ 3. W razie złożenia zastrzeżenia, o którym mowa w § 2, szef jednostki uchyla wytyk albo przekazuje sprawę wraz ze swoim stanowiskiem co do treści zastrzeżenia do rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu Prokuratorów. Sąd Dyscyplinarny Prokuratorów wydaje postanowienie w przedmiocie utrzymania w mocy lub uchylenia wytyku na posiedzeniu, bez udziału stron. Od rozstrzygnięcia Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów zażalenie nie przysługuje.

§ 4. Prokurator Generalny oraz prokurator okręgowy w stosunku do podległych sobie szefów jednostek Prokuratury oraz szef jednostki Prokuratury w stosunku do swoich zastępców i kierowników komórek organizacyjnych, może zwrócić uwagę na piśmie, jeżeli stwierdzi istotne uchybienia w zakresie kierowania jednostką lub jej komórką organizacyjną (wytyk zarządczy). Prokurator, którego dotyczy uwaga, może w terminie 7 dni złożyć pisemne zastrzeżenie. Wyodrębniony, uporządkowany zbiór wytyków zarządczych prowadzi Prokurator Generalny.

§ 5. W jednostce Prokuratury prowadzi się wyodrębniony, uporządkowany zbiór dokumentów, o których mowa § 1 wraz z zastrzeżeniami, jeśli je złożono.

§ 6. Odpisy dokumentów, o których mowa w § 1, § 3 oraz § 4 składa się do akt osobowych prokuratora, jeżeli wytyk dotyczący go uprawomocnił się.

§ 7. Po upływie 3 lat od sporządzenia wytyku służbowego lub wytyku zarządczego ulega on zatarciu, jeżeli w tym okresie nie udzielono prokuratorowi kolejnego wytyku lub nie

stwierdzono prawomocnie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich wytyków oraz orzeczeń dyscyplinarnych.

§ 8. W razie uprawomocnienia się trzech wytyków służbowych wobec prokuratora, z których żaden nie uległ zatarciu, okres wymagany do uzyskania kolejnej stawki awansowej wynagrodzenia zasadniczego ulega wydłużeniu o 1 rok.

Rozdział 2

Zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej

Art. 202. § 1. Prokurator odpowiada za przewinienie dyscyplinarne (delikt dyscyplinarny) w postaci:

1) oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa;
2) uchybienia godności urzędu.

§ 2. Delikt dyscyplinarny może zostać popełniony także nieumyślnie.

§ 3. Prokurator odpowiada dyscyplinarnie także za swoje postępowanie przed objęciem stanowiska, jeżeli uchybia ono godności urzędu prokuratora.

§ 4. Prokurator odpowiada tylko dyscyplinarnie za nadużycie wolności słowa przy wykonywaniu obowiązków służbowych, stanowiące ścigane z oskarżenia prywatnego zniewagę sędziego, ławnika, strony, jej pełnomocnika lub obrońcy, kuratora, świadka, biegłego lub tłumacza.

§ 5. Prokurator odpowiada za wykroczenie tylko dyscyplinarnie, na zasadach określonych w § 1 pkt 2, z zastrzeżeniem art. 203.

Art. 203. § 1. Prokurator może wyrazić zgodę na pociągnięcie go do odpowiedzialności za wykroczenia, o których mowa w art. 84, art. 86 – 92b, art. 95, art. 96c, art. 97-98 i art. 101-102 rozdziału XI ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2025 r. poz. 734, 1676, 1814, 1818 i 1872). W takim wypadku przyjęcie przez prokuratora mandatu karnego albo uiszczenie grzywny w przypadku ukarania mandatem karnym zaocznym, o którym mowa w art. 98 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2025 r. poz. 860, 1178, 1661, 1814, 1818, 1872, z 2026 r. poz. 473), stanowi oświadczenie o wyrażeniu przez niego zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności w tej formie. Wyrażenie przez prokuratora zgody wyłącza odpowiedzialność dyscyplinarną.

§ 2. Przepis § 1 nie wyłącza odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratora za uchybienie godności urzędu, jeżeli naruszanie przepisów, o których mowa w § 1 ma charakter nagminny.

Art. 204. § 1. Karami dyscyplinarnymi, z zastrzeżeniem art. 209 § 3, są:

1) upomnienie;
2) nagana;
3) obniżenie wynagrodzenia zasadniczego brutto prokuratora, powiększonego o przysługujące dodatki, w wysokości od 20% do 50% na okres od 6 miesięcy do 2 lat;
4) pozbawienie stanowiska prokuratora.

§ 2. Uznając przewinienie dyscyplinarne za przypadek mniejszej wagi, można odstąpić od wymierzenia kary.

§ 3. Orzekając karę dyscyplinarną, o której mowa w § 1 pkt. 2 lub 3, można orzec o pozbawieniu ukaranego prokuratora dotychczas zajmowanej funkcji.

§ 4. Orzekając karę dyscyplinarną, o której mowa w § 1 pkt. 2 lub 3, można orzec zakaz zajmowania przez ukaranego prokuratora stanowisk kierowniczych w jednostkach Prokuratury na okres od 1 roku do 3 lat.

§ 5. W szczególnie uzasadnionym przypadku, jeżeli przewinienie dyscyplinarne prokuratora stanowiło naruszenie godności urzędu, a okoliczności sprawy wskazują, że dalsze wykonywanie obowiązków służbowych w dotychczasowej jednostce Prokuratury mogłoby niekorzystnie wpływać na jej funkcjonowanie, niezależnie od wymierzenie jednej z kar dyscyplinarnych określonych w § 1 pkt. 2 lub 3, można orzec przeniesienie prokuratora na inne miejsce służbowe do jednostki równorzędnej w tym samym okręgu na okres od roku do 5 lat. W orzeczeniu wskazuje się jednostkę Prokuratury, do której następuje przeniesienie w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

§ 6. Biorąc pod uwagę możliwość wymierzenia środka, o którym mowa w § 5, sąd dyscyplinarny może zwrócić się do Prokuratora Generalnego o wskazanie nie mniej niż 3 jednostek organizacyjnych Prokuratury, do których przeniesienie prokuratora byłoby korzystne organizacyjnie; sąd dyscyplinarny nie jest związany stanowiskiem Prokuratora Generalnego.

§ 7. Prawomocne wymierzenie prokuratorowi:
1) kary określonej w § 1 pkt 1 pociąga za sobą wydłużenie o 1 rok okresu wymaganego do uzyskania kolejnej stawki awansowej należnej prokuratorowi powyżej stawki przysługującej w chwili uprawomocnienia się orzeczenia skazującego;
2) kar określonych w § 1 pkt. 2 i 3 pociąga za sobą wydłużenie o 2 lata okresu wymaganego do uzyskania kolejnej stawki awansowej należnej prokuratorowi powyżej stawki przysługującej w chwili uprawomocnienia się orzeczenia skazującego;
3) kary określonej w § 1 pkt 4 pociąga za sobą utratę możliwości ponownego powołania ukaranego do pełnienia urzędu na stanowisku prokuratorskim.

§ 8. Jeżeli do czasu uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego skazującego na jedną z kar określonych w § 1–3 prokurator uzyskał już maksymalną stawkę awansową, sąd dyscyplianrny wymierza obok kary środek dyscyplinarny w wysokości jednorazowego potrącenia połowy wynagrodzenia zasadniczego, powiększonego o dodatek za długoletnią pracę, należnego prokuratorowi w chwili uprawomocnienia się orzeczenia.

§ 9. W razie skazania dwoma lub więcej prawomocnymi orzeczeniami dyscyplinarnymi, z których co najmniej dwa nie uległy zatarciu, na kary określone w § 1 pkt. 1–3, okres, o którym mowa w § 7 pkt 1 i 2 wynosi 3 lata niezależnie od rodzaju orzeczonych kar, a jego bieg rozpoczyna się z datą najpóźniejszego uprawomocnienia się tych orzeczeń. Na poczet tego okresu zalicza się dotychczasowy upływ okresów wskazanych w § 7 pkt. 1 i 2.

§ 10. Przepisu § 7 pkt 3 nie stosuje się w razie uchylenia orzeczenia dyscyplinarnego przez Sąd Najwyższy.

§ 11. Wymierzenie kary dyscyplinarnej, a także odstąpienie od wymierzenia kary, po uprawomocnieniu orzeczenia do czasu zatarcia skazania uniemożliwia prokuratorowi:

1) udział w organach samorządowych prokuratorów;
2) wybór na sędziego sądu dyscyplinarnego;
3) sprawowanie patronatu nad aplikantami.

Art. 205. § 1. Ten sam czyn może stanowić tylko jeden delikt dyscyplinarny.

§ 2. Jeżeli obwiniony popełnił dwa lub więcej deliktów dyscyplinarnych, sąd dyscyplinarny wymierza jedną karę dyscyplinarną, biorąc pod uwagę charakter poszczególnych przewinień, stopień naruszenia przepisów prawa, albo uchybienia godności zawodu, w tym wykroczenia, rodzaj i natężenie wywołanych skutków oraz okoliczności obciążające i okoliczności łagodzące.

§ 3. W razie skazania odrębnymi dwoma lub więcej prawomocnymi orzeczeniami dyscyplinarnymi Sąd Dyscyplinarny Prokuratorów z urzędu lub na wniosek skazanego prokuratora, albo rzecznika dyscyplinarnego wydaje orzeczenie dyscyplinarne łączne, na następujących zasadach:

1) jeżeli w poszczególnych orzeczeniach podlegających łączeniu wymierzono kary różnego rodzaju, wymierza się karę najsurowszą z dotychczas orzeczonych lub karę od niej surowszą, z wyjątkiem pozbawienia stanowiska prokuratora;
2) wymierzając w orzeczeniu łącznym karę obniżenia wynagrodzenia Sąd Dyscyplinarny Prokuratorów może ją zaostrzyć w granicach określonych w art. 204 § 1 pkt 3;

3) jeżeli w co najmniej trzech orzeczeniach podlegających łączeniu wymierzono karę obniżenia wynagrodzenia, Sąd Dyscyplinarny Prokuratorów może orzec karę pozbawienia stanowiska prokuratora;
4) jeżeli choćby w jednym z orzeczeń podlegających łączeniu wymierzono środek dyscyplinarny, o którym mowa w art. 204 § 4, Sąd Dyscyplinarny Prokuratorów na nowo określa jego wymiar w granicach od najsurowszego z dotychczas orzeczonych do lat 5.

§ 4. Nie wydaje się orzeczenia dyscyplinarnego łącznego, jeżeli:

1) w poszczególnych orzeczeniach jednostkowych jedną z orzeczonych kar jest pozbawienie stanowiska prokuratora;
2) we wszystkich orzeczeniach jednostkowych orzeczono wyłącznie kary upomnienia lub kary nagany;
3) we wszystkich lub w jednym z dwóch orzeczeń jednostkowych odstąpiono od wymierzenia kary;
4) we wszystkich orzeczeniach jednostkowych orzeczone kary lub środki dyscyplinarne, mogące podlegać łączeniu, zostały wykonane w całości.

§ 5. Orzeczeniem łącznym nie obejmuje się środków dyscyplinarnych, o których mowa w art. 204 § 3 i 5.

§ 6. Od orzeczenia dyscyplinarnego łącznego, a także od postanowienia o odmowie wydania takiego orzeczenia przysługuje odwołanie na zasadach ogólnych.

Art. 206. Jeżeli orzeczono karę, o której mowa w art. 204 § 1 pkt 3, a wobec prokuratora zastosowano środek w postaci obniżenia wynagrodzenia na czas zawieszenia w czynnościach służbowych, środek ten zalicza się na poczet orzeczonej kary w ten sposób, że jeżeli:

1) wysokość obniżenia w czasie zawieszenia wynosiła nie mniej niż połowę wysokości obniżenia wskazanej w orzeczeniu sądu dyscyplinarnego – jeden miesiąc obniżenia wynagrodzenia z tytułu środka jest równoważny jednemu miesiącowi obniżenia wynagrodzenia z tytułu orzeczonej kary;
2) wysokość obniżenia z tytułu środka tymczasowego wynosiła mniej niż połowę wysokości obniżenia wskazanej w orzeczeniu sądu dyscyplinarnego – 2 miesiące obniżenia wynagrodzenia z tytułu środka są równoważne 1 miesiącowi obniżenia wynagrodzenia z tytułu orzeczonej kary.

Art. 207. § 1. Po upływie 5 lat od popełnienia czynu nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego.

§ 2. W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w § 1, przedawnienie dyscyplinarne następuje z upływem 8 lat od momentu popełnienia czynu.

§ 3. Jeżeli przewinienie dyscyplinarne wyczerpuje znamiona przestępstwa, przedawnienie karalności dyscyplinarnej nie może nastąpić wcześniej niż przedawnienie przewidziane w odpowiednich przepisach Kodeksu karnego.

§ 4. Jeżeli w chwili nastąpienia przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego na etapie postępowania przed sądem dyscyplinarnym dotychczas zgromadzone dowody wskazują, że prokurator nie popełnił zarzuconego mu deliktu dyscyplinarnego, sąd dyscyplinarny wydaje orzeczenia dyscyplinarne uniewinniające.

§ 5. Nie można wykonać kary dyscyplinarnej, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego skazującego upłynęło 10 lat.

Art. 208. § 1. W razie rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku służbowego prokuratora w toku postępowania dyscyplinarnego postępowanie to toczy się nadal. Jeżeli obwiniony podjął pracę w organach administracji publicznej, urzędzie obsługującym organ administracji publicznej, Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, jako sędzia, adwokat, radca prawny albo notariusz, Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów przesyła prawomocne orzeczenie odpowiednio właściwemu organowi administracji publicznej, kierownikowi urzędu, Prezesowi Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, prezesowi właściwego sądu, Naczelnej Radzie Adwokackiej lub Krajowej Radzie Radców Prawnych albo Krajowej Radzie Notarialnej.

§ 2. W razie wydania orzeczenia dyscyplinarnego skazującego, w przypadku, o którym mowa w § 1, sąd dyscyplinarny wymierza karę, która nie podlega wykonaniu, chyba że prokurator powrócił do służby, a wykonanie kary nie uległo przedawnieniu.

Art. 209. § 1. Prokurator w stanie spoczynku jest obowiązany dochować godności urzędu prokuratora.

§ 2. Za uchybienie godności prokuratora po przejściu w stan spoczynku oraz uchybienie godności urzędu prokuratora w okresie pełnienia służby prokurator w stanie spoczynku odpowiada dyscyplinarnie.

§ 3. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się także do prokuratorów w stanie spoczynku z tym, że karami dyscyplinarnymi są:

1) upomnienie;

2) kara pieniężna w wysokości jednomiesięcznego uposażenia otrzymywanego w stanie spoczynku podlegającego wypłacie za miesiąc poprzedzający wydanie choćby nieprawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego skazującego;
3) obniżenie uposażenia otrzymywanego w stanie spoczynku w wysokości od 20% do 50% na okres od 6 miesięcy do 2 lat;
4) pozbawienie stanowiska prokuratora.

§ 4. Skazanie prokuratora w stanie spoczynku prawomocnym wyrokiem sądu na pozbawienie praw publicznych za przestępstwo lub prawomocne orzeczenie kary pozbawienia stanowiska prokuratora, powoduje utratę uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia prokuratora oraz uposażenia rodzinnego członków jego rodziny.

§ 5. Prokurator pozbawiony prawa do stanu spoczynku i uposażenia w wyniku pozbawienia stanowiska prokuratora, albo członek jego rodziny pozbawiony w wyniku tego prawa do uposażenia rodzinnego, nabywa prawo do emerytury lub renty, jeżeli spełnia warunki określone w przepisach o ubezpieczeniu społecznym.

§ 6. Wymierzenie kary dyscyplinarnej po uprawomocnieniu orzeczenia uniemożliwia pełnienie funkcji, na które ustawa zezwala prokuratorowi pozostającemu w stanie spoczynku, do czasu zatarcia skazania.

Rozdział 3

Organy postępowania dyscyplinarnego

Oddział 1

Sądy dyscyplinarne

Art. 210. § 1. W sprawach wskazanych w niniejszym dziale orzekają sądy dyscyplinarne dla prokuratorów:

1) w pierwszej instancji – Sąd Dyscyplinarny Prokuratorów, zwany także Sądem Dyscyplinarnym;
2) w drugiej instancji – Wyższy Sąd Dyscyplinarny Prokuratorów, zwany także Wyższym Sądem Dyscyplinarnym.

§ 2. Przewodniczącego i Zastępcę Przewodniczącego sądów dyscyplinarnych powołuje Prokurator Generalny, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Prokuratury, spośród prokuratorów wybranych na sędziów danego sądu, najpóźniej do dnia upływu kadencji dotychczasowego Przewodniczącego.

§ 3. W razie nieobecności Przewodniczącego oraz Zastępcy Przewodniczącego Sądu Dyscyplinarnego albo Wyższego Sądu Dyscyplinarnego jego obowiązki pełni sędzia danego sądu, będący prokuratorem, wyznaczony tymczasowo przez Prokuratora Generalnego.

§ 4. Kadencja członków sądów dyscyplinarnych (sędziów dyscyplinarnych) trwa 3 lata i rozpoczyna się z chwilą zakończenia poprzedniej kadencji sędziów.

§ 5. Szef jednostki, w której prokurator sprawujący funkcję sędziego sądu dyscyplinarnego pełni służbę, jest zobowiązany do dostosowania zakresu jego obowiązków służbowych lub wpływu spraw do wykonywania zadań sędziego. Przewodniczący sądu dyscyplinarnego informuje Prokuratora Generalnego, jeżeli nałożone na prokuratora zadania służbowe istotnie utrudniają wykonywanie czynności sędziego.

Art. 211. § 1. Sędzia dyscyplinarny po upływie kadencji bierze udział w tej samej instancji w rozpoznawaniu sprawy rozpoczętej wcześniej z jego udziałem, jeżeli został wybrany do funkcji sędziego w nowej kadencji.

§ 2. Jeżeli skład sądu dyscyplinarnego w trakcie kadencji lub w związku z nową kadencją sądu dyscyplinarnego uległ zmianie, dotychczasowe czynności przeprowadzone w sprawie dyscyplinarnej pozostają w mocy, co nie stoi na przeszkodzie powtórzeniu czynności, jeżeli sąd dyscyplinarny w nowym składzie uzna to za niezbędne.

Art. 212. § 1. Sędziowie dyscyplinarni są w zakresie orzekania niezawiśli.

§ 2. Sędzia dyscyplinarny w okresie swojej kadencji nie może zostać ustanowiony obrońcą w postępowaniu regulowanym przepisami niniejszego działu.

Art. 213. § 1. Sądy dyscyplinarne w sprawach o przewinienia dyscyplinarne orzekają w formie orzeczenia dyscyplinarnego. W pozostałych sprawach sądy dyscyplinarne orzekają w formie postanowienia.

§ 2. W kwestiach porządkowych, niewymagających wydania postanowienia, Przewodniczący sądu dyscyplinarnego albo przewodniczący składu orzekającego wydaje zarządzenia.

Art. 214. § 1. Sądy dyscyplinarne działają w siedzibie Prokuratury Generalnej. Prokurator Generalny zapewnia sądom warunki techniczne odpowiadające ich powadze i potrzebie sprawności postępowania.

§ 2. W konkretnej sprawie sąd może orzekać na sesjach wyjazdowych w prokuraturze okręgowej, na obszarze której właściwości zajmuje stanowisko prokurator objęty wnioskiem skierowanym do sądu, lub wyjątkowo w innym miejscu.

Art. 215. § 1. Sąd dyscyplinarny zobowiązany jest dążyć do rozstrzygnięcia sprawy na pierwszej rozprawie lub posiedzeniu. Rozprawa może zostać przerwana na okres nie dłuższy niż 45 dni, a posiedzenie na okres nie dłuższy niż 30 dni. Przepisów o odroczeniu nie stosuje się.

§ 2. W razie przekroczenia okresu przerwy rozprawa lub posiedzenie toczy się od początku, chyba że strony wyrażą zgodę na kontynuowanie postępowania.

§ 3. Jeżeli nie sprzeciwia się temu dobro postępowania i przewodniczący składu orzekającego tak postanowi, rozprawa oraz posiedzenie może odbywać się w trybie zdalnym w odniesieniu co do wszystkich lub co do części uczestników postępowania, a posiedzenie także co do członków składu orzekającego. W takim wypadku przewodniczący zapewnia dostęp do akt sprawy pozostałym członkom składu orzekającego w formie elektronicznej, a w braku digitalizacji akta papierowe muszą znajdować się w bezpośrednim dostępie przewodniczącego.

§ 4. W sytuacji, o której mowa w § 3, protokół posiedzenia oraz w niezbędnym zakresie zapadające orzeczenia mogą być podpisywane przez członków składu orzekającego oraz przez protokolanta podpisem elektronicznym.

§ 5. Przewodniczący składu orzekającego może zezwolić osobie uczestniczącej w posiedzeniu lub w rozprawie w trybie zdalnym na przebywanie w innym miejscu niż siedziba jednostki Prokuratury. W innych przypadkach uczestnik rozprawy lub posiedzenia znajduje się w jednostce Prokuratury, która zapewnia możliwość połączenia z sądem dyscyplinarnym.

Art. 216. § 1. Sądy dyscyplinarne orzekają:

1) na rozprawie dyscyplinarnej oraz na posiedzeniu – w składzie trzech sędziów dyscyplinarnych;
2) na posiedzeniu w przedmiocie wyłączenia sędziego z innego składu orzekającego – w składzie jednego sędziego dyscyplinarnego.

§ 2. Sąd Dyscyplinarny na posiedzeniu w przedmiocie wydania orzeczenia dyscyplinarnego nakazowego orzeka w składzie jednego sędziego dyscyplinarnego.

§ 3. Jeżeli Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę pozbawienia stanowiska prokuratora, Wyższy Sąd Dyscyplinarny odwołanie od orzeczenia dyscyplinarnego rozpoznaje w składzie pięciu sędziów dyscyplinarnych.

§ 4. Skład Sądu Dyscyplinarnego oraz Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, a także sędziego – sprawozdawcę wyznacza się w systemie losowego przydziału spraw, który zapewnia

równomierność obciążenia. Przewodniczącego składu orzekającego wyznacza Przewodniczący danego sądu.

§ 5. W składzie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego musi uczestniczyć co najmniej jeden prokurator z jednostki Prokuratury tego samego szczebla, na którym prokurator obwiniony lub objęty wnioskiem o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej albo na tymczasowe aresztowanie pełnił służbę lub wykonywał czynności służbowe w chwili czynu.

§ 6. Przepisu § 5 nie stosuje się do prokuratorów, którzy popełnili delikt dyscyplinarny po przejściu w stan spoczynku.

§ 7. Lista sędziów dyscyplinarnych oraz spraw, w których zostali oni wyznaczeni do składów orzekających, jest jawna dla stron postępowania.

Art. 217. § 1. Liczbę prokuratorów – sędziów Sądu Dyscyplinarnego oraz Wyższego Sądu Dyscyplinarnego na każdą kolejną kadencję ich działania ustala Krajowa Rada Prokuratury, po zasięgnięciu opinii Prokuratora Generalnego, mając na względzie potrzebę zapewnienia sprawnej działalności sądów dyscyplinarnych.

§ 2. Sędziowie Sądu Dyscyplinarnego w ustalonej łącznej liczbie, o której mowa w § 1, wybierani są w głosowaniu tajnym przez:

1) zgromadzenie Prokuratury Generalnej – w liczbie 4, spośród prokuratorów wykonujących obowiązki służbowe w Prokuraturze Generalnej, którzy wyrazili zgodę na kandydowanie;
2) przez zgromadzenia prokuratury okręgowej – w pozostałej części, w równej liczbie przez każde ze zgromadzeń spośród prokuratorów wykonujących obowiązki służbowe we właściwości miejscowej poszczególnych prokuratur okręgowych, którzy wyrazili zgodę na kandydowanie.

§ 3. Sędziowie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wybierani są w ustalonej łącznej liczbie, o której mowa w § 1, w głosowaniu tajnym przez Krajową Radę Prokuratury spośród prokuratorów, którzy zgłosili swoje kandydatury oraz kandydatur zgłoszonych przez zgromadzenie prokuratorów Prokuratury Generalnej i zgromadzenia prokuratorów prokuratur okręgowych.

§ 4. Jeżeli prokurator przechodzi w stan spoczynku w trakcie sprawowania kadencji sędziego dyscyplinarnego, kadencja nie wygasa, chyba że sędzia złoży oświadczenie nie później niż 3 miesiące przed przejściem w stan spoczynku o rezygnacji z tej funkcji.

§ 5. Wybór sędziów dyscyplinarnych następuje nie wcześniej niż 3 miesiące i nie później niż 1 miesiąc przed upływem kadencji dotychczasowych sędziów.

§ 6. Sędzia dyscyplinarny może być wybrany na kolejną kadencję. Funkcji sędziego dyscyplinarnego nie może pełnić przełożony dyscyplinarny.

§ 7. Kandydat do pełnienia funkcji sędziego dyscyplinarnego musi spełniać następujące wymogi:

1) w Sądzie Dyscyplinarnym– posiadać co najmniej 10-letni staż na stanowisku prokuratora;
2) w Wyższym Sądzie Dyscyplinarnym – posiadać co najmniej 15-letni staż na stanowisku prokuratora.

Art. 218. § 1. Pełnienie przez prokuratora funkcji sędziego dyscyplinarnego, rzecznika dyscyplinarnego lub obrońcy w postępowaniach dyscyplinarnych oraz o uchylenie immunitetu stanowi realizację jego zadań służbowych.

§ 2. Z tytułu pełnienia funkcji sędziego dyscyplinarnego oraz rzecznika dyscyplinarnego prokuratorom w okresie ich kadencji przysługuje wynagrodzenie w postaci dodatku sędziowskiego albo rzecznikowskiego, określone w drodze rozporządzenia, o którym mowa w art. 135 § 9.

§ 3. Z tytułu pełnienia funkcji, o której mowa w § 1, prokuratorowi przysługuje na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 77^5 § 2 Kodeksu pracy zwrot kosztów z tytułu podróży służbowej z miejsca zamieszkania do siedziby sądu dyscyplinarnego lub innego miejsca czynności tego sądu, albo do Sądu Najwyższego.

§ 4. W razie uniewinnienia lub umorzenia postępowania obwinionemu prokuratorowi przysługuje zwrot udokumentowanych kosztów stawiennictwa przed sądem dyscyplinarnym.

§ 5. Stawiennictwo przed organami postępowania dyscyplinarnego przez obwinionego stanowi usprawiedliwioną nieobecność w pracy.

Art. 219. § 1. Prokurator Generalny prowadzi w systemie informatycznym bazę orzecznictwa w sprawach dyscyplinarnych, w sprawach o wyrażenie zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub na tymczasowe aresztowanie oraz w sprawach odpowiedzialności służbowej.

§ 2. Prawomocne orzeczenia sądów dyscyplinarnych, po zanonimizowaniu danych identyfikujących uczestników zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania oraz świadków w postępowaniu, mogą być udostępniane do baz orzecznictwa prowadzonych przez podmioty zewnętrzne.

Art. 220. Prokurator Generalny wydaje zarządzenie w sprawie organizacji i działania sądów dyscyplinarnych, w których określa w szczególności:

1) tryb finansowania działalności sądów dyscyplinarnych;
2) metody zapewnienia przeprowadzania rozpraw i posiedzeń w trybie zdalnym oraz składania podpisów elektronicznych;
3) zasady losowego przydziału spraw;
4) sposób i przebieg losowania składów orzekających oraz zasady przydziału spraw w razie niemożności skorzystania z tego systemu;
5) sposób publikowania orzeczeń sądów dyscyplinarnych;
6) sposób prowadzenia baz orzecznictwa, z uwzględnieniem możliwości sprawnego wyszukiwania orzeczeń oraz ich dostępności dla sędziów sądów dyscyplinarnych i stron postępowania;
7) sposób działania sekretariatu sądów dyscyplinarnych i prowadzenia biurowości w tym zakresie;
8) sposób informowania opinii publicznej o działalności sądów dyscyplinarnych.

Oddział 2

Przełożony dyscyplinarny. Rzecznicy dyscyplinarni

Art. 221. Przełożonymi dyscyplinarnymi są Prokurator Generalny w stosunku do wszystkich prokuratorów oraz prokurator okręgowy w stosunku do wszystkich prokuratorów w jednostkach Prokuratury danego okręgu.

Art. 222. § 1. Postępowanie wyjaśniające na żądanie przełożonego dyscyplinarnego lub organu samorządu prowadzą okręgowi rzecznicy dyscyplinarni oraz Rzecznik Dyscyplinarny Prokuratora Generalnego, zwani dalej rzecznikami dyscyplinarnymi.

§ 2. Liczbę rzeczników dyscyplinarnych w danym okręgu, ustala zarządzeniem Prokurator Generalny po uzyskaniu opinii Krajowej Rady Prokuratury, uwzględniając ich usytuowanie oraz obszary właściwości poszczególnych prokuratur okręgowych, a także liczbę prokuratorów wykonujących obowiązki w podległych jednostkach organizacyjnych.

Art. 223. § 1. Rzeczników dyscyplinarnych powołuje Prokurator Generalny spośród prokuratorów wykonujących obowiązki w danej prokuraturze okręgowej. Kandydata do tej funkcji przedstawia Prokuratorowi Generalnemu prokurator okręgowy, po uprzednim uzyskaniu pozytywnej opinii właściwego zgromadzenia prokuratury okręgowej.

§ 2. Kadencja okręgowego rzecznika dyscyplinarnego trwa 4 lata i może zostać jednokrotnie powtórzona.

§ 3. Kandydat na stanowisko okręgowego rzecznika dyscyplinarnego musi spełniać następujące wymagania:

1) posiada co najmniej 15-letni staż na stanowisku prokuratora;
2) nie był karany dyscyplinarnie;
3) cechuje się wysokim poziomem wiedzy prawniczej.

§ 4. Okręgowy rzecznik dyscyplinarny wykonuje obowiązki służbowe w miejscu pełnienia swojej dotychczasowej służby. Rzecznik prowadzi postępowania w zakresie swojej właściwości miejscowej oraz przekazane w trybie art. 224 § 3 pkt 2.

§ 5. Rzecznik dyscyplinarny jest zobowiązany do wykonywania w pierwszej kolejności obowiązków służbowych wynikających z pełnienia tej funkcji. Szef jednostki, w której prokurator sprawujący funkcję rzecznika dyscyplinarnego pełni służbę, jest zobowiązany do dostosowania zakresu jego obowiązków służbowych lub wpływu spraw do wykonywania zadań rzecznika. Rzecznik dyscyplinarny informuje Prokuratora Generalnego, jeżeli nałożone na prokuratora zadania służbowe istotnie utrudniają wykonywanie czynności rzecznika.

Art. 224. § 1. Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego spośród prokuratorów wykonujących obowiązki w Prokuraturze Generalnej, spełniających kryteria wskazane w art. 223 § 3, powołuje Prokurator Generalny w terminie dwóch miesięcy od objęcia urzędu.

§ 2. Kadencja Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego upływa z końcem kadencji Prokuratora Generalnego. Dotychczasowy Rzecznik Dyscyplinarny Prokuratora Generalnego wykonuje swoje obowiązki do czasu powołania nowego Rzecznika. Kadencja Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego może być jednokrotnie powtórzona. W przypadku odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego przed upływem kadencji albo w razie jej wygaśnięcia nowy Rzecznik kontynuuje rozpoczętą kadencję.

§ 3. Rzecznik Dyscyplinarny Prokuratora Generalnego:

1) prowadzi postępowania wyjaśniające w stosunku do Zastępców Prokuratora Generalnego oraz kierowników komórek organizacyjnych i ich zastępców w Prokuraturze Generalnej, a także inne postępowania wyjaśniające powierzone mu przez Prokuratora Generalnego oraz popiera wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej na etapie postępowania sądowego wobec tych osób;
2) przekazuje okręgowym rzecznikom dyscyplinarnym postępowania dotyczące innych prokuratorów wykonujących obowiązki w Prokuraturze Generalnej;

3) podejmuje z urzędu lub na wniosek decyzje o wyłączeniu okręgowego rzecznika dyscyplinarnego od rozpoznania sprawy lub o przekazaniu sprawy do rozpoznania innemu okręgowemu rzecznikowi dyscyplinarnemu;
4) sprawuje nadzór administracyjny nad sposobem wykonywania czynności przez okręgowych rzeczników dyscyplinarnych;
5) przedstawia Prokuratorowi Generalnemu roczną informację o sposobie wykonywania obowiązków przez okręgowych rzeczników dyscyplinarnych.

§ 4. Nadzór, o którym mowa w § 3 pkt 4, nie może wkraczać w treść czynności procesowych, ani końcowych rozstrzygnięć wydawanych przez okręgowych rzeczników dyscyplinarnych.

Art. 225. Rzecznik dyscyplinarny jest niezależny w zakresie swoich czynności z zastrzeżeniem art. 226 i 229 § 2.

Art. 226. Prokurator Generalny sprawuje nadzór nad sposobem wykonywania obowiązków przez rzeczników dyscyplinarnych, a w tym:

1) może żądać informacji o każdym postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego lub okręgowego rzecznika dyscyplinarnego;
2) może wydawać wytyczne ujednolicające praktykę stosowania przepisów prawa dyscyplinarnego;
3) może udzielić rzecznikowi dyscyplinarnemu wytyku służbowego, o którym mowa w art. 201 § 1;
4) przysługuje mu wyłączne prawo, o którym mowa w art. 327 § 2 Kodeksu postępowania karnego, w zakresie prawomocnie umorzonego postępowanie wyjaśniającego.

Art. 227. § 1. Prokurator Generalny odwołuje rzecznika dyscyplinarnego w razie:

1) zrzeczenia się funkcji rzecznika;
2) prawomocnego zawieszenia rzecznika w czynnościach służbowych prokuratora;
3) wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej rzecznika dyscyplinarnego;
4) wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko rzecznikowi;
5) trwałej niezdolności do sprawowania urzędu prokuratora ze względu na stan zdrowia, stwierdzonej orzeczeniem lekarskim.

§ 2. Prokurator Generalny może odwołać rzecznika dyscyplinarnego w razie:

1) czasowej niezdolności do sprawowania urzędu prokuratora, na podstawie zwolnienia lekarskiego trwającego dłużej niż 90 dni w sposób ciągły lub łącznie 120 dni w okresie 6 miesięcy;
2) niewłaściwego wywiązywania się przez rzecznika dyscyplinarnego z realizacji powierzonych mu zadań, w szczególności naruszenia prawa stron postępowania albo przewlekłości prowadzonych postępowań.

§ 3. Kadencja rzecznika dyscyplinarnego wygasa w razie:

1) rozwiązania stosunku służbowego prokuratora;
2) przejścia albo przeniesienia prokuratora w stan spoczynku.

§ 4. Odwołanie z przyczyn, o których mowa w § 1 pkt 4 lub w § 2 pkt 2 wymaga zgody Krajowej Rady Prokuratury, po uzyskaniu stanowiska zainteresowanego rzecznika dyscyplinarnego.

Rozdział 4

Postępowanie dyscyplinarne

Oddział 1

Postępowanie wyjaśniające

Art. 228. § 1. Postępowanie wyjaśniające wszczyna rzecznik dyscyplinarny właściwy dla miejsca pełnienia służby przez prokuratora wskazanego w żądaniu wszczęcia postępowania wyjaśniającego.

§ 2. Jeśli delikty dyscyplinarne, które wykazują ścisły związek ze sobą, popełniło dwóch lub więcej prokuratorów, pełniących służbę w różnych okręgach, sprawę prowadzi rzecznik właściwy miejscowo dla miejsca popełnienia deliktu najwcześniejszego z tym, że zastosowanie może mieć art. 224 § 3 pkt 3.

§ 3. Sprawę, o której mowa w § 2 Sąd Dyscyplinarny rozpoznaje w jednym postępowaniu. Przepis art. 34 § 3 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

Art. 229. § 1. Na żądanie przełożonego dyscyplinarnego lub organu samorządu prokuratorskiego rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające.

§ 2. Rzecznik dyscypliny, który złożył wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu dyscyplinarnym w toku tego postępowania, a także postępowania odwoławczego związany jest wskazaniami przełożonego dyscyplinarnego lub organu kolegialnego Prokuratury, który złożył

żądanie wszczęcia postępowania wyjaśniającego, co do okoliczności podlegających wyjaśnieniu.

§ 3. Jeżeli w toku postępowania wyjaśniającego rzecznik dyscyplinarny uzyska informacje o innych deliktach dyscyplinarnych, informuje właściwego przełożonego dyscyplinarnego.

§ 4. Z żądaniem wszczęcia postępowania wyjaśniającego w sprawie Prokuratora Generalnego może wystąpić Krajowa Rada Prokuratury lub Minister Sprawiedliwości. Czynności rzecznika dyscyplinarnego wykonuje w takim wypadku wyznaczony przez Krajową Radę Prokuratury prokurator – członek Krajowej Rady Prokuratury.

Art. 230. § 1. W postanowieniu o wszczęciu postępowania wyjaśniającego wskazuje się:

1) obwinionego prokuratora;
2) delikt dyscyplinarny ze wskazaniem opisu czynu, miejsca, czasu i sposobu jego popełnienia;
3) kwalifikację prawną deliktu dyscyplinarnego będącego przedmiotem postępowania;
4) uzasadnienie ze wskazaniem faktów i dowodów przyjętych za podstawę postanowienia.

§ 2. Postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego doręcza się podmiotowi, który zażądał wszczęcia postępowania, właściwemu przełożonemu dyscyplinarnemu oraz obwinionemu prokuratorowi.

§ 3. Obwinionemu prokuratorowi wraz z postanowieniem o wszczęciu postępowania wyjaśniającego doręcza się pouczenie o jego uprawnieniach.

§ 4. Jeżeli w toku postępowania ujawnią się okoliczności wskazujące na możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej innego prokuratora, a uzasadnione jest prowadzenie wspólnego postępowania, przepis § 3 stosuje się odpowiednio. W innym wypadku rzecznik dyscyplinarny powiadamia właściwego przełożonego dyscyplinarnego, przekazując mu niezbędne materiały.

Art. 231. § 1. Obwinionemu prokuratorowi przysługują następujące uprawnienia:

1) stawienia się i odmowy stawiennictwa na wezwanie rzecznika dyscyplinarnego;
2) składania wyjaśnień, odmowy złożenia wyjaśnień, odpowiedzi na pytania i odmowy odpowiedzi na pytania;
3) złożenia pisemnych wyjaśnień, odnoszących się do czynu będącego przedmiotem postępowania wyjaśniającego;
4) składania wniosków o dokonanie czynności postępowania wyjaśniającego;

5) udziału w czynnościach postępowania wyjaśniającego;
6) zapoznania się z aktami postępowania wyjaśniającego.

§ 2. Rzecznik dyscyplinarny nie może odmówić uwzględnienia wniosku o przesłuchanie obwinionego prokuratora lub odebrania wyjaśnień pisemnych, chyba że wniosek w sposób oczywisty zmierza do nieuzasadnionego przedłużenia prowadzonego postępowania.

§ 3. W szczególnie uzasadnionym wypadku oraz ze względu na ważny interes postępowania wyjaśniającego, rzecznik dyscyplinarny może odmówić:
1) dopuszczenia do udziału w czynności prokuratora, którego czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające; w takiej sytuacji, na żądanie obwinionego prokuratora, przebieg czynności podlega rejestracji w trybie art. 147 Kodeksu postępowania karnego;
2) odmówić prokuratorowi, którego czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, zapoznania się z aktami w toku postępowania wyjaśniającego.

§ 4. Rzecznik dyscyplinarny odmawia sprowadzenia pozbawionego wolności prokuratora, którego czynu dotyczy postępowanie wyjaśniające, jeżeli spowodowałoby to poważne trudności.

§ 5. Decyzje określone w § 3 i 4 są podejmowane w formie zarządzeń, od którego nie przysługuje zażalenie.

Art. 232. Jeżeli w toku postępowania wyjaśniającego zasadna okaże się zmiana opisu czynu, którego dotyczy to postępowanie, lub jego kwalifikacji prawnej, rzecznik dyscyplinarny niezwłocznie informuje o tym prokuratora, którego dotyczy to postępowanie, oraz jego przełożonego dyscyplinarnego. Przepisy art. 230 § 1 i § 2 stosuje się.

Art. 233. § 1. Postępowanie wyjaśniające powinno być zakończone w ciągu 3 miesięcy.

§ 2. W razie niezakończenia postępowania wyjaśniającego w terminie określonym w § 1 rzecznik dyscyplinarny informuje o tym Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego, obwinionego, jego obrońcę i przełożonego dyscyplinarnego wskazując przyczyny niedotrzymania terminu oraz przewidywany termin zakończenia postępowania, a także czynności, które zamierza wykonać.

Art. 234. W postępowaniu dyscyplinarnym oraz o uchylenie immunitetu, obwiniony może ustanowić obrońcę spośród prokuratorów, sędziów, adwokatów lub radców prawnych, z zastrzeżeniem art. 212 § 2.

Art. 235. § 1. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny nie znajduje podstaw do złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego. Postanowienie zawiera uzasadnienie.

§ 2. Odpis postanowienia doręcza się przełożonemu dyscyplinarnemu i prokuratorowi, którego czynu dotyczyło postępowanie wyjaśniające, którym w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia służy zażalenie do Sądu Dyscyplinarnego.

§ 3. Zażalenie powinno być rozpoznane w terminie 3 miesięcy od dnia jego otrzymania.

Art. 236. § 1. Jeżeli postępowanie wyjaśniające potwierdziło popełnienie deliktu dyscyplinarnego przez prokuratora objętego postępowaniem wyjaśniającym, rzecznik dyscyplinarny składa wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do Sądu Dyscyplinarnego.

§ 2. Rzecznik dyscyplinarny doręcza obwinionemu odpis i niezwłocznie przekazuje do Sądu Dyscyplinarnego potwierdzenie doręczenia mu wniosku. O skierowaniu wniosku rzecznik dyscyplinarny informuje przełożonego dyscyplinarnego, który żądał wszczęcia postępowania wyjaśniającego.

§ 3. Wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej zawiera:

1) dane obwinionego;
2) dokładne określenie zarzucanego deliktu dyscyplinarnego i jego kwalifikację prawną,
3) uzasadnienie faktyczne i prawne;
4) wykaz dowodów, których przeprowadzenia na rozprawie głównej domaga się rzecznik dyscyplinarny wraz z określeniem okoliczności, które mają być udowodnione;
5) wskazanie, jakiego rodzaju rozstrzygnięcia się rzecznik domaga, co nie wiąże go w dalszym postępowaniu.

§ 4. Obwiniony może w terminie 21 dni od doręczenia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wnieść odpowiedź do Sądu Dyscyplinarnego, a także złożyć wnioski o przeprowadzenie określonych dowodów.

Oddział 2

Postępowanie sądowe

Art. 237. Sąd dyscyplinarny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące.

Art. 238. Przewodniczący składu orzekającego powinien wyznaczyć i przeprowadzić rozprawę bez nieuzasadnionej zwłoki.

Art. 239. Protokół rozprawy lub posiedzenia przed sądem dyscyplinarnym spisuje pracownik sekretariatu sądu dyscyplinarnego lub inna osoba upoważniona przez przewodniczącego sądu dyscyplinarnego.

Art. 240. § 1. Między doręczeniem stronom zawiadomienia a terminem rozprawy powinno upłynąć co najmniej 7 dni. W razie niezachowania tego terminu rozprawa na wniosek strony, zgłoszony przed rozpoczęciem przewodu sądowego, ulega przerwaniu. Zawiadomienie strony może nastąpić przez pocztę elektroniczną na jej adres służbowy, a w przypadku obwinionego prokuratora także na inny adres poczty elektronicznej lub poczty tradycyjnej, jeżeli zostanie przez niego wskazany; przepisu art.132 § 4 Kodeksu postępowania karnego nie stosuje się.

§ 2. Obwiniony ma prawo brać udział w rozprawie. Niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

§ 3. Obecność rzecznika dyscyplinarnego na rozprawie jest obowiązkowa.

§ 4. Rozprawa ulega przerwaniu, jeżeli osoba uprawniona nie stawiła się, a zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że niestawiennictwo wynikło z powodu przeszkód żywiołowych lub innych wyjątkowych przyczyn.

§ 5. W razie niestawiennictwa obwinionego, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w § 4, nie może on w środku odwoławczym formułować zarzutu obrazy prawa procesowego co do przeprowadzenia, nieprzeprowadzenia albo sposobu przeprowadzania dowodu w toku tej rozprawy.

Art. 241. § 1. Postępowanie dyscyplinarne przed sądem dyscyplinarnym toczy się jawnie.

§ 2. Sąd dyscyplinarny może wyłączyć jawność postępowania dyscyplinarnego w całości lub w części także ze względu na możliwość naruszenia ważnego interesu postępowania przygotowawczego pozostającego w związku ze sprawą dyscyplinarną.

§ 3. W razie wyłączenia jawności postępowania dyscyplinarnego orzeczenie ogłaszane jest jawnie. Uzasadnienie orzeczenia przedstawia się jawnie tylko w możliwym zakresie.

§ 4. Orzeczenie sądu dyscyplinarnego kończące prawomocnie:

1) postępowanie w sprawie dyscyplinarnej;
2) postępowanie w przedmiocie zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych;
3) postępowanie w przedmiocie wyrażenia zgody na pociągniecie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub na jego tymczasowe aresztowanie

– podaje się do wiadomości publicznej przez jego zamieszczenie go na stronie internetowej Prokuratury Generalnej. Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego Prokuratorów wydaje w tym celu niezwłocznie zarządzenie.

§ 5. Zamieszczeniu podlega sentencja orzeczenia z wyłączeniem imienia i nazwiska prokuratora, którego dotyczy orzeczenie, z wyjątkiem w przypadku, o którym mowa w § 4 pkt 1 w odniesieniu do:

1) orzeczenia skazującego na karę pozbawienia stanowiska prokuratora;
2) orzeczenia uniewinniającego – na wniosek obwinionego prokuratora.

Art. 242. § 1. Przewodniczący składu orzekającego Sądu Dyscyplinarnego, uznając na podstawie materiału zebranego przez rzecznika dyscyplinarnego, że okoliczności przewinienia dyscyplinarnego i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a wystarczające będzie wymierzenie jednej z kar określonych w art. 204 § 1 pkt 1–3 albo odstąpienie od wymierzenia kary, może wydać jednoosobowo orzeczenie dyscyplinarne nakazowe na posiedzeniu bez udziału stron. Sąd Dyscyplinarny sporządza z urzędu uzasadnienie tylko w zakresie wymierzonej kary lub odstąpienia od jej wymierzenia.

§ 2. W orzeczeniu dyscyplinarnym nakazowym niedopuszczalne jest orzeczenie środków, o których mowa w art. 204 § 3–5.

§ 3. Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego doręcza niezwłocznie odpis orzeczenia dyscyplinarnego nakazowego wraz z uzasadnieniem obwinionemu, rzecznikowi dyscyplinarnemu oraz Prokuratorowi Generalnemu.

§ 4. W przypadku wniesienia do Sądu Dyscyplinarnego sprzeciwu przez obwinionego, rzecznika dyscyplinarnego lub Prokuratora Generalnego, w terminie zawitym 7 dni od doręczenia orzeczenia dyscyplinarnego nakazowego, orzeczenie traci moc, a sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Art. 243. § 1. Obwiniony do chwili rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie może złożyć wniosek o wydanie orzeczenia dyscyplinarnego skazującego i wymierzenie mu określonej kary dyscyplinarnej a także środków dyscyplinarnych bez przeprowadzania postępowania dowodowego.

§ 2. Sąd Dyscyplinarny może uwzględnić wniosek o wydanie orzeczenia dyscyplinarnego skazującego, gdy okoliczności popełnienia deliktu dyscyplinarnego nie budzą wątpliwości, a dobro służby się temu nie sprzeciwia; uwzględnieniu wniosku nie stoi na przeszkodzie

sprzeciw rzecznika dyscyplinarnego. Sąd Dyscyplinarny może uzależnić uwzględnienie wniosku obwinionego od dokonania w nim wskazanej przez siebie zmiany.

§ 3. W razie wydania orzeczenia dyscyplinarnego skazującego obwiniony nie może podstawą odwołania uczynić zarzutów, o których mowa w art. 438 pkt. 3–4 Kodeksu postępowania karnego.

Art. 244. W przypadku uznania za oczywiście niesłuszne umorzenia przez rzecznika dyscyplinarnego postępowania wyjaśniającego, Sąd Dyscyplinarny po rozpoznaniu sprawy zamieszcza w sentencji postanowienia stwierdzenie tej okoliczności.

Art. 245. Jeżeli w toku rozprawy ujawni się inne przewinienie dyscyplinarne oprócz objętego wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, Sąd Dyscyplinarny może wydać co do tego przewinienia orzeczenie tylko za zgodą rzecznika dyscyplinarnego i obwinionego. W razie braku zgody Sąd Dyscyplinarny przekazuje materiały w tym zakresie przełożonemu dyscyplinarnemu prokuratora.

Art. 246. § 1. Uzasadnienie orzeczenia dyscyplinarnego Sądu Dyscyplinarnego sporządza się na piśmie na wniosek Prokuratora Generalnego, rzecznika dyscyplinarnego lub obwinionego albo jego obrońcy w terminie 21 dni od dnia jego otrzymania. W sprawie zawiłej lub z innej ważnej przyczyny, w razie niemożności sporządzenia uzasadnienia w terminie, Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego może przedłużyć ten termin na czas oznaczony.

§ 2. Termin do złożenia wniosku, o którym mowa w § 1, wynosi 7 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia.

§ 3. Uzasadnienie orzeczenia wydanego przez Sąd Dyscyplinarny podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego. Podpis może zostać złożony za pomocą podpisu elektronicznego.

§ 4. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się wnioskodawcy oraz Prokuratorowi Generalnemu.

Art. 247. § 1. Od orzeczenia dyscyplinarnego Sądu Dyscyplinarnego przysługuje odwołanie Prokuratorowi Generalnemu, obwinionemu i jego obrońcy oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu. Odwołanie powinno być rozpoznane w terminie 3 miesięcy od dnia jego wniesienia do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

§ 2. Termin do wniesienia odwołania wynosi 30 dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu orzeczenia dyscyplinarnego z uzasadnieniem.

§ 3. Prokuratorowi Generalnemu doręcza się orzeczenie odwoławcze wraz z uzasadnieniem w każdym przypadku, gdy uzasadnienie zostało sporządzone.

Art. 248. Uzasadnienie orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego nie może być przedmiotem zaskarżenia.

Art. 249. Strony mają prawo wziąć udział w rozprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym. Przepisy art. 240 stosuje się odpowiednio.

Art. 250. § 1. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny stronom i Prokuratorowi Generalnemu przysługuje kasacja do Izby Karnej Sądu Najwyższego.

§ 2. Kasacja może być wniesiona z powodu:

1) uchybień wymienionych w art. 439 Kodeksu postępowania karnego lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia;
2) rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej, z wyjątkiem kary upomnienia.

§ 3. Termin do wniesienia kasacji wynosi 30 dni od daty doręczenia orzeczenia dyscyplinarnego z uzasadnieniem. Kasację wnosi się za pośrednictwem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego. Od kasacji nie uiszcza się opłaty sądowej.

§ 4. Kasacja może być również podpisana przez obwinionego prokuratora albo przez prokuratora lub sędziego pełniącego funkcję obrońcy obwinionego.

§ 5. Uprawnienie Prokuratora Generalnego, o którym mowa w art. 521 § 1 Kodeksu postępowania karnego, nie ma zastosowania.

§ 6. Prawomocne orzeczenie dyscyplinarne, od którego skutecznie wniesiono kasację, nie podlega wykonaniu do czasu jej rozpoznania w zakresie:

1) orzeczenia kary, o której mowa w art. 204 § 1 pkt 4;
2) orzeczenia środka dyscyplinarnego, o którym mowa w art. 204 § 5.

Art. 251. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację na rozprawie w składzie trzech sędziów.

Art. 252. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa.

Oddział 3

Postępowanie po uprawomocnieniu się orzeczenia dyscyplinarnego

Art. 253. § 1. Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego przesyła niezwłocznie odpis prawomocnego orzeczenia wraz z uzasadnieniem Prokuratorowi Generalnemu lub właściwemu prokuratorowi okręgowemu w celu wykonania orzeczenia.

§ 2. Odpis prawomocnego orzeczenia skazującego na karę dyscyplinarną oraz orzeczenia, w którym odstąpiono od wymierzenia kary, dołącza się do akt osobowych prokuratora. Do akt osobowych dołącza się również na wniosek prokuratora orzeczenia dyscyplinarne uniewinniające go od deliktów dyscyplinarnych oraz postanowienia o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przeciwko niemu.

Art. 254. § 1. Po upływie:

1) roku – od dnia uprawomocnienia się orzeczenia skazującego na karę przewidzianą w art. 204 § 1 pkt 1 lub art. 209 § 3 pkt 1;
2) 3 lat – od dnia uprawomocnienia się orzeczenia skazującego na kary przewidziane w art. 204 § 1 pkt. 2–3 lub art. 209 § 3 pkt. 2–3

– Prokurator Generalny lub właściwy prokurator okręgowy, z urzędu lub na wniosek ukaranego prokuratora, zarządza usunięcie odpisu orzeczenia z jego akt osobowych, jeżeli w tym okresie nie wydano przeciwko niemu innego orzeczenia skazującego albo odstępującego od wymierzenia kary (zatarcie skazania).

§ 2. Kara pozbawienia stanowiska prokuratora podlega zatarciu po upływie 5 lat od jej wymierzenia, co nie wpływa na skutek, o którym mowa w art. 204 § 7 pkt 3. Informacja o skazaniu nie podlega usunięciu z teczki osobowej prokuratora.

§ 3. Zatarcie skazania nie wpływa na skutki, o których mowa w art. 204 § 7 pkt 1 i 2 oraz § 9.

Art. 255. § 1. Prokurator Generalny, rzecznik dyscyplinarny oraz skazany prokurator mogą wystąpić do Sądu dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie kończące postępowanie, o wznowienie postępowania dyscyplinarnego.

§ 2. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego na niekorzyść obwinionego może nastąpić, jeżeli umorzenie postępowania lub wydanie orzeczenia nastąpiło wskutek przestępstwa.

§ 3. Wznowienie postępowania na korzyść skazanego prokuratora może nastąpić, w tym także po jego śmierci, jeżeli wyjdą na jaw nowe okoliczności lub dowody, które mogłyby uzasadniać:

1) uniewinnienie;
2) wymierzenie kary łagodniejszej, jeżeli orzeczono karę pozbawienia stanowiska prokuratora.

§ 4. W razie śmierci skazanego prokuratora wniosek o wznowienie postępowania mogą złożyć jego małżonek, krewni w linii prostej, rodzeństwo, przysposabiający lub przysposobiony oraz rzecznik dyscyplinarny lub Prokurator Generalny. W razie ubezwłasnowolnienia prokuratora wniosek na jego korzyść może złożyć także ustanowiony opiekun lub kurator.

§ 5. Na postanowienie oddalające wniosek lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje zażalenie, chyba że orzekł o tym Wyższy Sąd Dyscyplinarny lub Sąd Najwyższy.

Rozdział 5

Zawieszenie prokuratora w czynnościach służbowych i obniżenie wynagrodzenia

Art. 256. § 1. Prokurator może być w każdym czasie zawieszony w czynnościach służbowych na okres do 6 miesięcy:

1) jeżeli z uwagi na charakter zachowania mogącego nosić znamiona przewinienia dyscyplinarnego konieczne jest natychmiastowe odsunięcie go od wykonywania obowiązków;
2) w przypadku choćby nieprawomocnego zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej;
3) gdy został złożony do właściwego sądu wniosek o ubezwłasnowolnienie prokuratora.

§ 2. Prawo zawieszenia w czynnościach na okres, o którym mowa w § 1, przysługuje przełożonemu dyscyplinarnemu w stosunku do podległych prokuratorów. W postanowieniu określa się czas trwania zawieszenia oraz wysokość obniżenia wynagrodzenia stosownie do art. 259 § 1 i 2.

§ 3. Prokurator zawieszony w czynnościach służbowych nie może realizować żadnych czynności służbowych ani innych uprawnień wynikających z zajmowania stanowiska prokuratora.

§ 4. Na postanowienie o zawieszeniu w czynnościach służbowych i obniżeniu wynagrodzenia prokuratorowi, którego ono dotyczy, przysługuje zażalenie do Sądu Dyscyplinarnego, od którego orzeczenia środek odwoławczy nie przysługuje. Zażalenie powinno zostać rozpoznane w ciągu 30 dni od jego wniesienia. Sąd Dyscyplinarny utrzymując zawieszenie w mocy może zmienić wysokość obniżenia wynagrodzenia.

§ 5. Do czasu skierowania wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do Sądu Dyscyplinarnego zawieszenie prokuratora w czynnościach służbowych i obniżenie wynagrodzenia może być w każdy czasie uchylone przez przełożonego dyscyplinarnego.

Art. 257. § 1. Zawieszenie prokuratora w czynnościach, w uzasadnionych przypadkach, może być przedłużone na wniosek Prokuratora Generalnego, przełożonego dyscyplinarnego lub rzecznika dyscyplinarnego przez Sąd Dyscyplinarny na dalszy, niezbędny okres, jednakże każdorazowo nie dłuższy niż 6 miesięcy.

§ 2. Po skierowaniu wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, decyzje w przedmiocie przedłużenia zawieszenia prokuratora w czynnościach podejmuje z urzędu sąd dyscyplinarny, każdorazowo na czas nie dłuższy niż 6 miesięcy. Sąd dyscyplinarny może w każdym czasie z urzędu uchylić zawieszenie prokuratora w czynnościach.

§ 3. Na postanowienia, o których mowa w § 1 i 2, prokuratorowi, którego zawieszenie dotyczy oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu, przysługuje zażalenie. Zażalenie rozpoznaje Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

§ 4. Jeżeli postanowienie, o którym mowa w § 2, wydał Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zażalenie rozpoznaje ten sam Sąd w równorzędnym składzie.

§ 5. Zażalenie powinno zostać rozpoznane w ciągu 30 dni od jego wniesienia.

Art. 258. § 1. Zawieszenie w czynnościach ustaje z mocy prawa w razie:

1) prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego;
2) w razie uniewinnienia, choćby nieprawomocnego, prokuratora w postępowaniu dyscyplinarnym.

§ 2. Łączny okres zawieszenia prokuratora w czynnościach służbowych nie może przekroczyć:

1) 18 miesięcy – do chwili wydania orzeczenia dyscyplinarnego przez Sąd Dyscyplinarny;
2) 24 miesięcy – do chwili wydania orzeczenia dyscyplinarnego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

§ 3. Do okresu zawieszenie nie wlicza się czasu:

1) w którym prokurator był lub jest niezdolny do udziału w czynnościach postępowania dyscyplinarnego z uwagi na stan zdrowia potwierdzony opinią biegłych;
2) stosowania wobec prokuratora tymczasowego aresztowania;
3) oczekiwania na opinię biegłego w zakresie bezpośrednio związanym z rozstrzygnięciem o odpowiedzialności dyscyplinarnej lub karnej prokuratora w sprawie, w związku z którą nastąpiło jego zawieszenie w czynnościach.

Art. 259. § 1. Wraz z zawieszeniem w czynnościach służbowych wysokość wynagrodzenia zasadniczego, powiększonego o dodatek za długoletnią pracę, przysługującego

prokuratorowi ulega obniżeniu w granicach od 20% do 50% tej kwoty brutto. Obniżenie wynagrodzenia następuje od miesiąca następującego po miesiącu, w którym postanowienie o zawieszeniu uprawomocniło się. W okresie zawieszenia prokuratorowi nie przysługują dodatki funkcyjne.

§ 2. Podejmując decyzję w przedmiocie wysokości obniżenia wynagrodzenia, organ zawieszający, a w razie złożenia zażalenia sąd dyscyplinarny, bierze pod uwagę przede wszystkim stopień uprawdopodobnienia popełnienia przez prokuratora deliktu dyscyplinarnego lub przestępstwa, a także przebieg dotychczasowej służby prokuratorskiej oraz mogą rozważyć podnoszone przez prokuratora okoliczności dotyczące jego sytuacji osobistej.

§ 3. W razie przedłużenia okresu zawieszenia sąd dyscyplinarny orzeka o utrzymaniu dotychczasowej wysokości obniżenia wynagrodzenia albo o jego zmniejszeniu lub zwiększeniu, w granicach i w sposób wskazany w § 1 i 2.

§ 4. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne lub postępowanie karne w sprawie, w związku z którą nastąpiło zawieszenie prokuratora w czynnościach i obniżenie wynagrodzenia, zostało umorzone, albo zakończyło się uniewinnieniem, prokuratorowi wypłaca się zatrzymaną część wynagrodzenia, w tym ewentualne dodatki funkcyjne, których został pozbawiony, wraz z ustawowymi odsetkami.

§ 5. Obniżenie wynagrodzenia ustaje z mocy prawa w razie ustania zawieszenia w czynnościach.

Art. 260. § 1. W przypadku wyrażenia przez Sejm zgody na pociągnięcie Prokuratora Generalnego do odpowiedzialności karnej, Sejm na wniosek Krajowej Rady Prokuratury lub Rzecznika Dyscyplinarnego wyznaczonego przez Krajową Radę Prokuratury, może zawiesić Prokuratora Generalnego w czynnościach do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego przeciwko niemu. Zawieszenie w czynnościach może zostać uchylone w tym samym trybie.

§ 2. W okresie zawieszenia wynagrodzenie Prokuratora Generalnego podlega obniżeniu o 50 %.

Rozdział 6

Immunitet prokuratorski

Art. 261. § 1. Prokurator Generalny nie może być pociągnięty bez zgody Sejmu do odpowiedzialności karnej. Zgodę na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej Sejm wyraża bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

§ 2. Prokurator Generalny nie może być zatrzymany lub aresztowany bez zgody Sejmu, z wyjątkiem ujęcia go na gorącym uczynku przestępstwa i jeżeli jego zatrzymanie jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się Marszałka Sejmu, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

§ 3. W przypadku zaistnienia dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa przez Prokuratora Generalnego szef jednostki, w której prokurator prowadzący śledztwo pełni służbę, niezwłocznie zawiadamia o tym Przewodniczącego Krajowej Rady Prokuratury, który niezwłocznie powiadamia Marszałka Sejmu.

§ 4. Do wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej oraz na zatrzymanie lub na tymczasowe aresztowanie Prokuratora Generalnego stosuje się odpowiednio art. 262 § 4–7, art. 263 oraz art. 265–272.

Art. 262. § 1. Prokurator nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej bez zgody sądu dyscyplinarnego.

§ 2. Prokurator nie może być zatrzymany lub tymczasowo aresztowany bez zgody sądu dyscyplinarnego. Nie dotyczy to zatrzymania na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa. O zatrzymaniu niezwłocznie powiadamia się przełożonego dyscyplinarnego, który może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

§ 3. O zatrzymaniu prokuratora Prokuratury Europejskiej, niezwłocznie zawiadamia się Prokuratora Generalnego oraz Europejskiego Prokuratora Generalnego, którzy mogą nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

§ 4. Przy czynności przeszukania osoby prokuratora, albo jego miejsca pobytu lub środka transportu użytkowanego przez niego obecny musi być szef jednostki, lub inny prokurator, chyba że zachodzi obawa, że zaniechanie niezwłocznego przeszukania może spowodować zagrożenie dla życia lub zdrowia osoby przeszukiwanej lub innej osoby.

§ 5. W przypadku konieczności zabezpieczenia prywatnego lub służbowego urządzenia informatycznego lub telekomunikacyjnego użytkowanego przez prokuratora, organ prowadzący czynność dokonuje jego fizycznego zatrzymania i przekazuje go niezwłocznie

sądowi lub prokuratorowi prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie karne. Przeszukanie lub oględziny takiego urządzenia przeprowadza wyłącznie sąd, prokurator lub powołany przez nich biegły.

§ 6. W razie podejrzenia popełnienia przez prokuratora przestępstwa lub wykroczenia po spożyciu alkoholu lub pod wpływem środka odurzającego, substancji psychotropowej albo nowej substancji psychoaktywnej lub środka zastępczego, stosuje się tryb postępowania przewidziany w art. 47 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

§ 7. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się także do prokuratorów w stanie spoczynku.

Art. 263. § 1. Stronami postępowania o uchylenie immunitetu są wnioskodawca oraz prokurator, którego dotyczy wniosek.

§ 2. Wniosek o uchylenie immunitetu prokuratora oraz wniosek o zezwolenie na jego zatrzymanie tymczasowe aresztowanie mogą zostać złożone łącznie.

§ 3. Postanowienie w przedmiocie uchylenia immunitetu prokuratora oraz postanowienie w przedmiocie zezwolenia na jego zatrzymanie lub tymczasowe aresztowanie zawiera rozstrzygnięcie wraz z uzasadnieniem, z zastrzeżeniem art. 98 § 2 Kodeksu postępowania karnego.

§ 4. Od prawomocnego postanowienia sądu dyscyplinarnego w przedmiocie uchylenia immunitetu lub wniosku o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie prokuratora kasacja nie przysługuje.

Art. 264. Do czasu rozpoznania wniosku o wyrażenie zgody na pociągniecie do odpowiedzialności karnej lub wniosku o tymczasowe aresztowanie prokuratora Sąd Dyscyplinarny może polecić niezwłoczne zwolnienie zatrzymanego prokuratora.

Art. 265. § 1. Sąd dyscyplinarny wyraża zgodę na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora, jeżeli zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa.

§ 2. Do czasu wyrażenia zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora można wobec prokuratora podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki, zawiadamiając o tym niezwłocznie szefa jednostki, a w przypadku powadzenia tych czynności wobec szefa jednostki Prokuratury, zawiadamiając Prokuratora Generalnego.

Art. 266. § 1. Wniosek o uchylenie immunitetu prokuratora oraz Prokuratora Generalnego podpisuje prokurator. Jeżeli wniosek nie pochodzi od prokuratora, podpisuje go pełnomocnik będący adwokatem albo radcą prawnym.

§ 2. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu lub wniosek o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie prokuratora nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w Kodeksie postępowania karnego, Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego odmawia, w drodze zarządzenia, jego przyjęcia. Na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku przysługuje zażalenie do Sądu Dyscyplinarnego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia.

§ 3. Sąd Dyscyplinarny rozpoznaje wniosek na posiedzeniu w terminie 30 dni od dnia jego otrzymania. Posiedzenie odbywa się z wyłączeniem jawności.

§ 4. Sąd Dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. Sąd Dyscyplinarny na posiedzeniu może dopuścić dodatkowe dowody pod warunkiem, że nie spowoduje to przerwy w posiedzeniu.

§ 5. Niedopuszczalne jest ponowienie wniosku o uchylenie immunitetu opartego na tych samych faktach i dowodach, co wniosek uprzednio nieuwzględniony.

§ 6. Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego doręcza wniosek prokuratorowi, którego on dotyczy, pouczając o możliwości złożenia pisemnego oświadczenia odnoszącego się do wniosku w terminie 7 dni od jego doręczenia lub osobistego stawiennictwa na posiedzeniu w celu złożenia wyjaśnień. Stawiennictwo stron nie jest obowiązkowe.

§ 7. Prokurator, którego dotyczy postępowanie, ma prawo wglądu do dokumentów, które zostały załączone do wniosku. Jeżeli prokurator kierujący wniosek do Sądu Dyscyplinarnego zastrzegł, że dokumenty te lub ich część nie mogą być udostępnione z uwagi na dobro postępowania przygotowawczego, w przedmiocie zastrzeżenia rozstrzyga ten Sąd, a jego postanowienie w tym zakresie jest ostateczne. W przypadku wniosku o zgodę na tymczasowe aresztowanie prokuratora art. 249a Kodeksu postępowania karnego stosuje się.

§ 8. Postanowienie w przedmiocie uchylenia immunitetu prokuratora oraz Prokuratora Generalnego, a także postanowienie w przedmiocie zezwolenia na jego tymczasowe aresztowanie doręcza się niezwłocznie wnioskodawcy oraz prokuratorowi, którego dotyczy wniosek. W sprawach dotyczących prokuratora Prokuratury Europejskiej doręcza się je również Europejskiemu Prokuratorowi Generalnemu.

Art. 267. Orzekając w sprawie, o której mowa w art. 262 § 1, sąd dyscyplinarny może poprzestać na oświadczeniu prokuratora, że wnosi on o uchylenie immunitetu. Złożenie

oświadczenia nie wyłącza prawa do zaskarżenia postanowienia, chyba że oświadczenie złożono przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym.

Art. 268. § 1. Na postanowienia w przedmiocie uchylenia immunitetu lub zgody na tymczasowe aresztowanie stronom w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia przysługuje zażalenie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego. Zażalenie składa się za pośrednictwem Sądu Dyscyplinarnego.

§ 2. Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego przesyła odpis zażalenia stronie przeciwnej postępowania, której przysługuje prawo do złożenia pisemnej odpowiedzi w terminie 7 dni.

Art. 269. Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeka na posiedzeniu. Niestawiennictwo stron nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy, chyba że ten sąd postanowi inaczej.

Art. 270. § 1. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu i wyrażenie zgody na tymczasowe aresztowanie dotyczy prokuratora pozostającego zatrzymanym, Sąd Dyscyplinarny rozstrzyga w przedmiocie wniosku w terminie umożliwiającym złożenie wniosku o tymczasowe aresztowanie do sądu powszechnego, o którym mowa w art. 248 § 1 Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu dotyczy prokuratora ujętego na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, Sąd Dyscyplinarny rozstrzyga niezwłocznie w przedmiocie wniosku po jego złożeniu.

§ 3. Przewodniczący Sądu Dyscyplinarnego ustala plan dyżurów sędziów tego Sądu na potrzeby rozstrzygania w sprawach, o których mowa w § 1 i 2.

Art. 271. Postępowanie przygotowawcze przeciwko prokuratorowi prowadzi prokurator, z zastrzeżeniem art. 311 § 2 Kodeksu postępowania karnego. Czynności, o których mowa w art. 308 § 2 Kodeksu postępowania karnego, może przeprowadzić wyłącznie prokurator.

Art. 272. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym Dziale stosuje się odpowiednio przepisy części ogólnej Kodeksu karnego oraz odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

DZIAŁ VI

DZIAŁALNOŚĆ PROKURATURY

Rozdział 1

Zasady ogólne

Art. 273. § 1. Zadania w zakresie działalności na rzecz wymiaru sprawiedliwości oraz ochrony praworządności Prokurator Generalny i pozostali prokuratorzy realizują przez:

1) sprawowanie funkcji oskarżyciela publicznego przed sądami w sprawach karnych;
2) prowadzenie lub nadzorowanie postępowań przygotowawczych w sprawach karnych;
3) wykonywanie czynności zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji prokuratora, wynikających z ustaw;
4) udział w rozstrzyganiu przez Sąd Najwyższy zagadnień prawnych w zakresie wynikającym z odrębnych ustaw;
5) inicjowanie kontroli konstytucyjnej aktów prawa i udział w postępowaniach przed Trybunałem Konstytucyjnym;
6) zaskarżanie do sądu niezgodnych z prawem decyzji administracyjnych oraz udział w postępowaniu sądowym w sprawach zgodności z prawem takich decyzji;
7) powiadamianie właściwych organów o nieprawidłowościach w działaniu instytucji publicznych lub podmiotów prywatnych realizujących zadania w sferze publicznej i okolicznościach sprzyjających popełnianiu przestępstw lub innych naruszeń prawa;
8) wytaczanie powództw w sprawach cywilnych oraz składanie wniosków i udział w postępowaniu sądowym w sprawach cywilnych, jeżeli tego wymaga ochrona praworządności, interesu społecznego, własności lub praw obywateli;
9) podejmowanie środków przewidzianych prawem, zmierzających do prawidłowego i jednolitego stosowania prawa w postępowaniu sądowo-administracyjnym, w sprawach o wykroczenia oraz w innych postępowaniach przewidzianych przez ustawę;
10) opiniowanie projektów aktów normatywnych;
11) współpracę z organami państwowymi, państwowymi jednostkami organizacyjnymi, instytucjami naukowymi i organizacjami społecznymi w zapobieganiu przestępczości i innym naruszeniom prawa;
12) współpracę i udział w działaniach podejmowanych przez organizacje międzynarodowe lub ponadnarodowe oraz zespoły międzynarodowe, działające na podstawie umów

międzynarodowych, w tym umów konstytuujących organizacje międzynarodowe, ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską.

§ 2. Prokuratorzy wykonują również inne czynności przewidziane w ustawach.

Art. 274. § 1. W jednostkach Prokuratury mogą być tworzone komórki organizacyjne lub samodzielne stanowiska prokuratorskie ukierunkowane na prowadzenie w pierwszej kolejności postępowań przygotowawczych dotyczących określonej jednej lub kilku kategorii spraw.

§ 2. W komórkach organizacyjnych, o których mowa w § 1, należy zapewnić pełnienie służby prokuratorskiej przez osoby posiadające odpowiednie predyspozycje i kwalifikacje sprzyjające skutecznej i sprawnej realizacji zadań służbowych objętych właściwością komórki.

Art. 275. § 1. Prokurator wykonuje czynności oskarżyciela publicznego przed wszystkimi sądami. Może również wykonywać te czynności w sprawach wniesionych do sądu przez innych oskarżycieli.

§ 2. Prokurator wnosi, w wypadkach przewidzianych w ustawach, środki odwoławcze i środki zaskarżenia od orzeczeń sądowych, choćby nie realizował funkcji oskarżyciela publicznego przed sądem pierwszej lub drugiej instancji.

Art. 276. § 1. Prokurator prowadzi postępowanie przygotowawcze albo wykonuje czynności wynikające z ustaw zastrzeżone do jego wyłącznej kompetencji w takim postępowaniu prowadzonym przez inne organy.

§ 2. Prokurator prowadzi postępowanie przygotowawcze w formie dochodzenia tylko w wyjątkowym, szczególnie uzasadnionym wypadku.

Art. 277. § 1. Postępowanie przygotowawcze może być także prowadzone wyłącznie w formie elektronicznej.

§ 2. Prokurator może wnosić do sądu pisma procesowe wraz z materiałami takiego postępowania przygotowawczego sporządzone w formie elektronicznej bez konieczności składania ich w formie papierowej.

§ 3. Dokumenty sporządzone w formie elektronicznej prokurator opatruje kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Art. 278. § 1. Prokurator może podejmować w postępowaniu czynności w sposób zdalny.

§ 2. Prokurator na swoje żądanie uczestniczy zdalnie w postępowaniu przed sądem.

Art. 279. § 1. Prokurator może posługiwać się podpisem elektronicznym w czynnościach procesowych oraz w pozostałych czynnościach służbowych.

§ 2. Podpis elektroniczny prokurator uzyskuje za pośrednictwem właściwego prokuratora okręgowego albo Prokuratora Generalnego.

Art. 280. W razie niewykonania polecenia prokuratora przez funkcjonariusza, jego zwierzchnik, na wniosek szefa jednostki, wszczyna postępowanie służbowe lub dyscyplinarne, przesyłając właściwemu prokuratorowi odpis decyzji w tym zakresie w terminie 7 dni od otrzymania zawiadomienia, a także informuje prokuratora o sposobie zakończenia sprawy.

Art. 281. § 1. Prokurator Generalny lub prokurator okręgowy może powołać, w celu prowadzenia lub nadzorowania postępowania przygotowawczego, zespół śledczy, wyznaczając spośród nich kierownika. W skład zespołu, w uzgodnieniu z właściwym organem, mogą być powołani także funkcjonariusze innych służb państwowych.

§ 2. Jeżeli w skład zespołu wchodzą prokuratorzy wykonujący obowiązki służbowe w jednostkach Prokuratury różnych szczebli lub okręgów, zespół powołuje Prokurator Generalny, a w przypadku zespołu prokuratorów z prokuratur rejonowych jednego okręgu – prokurator okręgowy tego okręgu.

Art. 282. § 1. Udział prokuratora w postępowaniu cywilnym, administracyjnym, w sprawach o wykroczenia oraz w innych postępowaniach określają odrębne ustawy.

§ 2. Prokurator w ramach czynności służbowych w postępowaniu cywilnym, sądowo-administracyjnym i administracyjnym zwolniony jest z ponoszenia opłat i kosztów.

Art. 283. § 1. W zakresie i w sposób przewidziany w ustawach odrębnych prokuratorzy sprawują nadzór nad zgodnością z prawem inicjowania i przeprowadzania czynności operacyjno-rozpoznawczych przez uprawnione do tego organy ścigania przez wgląd w materiały inicjujące lub zgromadzone w toku tych działań, w warunkach przewidzianych dla przekazywania, przechowywania i udostępniania informacji niejawnych.

§ 2. Prokurator Generalny, Zastępca Prokuratora Generalnego, dyrektor departamentu Prokuratury Generalnej, prokurator okręgowy, a także naczelnik biura śledczego Departamentu Bezpieczeństwa Państwa mogą zwrócić się o przeprowadzenie czynności operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych przez właściwe organy, jeżeli pozostawałyby one w bezpośrednim związku z toczącym się postępowaniem przygotowawczym. Prokurator, który złożył wniosek, oraz prokurator prowadzący lub nadzorujący śledztwo, którego dotyczą czynności, mogą zapoznać się z materiałami zgromadzonymi w toku takich czynności.

§ 3. W razie odmowy przeprowadzenia czynności, o których mowa w § 2, organ, który otrzymał wniosek, wskazuje pisemnie powody odmowy.

§ 4. Jeżeli zostały spełnione warunki, o których mowa w art. 30 ust. 5 rozporządzenia 2017/1939, prokurator Prokuratury Europejskiej prowadzący lub nadzorujący postępowanie europejskie, o którym mowa w art. 577a pkt 1 Kodeksu postępowania karnego (postępowanie europejskie), jak również inne postępowanie co do przestępstw pozostających we właściwości Prokuratury Europejskiej może zwrócić się do Prokuratora Generalnego z żądaniem zainicjowania czynności, o których mowa w § 2. Prokurator Generalny w przypadku spełnienia ustawowych przesłanek stosowania czynności, o których mowa w art. 30 ust. 1 lit. e lub f rozporządzenia 2017/1939, uwzględnia żądanie, a może je uwzględnić w odniesieniu do innych czynności.

§ 5. Udostępnienie przekazanych materiałów uzyskanych w wyniku czynności zainicjowanych na podstawie § 4 następuje w kancelarii tajnej obsługującej biuro delegowanego prokuratora europejskiego. Materiały są udostępniane prokuratorowi Prokuratury Europejskiej prowadzącemu lub nadzorującemu postępowanie, w którym wystąpiono z żądaniem na podstawie § 4, oraz Prokuratorowi Generalnemu.

Rozdział 2

Niektóre szczególne kompetencje i formy realizacji zadań

Art. 284. Prokurator Generalny może wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem, o którym mowa w art. 191 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 285. Prokurator Generalny może przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek w przedmiocie ułaskawienia osoby skazanej przez sąd, w trybie i na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

Art. 286. Jeżeli uchwała lub zarządzenie organu samorządu terytorialnego albo rozporządzenie wojewody są niezgodne z prawem, prokurator zwraca się do organu, który je wydał, o ich zmianę albo uchylenie, a w przypadku odmowy kieruje wniosek o uchylenie do właściwego organu nadzoru; w przypadku uchwały lub zarządzenia organu samorządu terytorialnego prokurator może także wystąpić o stwierdzenie ich nieważności do sądu administracyjnego.

Art. 287. § 1. Prokurator Generalny może:

1) występować z wnioskiem do naczelnych i centralnych organów administracji państwowej o podjęcie środków w celu usprawnienia działalności podległych im organów w zakresie postępowania przygotowawczego;

2) występować z wnioskiem do właściwego organu o podjęcie odpowiednich działań, w tym o rozważenie zasadności wydania albo zmiany określonych przepisów w celu przeciwdziałania przestępczości, jeżeli w toku działań podejmowanych przez prokuratorów ujawnione zostaną istotne okoliczności sprzyjające popełnianiu przestępstw.

§ 2. Uprawnienia określone w § 1 przysługują prokuratorom okręgowym w obrębie ich właściwości miejscowej w stosunku do wojewodów, terenowych organów administracji niezespolonej o zasięgu wojewódzkim, a także niższych szczebli oraz organów samorządu terytorialnego wszystkich szczebli, a prokuratorom rejonowym w obrębie ich właściwości miejscowej w stosunku do powiatowych i gminnych organów samorządu terytorialnego oraz terenowych organów administracji niezespolonej o zasięgu powiatowym lub gminnym.

§ 3. Organ, do którego zwrócił się prokurator, jest obowiązany w terminie 45 dni od daty otrzymania wystąpienia zawiadomić prokuratora o podjętych środkach, o których mowa w § 1 i 2.

Art. 288. § 1. W przypadku, gdy postępowanie przygotowawcze ujawni istnienie okoliczności sprzyjających popełnianiu przestępstw lub utrudniających ich ujawnianie, prokurator kieruje wystąpienie do odpowiedniego organu.

§ 2. W wystąpieniu prokurator może żądać również przeprowadzenia kontroli, a także wszczęcia postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, materialnej lub innej przewidzianej w przepisach dotyczących stosunków pracy.

§ 3. Organ, do którego zwrócił się prokurator, jest obowiązany w terminie 45 dni od daty otrzymania wystąpienia zawiadomić prokuratora o podjętych środkach lub zajętym stanowisku bądź o sposobie zakończenia kontroli lub postępowania.

Art. 289. § 1. Jeżeli wymaga tego ochrona praworządności, prokurator może żądać nadesłania lub przedstawienia akt oraz dokumentów i pisemnych wyjaśnień, przesłuchać świadków i zasięgnąć opinii biegłych, a także przeprowadzić oględziny w celu wyjaśnienia sprawy.

§ 2. Do czynności wymienionych w § 1 stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), a w sprawach postępowania dyscyplinarnego prowadzonych przez prokuratora wojskowego wobec żołnierzy stosuje się przepisy ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny.

Art. 290. Prokurator może, stosownie do okoliczności, przekazać niezbędne materiały właściwemu organowi w celu wszczęcia postępowania służbowego, dyscyplinarnego lub o wykroczenie albo w celu rozpatrzenia sprawy przez właściwą organizację społeczną lub zawodową.

Art. 291. Wytyczne Prokuratora Generalnego dotyczące metodyki prowadzenia postępowania przygotowawczego, w zakresie spraw, w których obowiązki oskarżyciela przed sądem pełni prokurator, są wiążące dla wszystkich organów uprawnionych do prowadzenia takiego postępowania.

Art. 292. § 1. Wydawane przez naczelne i centralne organy administracji rządowej akty normatywne oraz wewnętrzne dotyczące postępowania karnego wymagają uprzednio uzgodnienia z Prokuratorem Generalnym.

§ 2. Ministrowie nadzorujący organy uprawnione do prowadzenia postępowania przygotowawczego obowiązani są do przedstawiania Prokuratorowi Generalnemu na jego żądanie corocznych informacji o działalności tych organów w zakresie postępowania przygotowawczego.

§ 3. Zastępca Prokuratora Generalnego do Spraw Bezpieczeństwa Państwa i Spraw Wojskowych, zastępca prokuratora okręgowego i zastępca prokuratora rejonowego, w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, z własnej inicjatywy bądź na wniosek Ministra Obrony Narodowej przedkłada mu informację o stanie tego typu przestępczości i jej zwalczaniu w strukturach podporządkowanych tym organom.

Art. 293. Informacje niejawne są udostępniane lub przekazywane prokuratorom na następujących zasadach:

1) informacje o klauzuli „ściśle tajne” i „tajne”:
   a) Prokuratorowi Generalnemu, Zastępcom Prokuratora Generalnego, dyrektorom i zastępcom dyrektorów komórek organizacyjnych Prokuratury Generalnej oraz prokuratorom okręgowym, zastępcom prokuratorów okręgowych i prokuratorom rejonowym – bez ograniczeń,
   b) pozostałym prokuratorom – za zgodą jednej z osób, o której mowa w lit. a, w zakresie niezbędnym do pełnienia urzędu na stanowisku prokuratorskim, pełnienia powierzonej funkcji lub wykonywania powierzonych czynności służbowych;
2) informacje o klauzuli „poufne” oraz „zastrzeżone” – każdemu prokuratorowi, bez ograniczeń.

Art. 294. § 1. Prokurator prowadzący lub nadzorujący postępowanie przygotowawcze, w przypadku przekazania mu przez uprawniony podmiot do celów postępowania karnego materiałów niejawnych o klauzuli „zastrzeżone” lub „poufne”, może samodzielnie podjąć decyzję o zmianie (obniżeniu) lub zniesieniu klauzuli niejawności ze wszystkich lub z części przekazanych dokumentów.

§ 2. Podmiot przekazujący do celów postępowania karnego materiały niejawne o klauzuli „poufne” może złożyć zastrzeżenie o konieczności zasięgnięcia jego opinii co do zniesienia klauzuli. Opinię z uzasadnieniem przedkłada w terminie 30 dni. W razie nieprzedłożenia opinii prokurator podejmuje samodzielnie decyzję co do zniesienia klauzuli niejawności.

§ 3. Jeżeli opinia, o której mowa w § 2 jest negatywna, prokurator odstępuje od zniesienia klauzuli, albo występuje do Prokuratora Generalnego o zgodę na jej zniesienie. Decyzja Prokuratora Generalnego jest ostateczna. Przepisów art. 6 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych nie stosuje się.

Rozdział 3

Audyt, inspekcja i lustracja

Art. 295. § 1. W razie ujawienia się wiarygodnych informacji o istotnych nieprawidłowościach, na polecenie Prokuratora Generalnego, w każdym czasie może zostać wszczęty audyt każdego prowadzonego postępowania, w tym sprawowania przez prokuratora funkcji oskarżyciela publicznego w postępowaniu sądowym lub indywidualnej realizacji innych działań prokuratora wynikających z ustaw.

§ 2. Audyt powinien trwać nie dłużej niż 30 dni. W uzasadnionym przypadku może zostać przedłużony przez Prokuratora Generalnego o nie więcej niż 30 dni.

§ 3. Prokurator Generalny wyznacza spośród wszystkich prokuratorów, a w razie potrzeby także pracowników Prokuratury, skład zespołu audytowego na następujących zasadach:

1) w jego skład wchodzą osoby wyróżniające się wiedzą i doświadczeniem zawodowym;
2) co najmniej jeden prokurator wykonuje na co dzień zadania służbowe na tym samym szczeblu Prokuratury, na którym prowadzone jest postępowanie podlegające audytowi;
3) członek zespołu nie może być karany dyscyplinarnie.

Art. 296. § 1. W razie ujawienia się wiarygodnych informacji o istotnych nieprawidłowościach zarządzania komórką organizacyjną Prokuratury Generalnej albo jednostką Prokuratury niższego szczebla, na polecenie Prokuratora Generalnego przeprowadza się inspekcję w całości lub w wybranym zakresie.

§ 2. Przepisy art. 295 § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 297. § 1. Prokurator Generalny może zarządzić lustrację, która obejmuje badanie wybranego zagadnienia z zakresu działalności albo funkcjonowania jednostki lub jednostek Prokuratury, w celu zebrania niezbędnych danych oraz przeprowadzenia jego analizy.

§ 2. Lustrację przeprowadza zespół wyznaczony przez Prokuratora Generalnego.

Art. 298. § 1. Członkom zespołów: audytowego, inspekcyjnego oraz lustracyjnego przysługują uprawnienia do:

1) dostępu do akt spraw, z zachowaniem w razie potrzeby przepisów o ochronie informacji niejawnych;
2) dostępu do informacji statystycznych i finansowych dotyczących działania jednostki Prokuratury, w której prowadzony jest audyt, inspekcja albo lustracja;
3) dostępu do akt personalnych prokuratorów i pracowników jednostki Prokuratury;
4) żądanie złożenia oświadczeń pisemnych przez prokuratorów, asystentów prokuratorów, urzędników i innych pracowników Prokuratury, na okoliczności objęte audytem albo inspekcją.

§ 2. W skład zespołu audytowego, inspekcyjnego oraz lustracyjnego nie może wchodzić prokurator pełniący funkcję członka Krajowej Rady Prokuratury, sędziego dyscyplinarnego lub rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 299. 1. Po zakończeniu audytu, inspekcji oraz lustracji sporządza się raport przekazywany Prokuratorowi Generalnemu. Odpis raportu z audytu albo z inspekcji doręcza się także szefowi jednostki Prokuratury, w której została ona przeprowadzona. Szef jednostki, a w przypadku audytu także objęty nim prokurator, mają prawo złożyć w terminie 14 dni do Prokuratora Generalnego zastrzeżenia do raportu.

§ 2. Jeżeli wnioski z inspekcji wskazują na potrzebę zmiany lub wdrożenia odpowiednich elementów metodyki śledczej, sposobu stosowania przepisów prawa, albo sposobu zarzadzania jednostkami lub jednostką Prokuratury, Prokurator Generalny przekazuje je podległym prokuratorom.

§ 3. Prokurator Generalny może podjąć decyzję o podaniu wyników audytu, inspekcji albo lustracji do wiadomości publicznej w całości lub w części, z wyłączeniem danych personalnych oraz informacji, których publikacja mogłaby zaszkodzić dobru postępowania lub naruszać dobra osobiste.

§ 4. Jeżeli w wyniku audytu, inspekcji albo lustracji ujawnią się okoliczności wskazujące w sposób uzasadniony na możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego lub służbowego, Prokurator Generalny przekazuje w niezbędnym zakresie materiały z kontroli odpowiednio rzecznikowi dyscyplinarnemu albo szefowi jednostki.

Art. 300. Prokurator Generalny może w zarządzeniu określić szczegółowe zasady przeprowadzania audytu, inspekcji oraz lustracji.

Art. 301. § 1. Kompetencje Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 295–300 przysługują prokuratorowi okręgowemu co do funkcjonowania oraz co do realizacji zadań w prokuraturach rejonowych na obszarze prokuratury okręgowej, a także co do komórek organizacyjnych w tej prokuraturze okręgowej.

§ 2. Prokurator Generalny może zlecić prokuratorowi okręgowemu wykonanie audytu lub lustracji, w tym także w szerszym zakresie niż określony w § 1.

Rozdział 4

Zasady i formy realizacji polityki informacyjnej

Art. 302. Prokurator Generalny oraz inni upoważnieni prokuratorzy mogą przedstawić organom władzy publicznej informacje dotyczące działalności Prokuratury, w tym także informacje dotyczące konkretnych spraw, jeżeli informacje takie mogą być istotne dla bezpieczeństwa państwa lub jego prawidłowego funkcjonowania. Szczegółowy zakres przedstawionej informacji przekazujący ją dokumentuje pisemnie; pismo włącza się do akt podręcznych sprawy, z zachowaniem w razie potrzeby przepisów o ochronie informacji niejawnych.

Art. 303. § 1. Ogólną politykę informacyjną dla prasy i innych środków masowego przekazu w jednostkach organizacyjnych Prokuratury realizują:

1) Zespół Rzecznika Prasowego Prokuratury Generalnej;
2) prokurator okręgowy oraz prokurator rejonowy, a także ich zastępcy.

§ 2. Prokurator okręgowy może powołać rzecznika prasowego albo zespół prasowy, obejmujących swą działalnością także prokuratury rejonowe we właściwości miejscowej prokuratury okręgowej.

§ 3. Rzecznikiem prasowym, o którym mowa w § 1 pkt 1 i § 2 powinna być osoba posiadająca doświadczenie, a w miarę możliwości także wykształcenie w zakresie

dziennikarstwa lub środków komunikacji społecznej. W razie konieczności funkcję rzecznika prasowego pełni prokurator tej jednostki Prokuratury.

§ 4. Do zadań rzecznika prasowego należy w szczególności:

1) przekazywanie mediom informacji z toczących się postępowań i dotyczących działalności danej jednostki Prokuratury;
2) udzielanie odpowiedzi na publikacje prasowe oraz audycje radiowe i telewizyjne, a także materiały rozpowszechniane w innych środkach masowego przekazu, dotyczące działalności jednostek Prokuratury, w tym kierowanie wniosków o opublikowanie sprostowania oraz udzielanie odpowiedzi na krytykę i interwencję prasową;
3) prowadzenie i nadzór nad merytoryczną zawartością strony internetowej jednostki Prokuratury.

§ 5. Szefowie jednostek Prokuratury, mając na uwadze ważny interes publiczny, mogą przekazywać przedstawicielom środków masowego przekazu osobiście lub za pośrednictwem upoważnionego prokuratora informacje z toczącego się postępowania przygotowawczego lub dotyczące działalności Prokuratury, z wyłączeniem informacji niejawnych.

§ 6. W niezbędnym zakresie informacji przedstawicielom środków masowego przekazu może udzielić prokurator referent albo prokurator pełniący funkcję oskarżyciela lub rzecznika interesu publicznego przed sądem, zwłaszcza wówczas, gdy sprzyjać to będzie należytemu przekazaniu informacji i kształtowaniu pozytywnego wizerunku Prokuratury.

§ 7. Odpowiedzialność za wszelkie roszczenia powstałe w związku z czynnościami, o których mowa w tym przepisie, ponosi Skarb Państwa. Odpowiedzialność Skarbu Państwa obejmuje również obowiązek złożenia oświadczenia o odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie oraz obowiązek zapłacenia sumy na wskazany cel społeczny.

§ 8. Do odpowiedzialności osób, o których mowa w tym przepisie, stosuje się odpowiednio art. 119–121 Kodeksu pracy.

Art. 304. § 1. Wszystkie jednostki Prokuratury posiadają stronę w sieci Internet oraz mogą tworzyć profile w mediach społecznościowych Strona internetowa, niezależnie do danych ujmowanych na stronie Biuletynu Informacji Publicznej, powinna zawierać przede wszystkim:

1) podstawowe dane kontaktowe tej jednostki oraz jednostek nadrzędnych nad nią;
2) imiona i nazwiska prokuratorów pełniących funkcje kierownicze oraz zajmujących stanowiska samodzielne;

3) wykaz (imiona i nazwiska) pozostałych prokuratorów danej jednostki z przyporządkowaniem ich do danej komórki organizacyjnej;
4) z wyjątkiem strony prokuratury rejonowej, listę podległych jednostek organizacyjnych Prokuratury z ich podstawowymi danymi kontaktowymi oraz odnośnik (link) kierujący do stron poszczególnych jednostek;
5) listę miejskich lub powiatowych komend Policji, oddziałów lub placówek Straży Granicznej, delegatur Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, izb i urzędów Krajowej Administracji Skarbowej oraz odnośnik (link) kierujący do stron poszczególnych jednostek, których właściwość miejscowa w całości lub w części pokrywa się z właściwością miejscową danej jednostki Prokuratury;
6) komunikaty, oświadczenia i sprostowania związane z działalnością jednostki Prokuratury;
7) informacje o zamówieniach publicznych oraz ogłoszenia o konkursach, w tym dotyczące zatrudnienia;
8) informacje ułatwiające załatwienie sprawy przez osoby ze szczególnymi potrzebami;
9) informacje o przepisach prawa, a zwłaszcza dane o prawach przysługujących pokrzywdzonym, świadkom, podejrzanym oraz oskarżonym.

§ 2. Strona internetowa może zawierać też inne treści, w szczególności związane z szerzeniem kultury prawnej oraz troską o kultywowanie tradycji i pozytywnego wizerunku Prokuratury.

§ 3. Strona internetowa jednostki Prokuratury może mieć wersję obcojęzyczną.

Rozdział 5

Współpraca z innymi podmiotami

Art. 305. Prokurator okręgowy lub prokurator rejonowy, z własnej inicjatywy bądź na wniosek organów jednostek samorządu terytorialnego albo właściwego wojewody, przedkłada im informację o stanie przestępczości i jej zwalczaniu odpowiednio w województwie, powiecie lub gminie (mieście, dzielnicy).

Art. 306. § 1. Prokuratura może prowadzić własną działalność wydawniczą i edukacyjną.

§ 2. W niezbędnym zakresie Prokuratura może podejmować działania zmierzające do wykorzystania w zakresie realizacji zadań ustawowych wyników prowadzonych badań naukowych.

Art. 307. § 1. Prokurator może uczestniczyć lub wspomagać podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w

zakresie prowadzenia badań dotyczących problematyki przestępczości, jej zwalczania i zapobiegania oraz prowadzenia działalności dydaktycznej w uczelniach wyższych.

§ 2. Prokurator może prowadzić działalność dydaktyczną w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury.

§ 3. Prokurator może prowadzić popularyzację znajomości zagadnień prawnych wśród młodzieży szkół podstawowych i ponadpodstawowych.

§ 4. Prokurator może prowadzić działalność naukową, dydaktyczną i wydawniczą oraz popularyzację znajomości zagadnień prawnych we współpracy z organizacjami pozarządowymi, ośrodkami pomocy społecznej oraz innymi podobnymi podmiotami.

§ 5. Uczestnictwo lub pomoc, o których mowa w tym przepisie, nie może zagrażać dobru postępowania karnego ani naruszać uprawnień jego stron.

Rozdział 6

Skargi i wnioski

Art. 308. § 1. Skargi i wnioski rozpoznaje się nie później niż w terminie 6 tygodni od dnia ich wpływu, chyba że treść skargi w sposób wiarygodny wskazuje na konieczność niezwłocznego jej załatwienia.

§ 2. Skargi i wnioski dotyczące prokuratorów w zakresie, w jakim są oni niezależni, pozostawia się bez rozpoznania. Szef jednostki Prokuratury, do którego taka skarga została skierowana, zawiadamia wnoszącego o przyczynach odmowy jej rozpoznania.

§ 3. Jeżeli skarga lub wniosek dotyczy czynności prokuratora podlegającej zaskarżeniu, szef jednostki Prokuratury niezwłocznie przekazuje skargę do akt postępowania, którego dotyczy, zawiadamiając o tym wnoszącego.

§ 4. Jeżeli skarga lub wniosek dotyczy treści czynności prokuratora jeszcze niedokonanych, należących do zakresu, o którym mowa w § 2, podlega niezwłocznemu przekazaniu do akt postępowania, którego dotyczy.

§ 5. Jeżeli skarga lub wniosek nie stanowi środka odwoławczego, a jednocześnie:

1) zawiera treści znieważające lub słowa powszechnie uznawane za obelżywe;
2) ponawia argumenty zawarte w poprzedniej skardze dotyczące tego samego przedmiotu;
3) jest bezzasadna w stopniu oczywistym, z uwagi na jej treść, pozostawia się skargę lub wniosek bez rozpoznania, zawiadamiając wnoszącego o przyczynie tego stanu.

Art. 309. § 1. Skargi dotyczące prokuratora, asystenta prokuratora, aplikanta prokuratorskiego, urzędnika i innego pracownika rozpoznaje szef jednostki, po uzyskaniu stanowiska zainteresowanego prokuratora.

§ 2. Skargi dotyczące szefa jednostki rozpoznaje szef jednostki wyższego szczebla.

§ 3. Wnioski podlegają rozpoznaniu zgodnie z wewnętrznym podziałem zadań w jednostce Prokuratury.

Art. 310. Skargę lub wniosek w zakresie, w jakim zawiera żądanie pociągnięcia prokuratora do odpowiedzialności dyscyplinarnej przekazuje się właściwemu przełożonemu dyscyplinarnemu.

Rozdział 7

Przetwarzanie danych osobowych

Art. 311. § 1. Prokuratura gromadzi, przetwarza i analizuje w systemach informatycznych dane, w tym dane osobowe, pochodzące z prowadzonych lub nadzorowanych na podstawie ustawy postępowań oraz z udziału w postępowaniu sądowym, administracyjnym lub innych postępowaniach przewidzianych przez ustawę.

§ 2. Przekazywanie danych i informacji, o których mowa w § 1, właściwym organom, w tym organom innego państwa, jest dopuszczalne, jeżeli przewiduje to ustawa lub umowa międzynarodowa ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską.

Art. 312. § 1. Prokuratura Generalna jest administratorem danych przetwarzanych w ogólnokrajowych systemach teleinformatycznych jednostek Prokuratury.

§ 2. Jednostki Prokuratury są administratorami danych przetwarzanych w ramach realizowanych zadań, z wyłączeniem danych, o których mowa w § 1.

§ 3. Do przetwarzania danych osobowych w postępowaniach lub systemach teleinformatycznych w ramach realizacji zadań, o których mowa w art. 1, przepisów art. 12–16, art. 18–22 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2) nie stosuje się.

Rozdział 8

Zasady funkcjonowania Prokuratury w stanach nadzwyczajnych

Art. 313. W przypadku wprowadzenia na terenie całego kraju lub na obszarze objętym właściwością miejscową poszczególnych jednostek Prokuratury jednego ze stanów nadzwyczajnych na podstawie art. 228 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Prokurator Generalny w stosunku do wszystkich jednostek albo poszczególni prokuratorzy okręgowi w zakresie swojej właściwości miejscowej uprawnieni są do zarządzenia niezbędnych zmian w zasadach organizacji pracy w celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania Prokuratury.

DZIAŁ VII

PROKURATURA EUROPEJSKA

Art. 314. § 1. Przy prokuraturze okręgowej, w celu umożliwienia wykonywania zadań delegowanych prokuratorów europejskich można utworzyć biuro delegowanego prokuratora europejskiego.

§ 2. Prokuratura okręgowa, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, zapewnia delegowanym prokuratorom europejskim pomieszczenia, środki finansowe i sprzęt niezbędne do pełnienia ich funkcji, dostęp do aktów prawnych i orzecznictwa, a także obsługę biurową w zakresie, w jakim obsługa ta nie zostaje zapewniona przez Prokuraturę Europejską.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi biura delegowanego prokuratora europejskiego oraz ustala ich siedziby i obszary właściwości, mając na względzie ustalony na podstawie art. 13 ust. 2 rozporządzenia 2017/1939 podział kompetencji, potrzebę zapewnienia sprawności postępowań i skutecznego zwalczania przestępczości.

Art. 315. § 1. Kandydaci na prokuratorów Prokuratury Europejskiej są wyłaniani spośród prokuratorów w drodze konkursu na prokuratora europejskiego i konkursu na delegowanego prokuratora europejskiego. Sposób i tryb przeprowadzenia konkursów określa Prokurator Generalny w drodze zarządzenia.

§ 2. Prokurator Generalny wskazuje kandydatów na prokuratora europejskiego na podstawie art. 16 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939.

§ 3. Prokurator Generalny wskazuje kandydatów na delegowanych prokuratorów europejskich na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939.

§ 4. Z dniem powołania prokuratora na urząd prokuratora europejskiego jego prawa i obowiązki służbowe związane z powierzonymi zadaniami realizowanymi w ramach jednostek Prokuratury ulegają zawieszeniu na czas sprawowania tego urzędu.

§ 5. Z dniem powołania prokuratora na urząd delegowanego prokuratora europejskiego Prokurator Generalny wskazuje biuro delegowanego prokuratora europejskiego, w którym będzie on pełnił obowiązki.

§ 6. Delegowany prokurator europejski może zostać odwołany za trzymiesięcznym wypowiedzeniem w trybie art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939.

§ 7. Do delegowanego prokuratora europejskiego stosuje się odpowiednio przepisy art. 109 i art. 114 oraz przepisy wydane na podstawie art. 112 (poprawić wszystkie) w zakresie, w jakim należności, o których mowa w tych przepisach, nie są pokrywane przez Prokuraturę Europejską.

Art. 316. § 1. § 1. Prokurator Prokuratury Europejskiej w okresie sprawowania urzędu zachowuje stanowisko prokuratora, z tym że świadczy pracę na rzecz Prokuratury Europejskiej.

§ 2. Do prokuratora europejskiego nie stosuje się przepisów art. 97 § 2, art. 103 § 1 i 4–6, art. 115–119 oraz art. 127 § 1 (poprawić wszystkie) w odniesieniu do art. 94d–94g ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

§ 3. Okres sprawowania urzędu prokuratora Prokuratury Europejskiej wlicza się do okresu pracy, od którego zależy wymiar urlopu dodatkowego, stawka wynagrodzenia, wymiar dodatku za długoletnią pracę, wymiar gratyfikacji jubileuszowej i odprawy pośmiertnej.

§ 4. Prokuratorowi Prokuratury Europejskiej nie przysługuje wynagrodzenie wypłacane przez jednostki Prokuratury, w tym dodatkowe wynagrodzenie roczne, z zastrzeżeniem § 5.

§ 5. Jeżeli miesięczne wynagrodzenie wypłacane przez Prokuraturę Europejską jest niższe od wynagrodzenia, które przysługiwałoby prokuratorowi Prokuratury Europejskiej, gdyby sprawował wyłącznie urząd prokuratora jednostki Prokuratury, obliczonego z uwzględnieniem § 3 w oparciu o art. 124 (wynagrodzenie krajowe), wypłaca mu się wynagrodzenie wyrównawcze stanowiące różnicę między wynagrodzeniem krajowym a wynagrodzeniem wypłacanym przez Prokuraturę Europejską.

§ 6. Prokuratorowi europejskiemu przysługuje wyłącznie urlop przewidziany dla pracowników tymczasowych Prokuratury Europejskiej w rozumieniu art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2017/1939. Decyzję w przedmiocie urlopu delegowanego prokuratora europejskiego podejmuje właściwy organ Prokuratury Europejskiej.

§ 7. Należności przysługujące prokuratorowi Prokuratury Europejskiej z tytułu pozostawania prokuratorem jednostki Prokuratury wypłaca szef tej jednostki. prokuratury. Należności, o których mowa w art. 109 i art. 114 (poprawić), wypłaca delegowanemu prokuratorowi europejskiemu szef prokuratury, przy której utworzono biuro delegowanego prokuratora europejskiego, gdzie delegowany prokurator europejski pełni obowiązki.

§ 8. Jako podstawę naliczenia należności przysługujących prokuratorowi Prokuratury Europejskiej z tytułu pozostawania prokuratorem powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, w przypadku, gdy podstawę ich naliczenia stanowi wynagrodzenie, przyjmuje się wynagrodzenie krajowe.

Art. 317. § 1. Przy prowadzeniu postępowania europejskiego i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 nie podlega szefowi jednostki, przy której sprawuje swój urząd, nie wykonuje jego zarządzeń, poleceń, wytycznych ani innych decyzji, z wyłączeniem zarządzeń o charakterze organizacyjnym.

§ 2. Uprawnienia i obowiązki przełożonego w postępowaniu europejskim, w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939, a także pozostałe uprawnienia i obowiązki wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w związku z pełnieniem przez niego tego urzędu wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, w zakresie tam wskazanym.

§ 3. Uprawnienia i obowiązki prokuratora nadrzędnego wobec prokuratora Prokuratury Europejskiej w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu.

§ 4. Uprawnienia i obowiązki Prokuratora Generalnego w postępowaniu europejskim i w innych postępowaniach prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej zgodnie z właściwością określoną w rozporządzeniu 2017/1939 wykonują organy określone w tym rozporządzeniu, z wyłączeniem czynności Prokuratora Generalnego, o których mowa w art. 521 oraz w art. 564–568 Kodeks postępowania karnego.

§ 5. Do prokuratorów Prokuratury Europejskiej nie stosuje się przepisów:

1) art. 139;

2) art. 108 § 1 – w zakresie odnoszącym się do funkcji w Prokuraturze Europejskiej;

3) art. 201 § 1, art. 302 i art. 256 § 1 pkt 2 i 3 – w zakresie odnoszącym się do postępowań europejskich i innych postępowań prowadzonych przez prokuratora Prokuratury Europejskiej.

§ 6. Do biur delegowanego prokuratora europejskiego nie stosuje się przepisów art. 297 i art. 312.

Art. 318. § 1. Do prokuratora europejskiego nie stosuje się przepisów art. 200–201.

§ 2. Postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratora europejskiego nie wszczyna się z zastrzeżeniem § 3, a wszczęte przed objęciem przez niego urzędu prokuratora europejskiego zawiesza się na czas sprawowania tego urzędu; w czasie sprawowania urzędu prokuratora europejskiego przedawnienie nie biegnie.

§ 3. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec delegowanego prokuratora europejskiego może nastąpić po spełnieniu warunków określonych w art. 17 ust. 4 rozporządzenia 2017/1939.

Art. 319. Prokurator Prokuratury Europejskiej wykonuje wyłącznie zadania wynikające z rozporządzenia 2017/1939.

Art. 320. Prokurator Generalny jest organem właściwym do podjęcia czynności określonych w art. 13 ust. 2 oraz art. 17 ust. 4 i 5 rozporządzenia 2017/1939.

DZIAŁ VIII

FINANSOWANIE DZIAŁALNOŚCI PROKURATURY

Art. 321. § 1. Projekt dochodów i wydatków jednostek prokuratury Prokurator Generalny włącza do projektu ustawy budżetowej na zasadach określonych w art. 139 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1483, 1844 i 1846 oraz z 2026 r. poz. 426, 635, 680).

§ 2. W zakresie przygotowywania i wykonywania budżetu w części odpowiadającej jednostkom Prokuratury Prokuratorowi Generalnemu przysługują uprawnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 322. § 1. Dochody i wydatki jednostek Prokuratury stanowią w budżecie państwa odrębną część.

§ 2. Dysponentem części budżetowej odpowiadającej jednostkom Prokuratury jest Prokurator Generalny. Prokurator Generalny może ustanowić dysponentów drugiego i

trzeciego stopnia, o których mowa w art. 198 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Art. 323. Wydatki na szkolenie i doskonalenie zawodowe kadr jednostek organizacyjnych Prokuratury realizowane przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury pokrywane są z budżetu państwa z części, której dysponentem jest Minister Sprawiedliwości.

Art. 324. § 1. Działalność jednostek organizacyjnych Prokuratury w zakresie spraw podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, w tym uposażenia prokuratorów wojskowych oraz wynagrodzenia pracowników w tych jednostkach, jest finansowana ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej w ramach części budżetowej, o której mowa w art. 29 § 1, z wyjątkiem należności i świadczeń określonych w art. 433 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny, które są finansowane ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej w ramach części budżetowej, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

§ 3. Kwotę wydatków na działalność, o której mowa w § 1, Minister Obrony Narodowej ustala w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym i na etapie opracowania projektu budżetu państwa, przekazuje do części budżetowej, o której mowa w art. 322 § 1.

§ 4. Świadczenia i należności związane z delegowaniem prokuratorów wojskowych będących żołnierzami zawodowymi są pokrywane ze środków, o których mowa w § 1.

Art. 325. Działalność biur delegowanego prokuratora europejskiego w zakresie, w jakim nie jest ona finansowana przez Prokuraturę Europejską, w tym w zakresie wynagrodzenia wyrównawczego, o którym mowa w art. 95b § 5, jest finansowana ze środków budżetowych przeznaczonych na finansowanie powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

DZIAŁ IX

PRZEPIS KOŃCOWY

Art. 326. Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych w ustawie z dnia ……. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o ustroju Prokuratury.

Załącznik nr 1

Stawki wynagrodzenia zasadniczego oraz mnożniki, służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów

Stawka wynagrodzenia zasadniczego	Mnożnik
pierwsza	2,15
druga	2,30
trzecia	2,45
czwarta	2,60
piąta	2,75
szósta	2,90
siódma	3,05
ósma	3,20